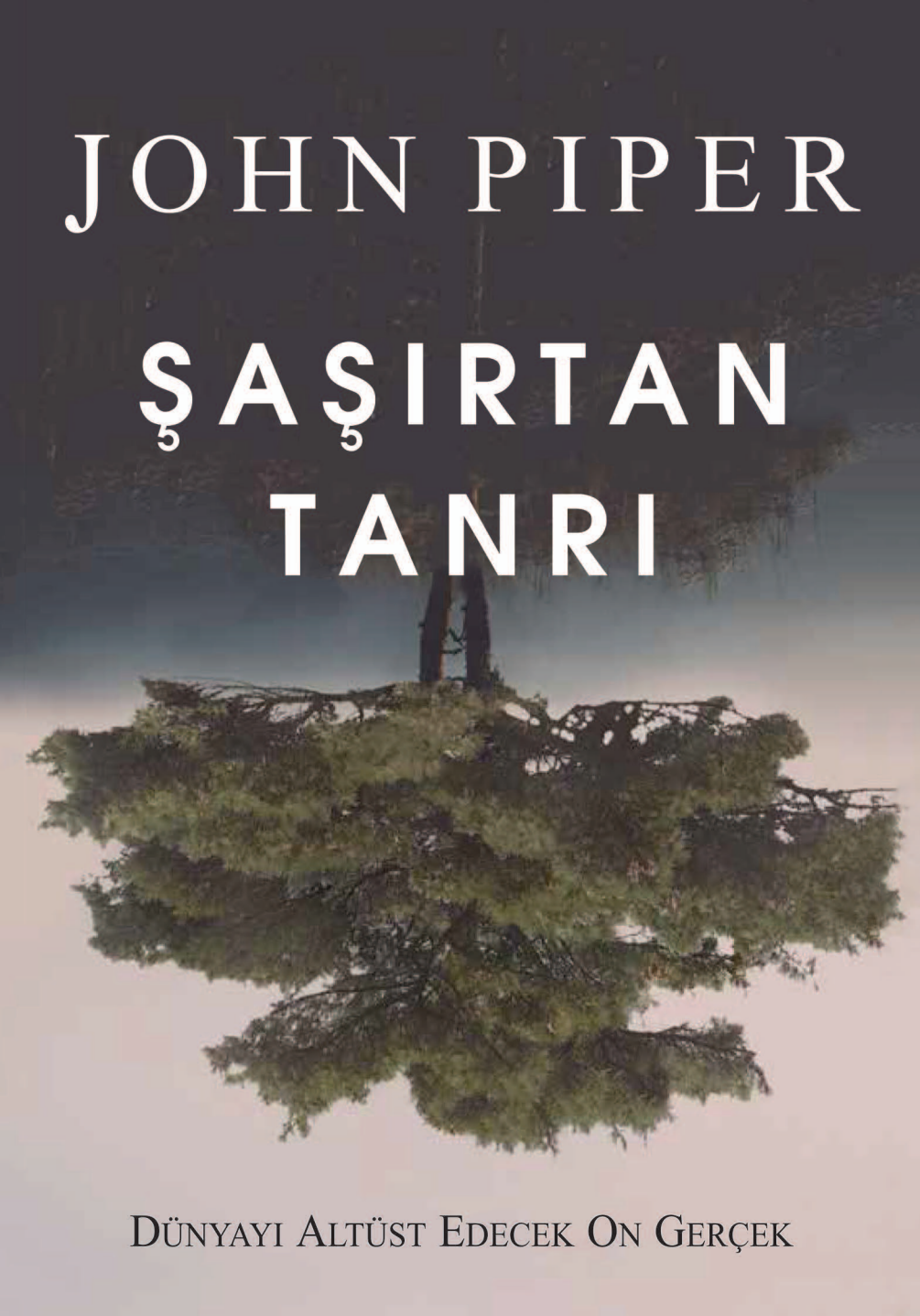
JOHN PIPER

ŞAŞIRTAN TANRI

DÜNYAYI ALTÜST EDECEK ON GERÇEK

JOHN PIPER

ŞAŞIRTAN TANRI

Dünyayı Altüst Edecek On Gerçek

KARANLIKTAN
IŞIĞA YAYINLARI

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
info@karanliktanisiga.com
www.karanliktanisiga.com
Tel: (0212) 567 89 93

Kitap: Şaşırtan Tanrı
Özgün Adı: Astonished By God
Yazar: John Piper
Çevirmen: Samet Şahin
Çeviri Editörü: Göksel Erdoğdu
Mizanpaj: Aysun Alsancak

ISBN: 978-605-72785-5-5
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 52351

© 2018 by The Desiring God. All rights reserved. Originally published by CrucıformPress. Translated and printed by permission.

Bu kitabın her türlü yayın hakkı saklıdır ve izin ile kullanılmıştır. Telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan bu yayın, makale tarzında yayınlar içinde bulunan kısa alıntılardan hariç herhangi bir biçimde basılıp çoğaltılması yasaktır. Kitabın metnini kullanmak isteyenler, telif hakkı sahiplerinin izni için yayıncıya başvurmalıdır.

Bu kitapta kullanılan tüm Kutsal Kitap ayetleri, aksi belirtilmedikçe, Kutsal Kitap Türkçe Yeni Çeviri'sinden alınmıştır. Eski Antlaşma © 2001, 2009 Kitab-ı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma © 1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Tüm yayın hakları saklıdır ve izin ile kullanılmıştır.

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul – Türkiye
Şubat 2023

İçindekiler

Giriş **5**

1. **Var Olan Tanrı** 9

2. **Tanrı'nın Yüceliği** 29

3. **Hristiyan Hedonizmi** 47

4. **Tanrı'nın Her Şeye Egemenliği** 69

5. **Mesih'teki Tanrı Müjdesi** 87

6. **Küresel Hizmete Çağrı** 105

7. **Hristiyan Yaşamını Sürdürmek** 121

8. **Kutsalların Sona Dek Dayanması** 141

9. **Kutsal Kitap'a Dayalı Erkeklik ve Kadınlık** 161

10. **Kederli Ama Her Zaman Sevinçli** 181

Giriş

Merak ediyorum, acaba *şaşkınlık* ve *şefkat* kelimelerini *doktrin* kelimesiyle bağdaştırıyor musunuz? Ben bağdaştırıyorum. Ve yalnızca bu kelimeleri değil, aynı zamanda *sevinç*, *yaşam* ve *umut* kelimelerini de öyle.

Doktrin demek, basitçe "öğreti" demektir. Zaman içerisinde öğretiler grubu anlamını kazanıp, genellikle bir dini grup tarafından kullanılagelmiştir ancak Kutsal Kitap'ta *doktrin* kelimesinin geçtiği her yer, aslında öğreti kelimesinin karşılığıdır.

Bu nedenle, İsa "çobansız koyunlara benzeyen" kalabalıkları gördüğünde, Markos bize O'nun bu insanlara acıdığını (şefkat duyduğunu) ve "onlara birçok konuda öğretmeye" başladığını aktarmaktadır (Markos 6:34). İsa'nın şefkati öğretiye, yani doktrine yol açmaktadır.

İsa'nın her şeyden çok yaptığı şey buydu: O öğretti. "İsa bütün kent ve köyleri dolaşarak havralarda öğretiyor[du]" (Matta 9:35). Ve genellikle bunun karşısında verilen cevap şaşkınlık-

tır. "Bunları işiten halk, O'nun öğretişine şaşıp kaldı" (Matta 22:33). İsa'nın öğretisinden, doktrininden şaşkınlık doğar.

Elçi Yuhanna'nın, doktrini bizim Tanrı'yla olan ilişkimizle bağlayış şekli harikadır. Kendisi şöyle der: "Mesih'in *öğreti*sine bağlı kalmayan hiç kimsede *Tanrı yoktur*. Bu *öğreti*ye bağlı kalanda ise hem Baba, hem de Oğul vardır" (2. Yuhanna 1:9). Eğer İsa'dan gelen doğru öğretiye ısrarla değer veriyorsak, bizde Tanrı vardır. Muhteşem.

O hâlde İsa'nın bize kendi öğretisinin bizim "sevincimiz" (Yuhanna 15:11) ve "yaşamımız" (Yuhanna 6:68) için olduğunu söylemesi de sürpriz değildir. Ve Elçi Pavlus da Kutsal Kitap'ın tüm doktrininin bizim "umudumuz" (Romalılar 15:4) için olduğunu söylemiştir.

Dolayısıyla, Minneapolis'teki Bethlehem Baptist Kilisesi'ndeki 33 yıllık pastörlük hizmetimin sonuna doğru yaklaşırken, geçmiş onlarca yıla bakıp her şeyi bir arada tutan doktrinleri –şaşırtan, şefkatle dolu, yaşam veren, sevinç uyandıran, umudu ayakta tutan öğretileri– süzüp çıkarmamın iyi olacağını düşündüm.

Kilisedeki son vaazlarımda bunu yaptım. Bunları vasiyet mesajları olarak görüyorum. İnsanların kulağında çınlamasını istediğim temel gerçekler nelerdi? Dünyayı altüst eden, kilisemi altüst eden ve Tanrı'nın gücüyle Müjde ilerledikçe dünyayı altüst etmeye devam edecek olan on gerçek çıkardım. Bu kitapta, Bethlehem Baptist Kilisesi'nde yaptığım gibi, sizlerle bu on gerçeği incelemek istiyorum. Hatta, bu kitap benim bu 33 yıl boyunca aktarmaya çalıştığım temel şeylerin bir özetidir.

Ancak bu kitabı nostaljik bir havayla okumaya çalışmak hata olur. Bu mesajlar gelecek odaklıdır. Bugünü ve yarını yaşamak içindir. Birinci bölümde hedefimin, uçağı 33 yıllık

bir uçuştan sonra Bethlehem'e *indirmek* olmadığını, aslında hedefimin hem onlarda hem de bende iki yeni yaşam dönemi *fırlatmak* olduğunu açıklıyorum. Çünkü bu doktrinler, kısa süre sonra da okuyacağınız üzere, "evcilleştirilemez, kontrol edilemez ve gelecek yaratıcı" niteliktedir.

Her gün, yaşamınızın geri kalanının fırlatılışıdır. Geçmişinize tutsak değilsiniz. Eğer İsa'ya dönerseniz ve O'nun öğretisine inanırsanız, değilsiniz. Eğer Tanrı karşısında şaşkına dönüyorsanız, değilsiniz. Aksine, gerçeği –doktrini– bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak (Yuhanna 8:32).

John Piper
Minneapolis, Minnesota
Mart 2018

MISIR'DAN ÇIKIŞ 3:13-15

Musa şöyle karşılık verdi: "İsrailliler'e gidip, 'Beni size atalarınızın
Tanrısı gönderdi' dersem, 'Adı nedir?' diye sorabilirler. O zaman ne
diyeyim?" 14 Tanrı, "Ben Ben'im" dedi, "İsrailliler'e de ki, 'Beni size
Ben Ben'im diyen gönderdi.' 15 "İsrailliler'e de ki, 'Beni size atalarını-
zın Tanrısı, İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı
Yahve gönderdi.' Sonsuza dek adım bu olacak. Kuşaklar boyunca
böyle anılacağım."

1
Var Olan Tanrı

Bu kitabın on bölümündeki nihai amacım, Tanrı'nın İsa Mesih aracılığıyla tüm halkların sevinci için her şeydeki üstünlüğü karşısında bir tutku saçmaktır. Bir başka deyişle, Baba Tanrı'yı, Oğul Tanrı'yı ve Kutsal Ruh Tanrı'yı öyle bir şekilde sunmayı hedefliyorum ki, Üçlübirlik Tanrımız'a sevinç dolu hayranlıkta bana eşlik edebilesiniz.

Bu geniş hedef doğrultusunda, amacım bu kitabı okurken sizlerde güçlü bir kanı uyandırmak ve onu desteklemektir. 33 yıllık hizmetimin sonunda Bethlehem Baptist Kilisesi'ne bu mesajları aktardığımda, insanların bunları tamamlanış olarak değil, hazırlanış olarak görmelerini istedim. Ya da bir başka şekilde söyleyecek olursam, benim pastörlükten ayrılırken yaptığım geçişin hem kilise hem de kendim için iniş yapmaktan ziyade fırlatmakla alakalı olduğunu görüp bunu hissetmelerine yardımcı olmayı umuyordum. Bu, Tanrı'nın *yapmış* olduğu büyük şeylerden ziyade Tanrı'nın yapacak olduğu büyük şeylerle alakalıydı.

Bu nedenle Bethlehem'in pastör takımının da teşvikiyle, kilisenin dikkatini o kilisenin son otuz yılki durumunu şekillendiren bir temel gerçeklikler dizisine –tanımlayıcı gerçeklere, otuz yıllık teolojik işaretlere, Kutsal Kitap'a dayanan mihenk taşlarına– çekmenin iyi olacağını düşündüm.

Bugün, bu mesajları aktardığım zaman taşıdığım aynı coşkuyla, bu kitaptaki temel, dünyayı değiştiren gerçeklerin özetini hâlâ bir inişten ziyade, bir fırlatış olarak görüyorum. Bunlar bizi tamamlanış üzerinde durmaktan ziyade hazırlanışa, geçmişin büyük şeylerinde durakalmaktan ziyade gelecek olan daha büyük şeylere tutunmaya yönlendiriyorlar.

Bunun sebebi, her bölümde açıklanan bu temel gerçeklerin evcilleştirilemez, kontrol edilemez ve gelecek yaratıcı olmalarıdır. Yalnızca şimdiyi ayakta tutup geleceği açıklamakla kalmazlar. Tanrı'nın halkını henüz hayal dahi etmediğimiz yerlere, henüz hayal dahi etmediğimiz şekillerde taşımak üzere diri, aktif ve doğaüstü biçimde şarj olmuş durumdadırlar.

Ve böylece bu temel gerçeklikler dizisine –tanımlayıcı gerçeklere, otuz yıllık teolojik işaretlere, Kutsal Kitap'a dayanan mihenk taşlarına– bakıyoruz. Bunlar, yalnızca bir kiliseyi şekillendirmekle kalmamış, ancak Hristiyanlığın ilk günlerinden bu yana dünyayı altüst etmiş, bugün de altüst etmeye devam eden ve Mesih gelene dek de altüst etmeye devam edecek olan gerçeklerdir. Evcilleştirilemez, kontrol edilemez ve gelecek yaratıcı olan gerçekliklere bakıyoruz. Tanrı karşısında şaşkına dönmek için bakıyoruz.

Tanrı Mutlak Suretle Vardır

Bu gerçeklerin ilki şudur: *Tanrı vardır.* Veya okuduğumuz metnin söylediği şekliyle, *Tanrı Tanrı'dır.* Ya da daha felsefi şekilde

söyleyecek olursak, *Tanrı mutlak suretle vardır.* En temel gerçek ve en nihai gerçek budur. Nokta. Mevcut milyarlarca gerçek arasında, en baştaki ve en sondaki gerçek budur. Diğer hepsinin temeli ve diğer hepsinin tamamlanışı budur. *Tanrı vardır* gerçeğinden daha temel ve daha nihai hiçbir gerçek yoktur.

Tanrı vardır gerçeğinden daha temel bir şey yoktur. Yaşamınız, evliliğiniz, mesleğiniz, sağlığınız, zihniniz veya geleceğiniz *için Tanrı vardır* gerçeğinden daha temel bir gerçek yoktur. Dünya için, güneş sistemi için, Samanyolu için veya evren için *Tanrı vardır* gerçeğinden daha temel bir gerçek yoktur. Ve Kutsal Kitap için, Tanrı'nın öz-vahyi için ve İsa'nın Müjdesi'nin yüceliği için *Tanrı vardır* gerçeğinden daha temel bir gerçek yoktur.

Tanrı mutlak suretle vardır gerçeği, Mısır'dan Çıkış 3:13-15 ayetlerinin ana noktasıdır. Size sahneyi hazırlayayım. İsrail halkı –Tanrı'nın seçilmiş halkı– yüzyıllardır Mısır'da yabancı olarak yaşamıştı. Ve uzun bir süre onlara köle olarak davranmışlardı. Şimdi, Tanrı'nın kurtarış zamanı yaklaşırken, bir Yahudi çocuk doğar ve ona Musa adı verilir. Tanrı'nın takdiriyle, o bölgede çıkan ölüm fermanından Firavun'un kızı sayesinde kurtulur ve sarayda yetiştirilir. Bir yetişkin olarak, soydaşlarından birini korurken bir Mısırlı'yı öldürür ve sonrasında Midyan topraklarına kaçar. Orada Tanrı, ona yanan bir çalıda görünür.

> Ben babanın Tanrısı, İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı'yım." Musa yüzünü kapadı, çünkü Tanrı'ya bakmaya korkuyordu. [7] RAB, "Halkımın Mısır'da çektiği sıkıntıyı yakından gördüm" dedi, "Angaryacılar yüzünden ettikleri feryadı duydum. Acılarını biliyorum. [8] Bu yüzden onları Mısırlılar'ın elinden kurtarmak

> için geldim. O ülkeden çıkarıp geniş ve verimli topraklara, süt ve bal akan ülkeye, Kenan, Hitit, Amor, Periz, Hiv ve Yevus topraklarına götüreceğim. [9] İsrailliler'in feryadı bana erişti. Mısırlılar'ın onlara yapmakta olduğu baskıyı görüyorum. [10] Şimdi gel, halkım İsrail'i Mısır'dan çıkarmak için seni firavuna göndereyim." (Mısır'dan Çıkış 3:6-10)

Böylece Musa, Tanrı tarafından halkını kölelikten kurtarmak ve Vaat Edilen Topraklar'a götürmek üzere seçilir ancak Musa herkesin yapabileceği gibi, çekinir. "Musa, 'Ben kimim ki firavuna gidip İsrailliler'i Mısır'dan çıkarayım?' diye karşılık verdi" (11. ayet). Ve Tanrı şöyle dedi: "Kuşkun olmasın, ben seninle olacağım. Seni benim gönderdiğimin kanıtı şu olacak: Halkı Mısır'dan çıkardığın zaman bu dağda bana tapınacaksınız" (12. ayet).

Ve sonra Musa bizi Tanrı'nın en önemli sözlerinden birine getiriyor.

Tanrı'nın Kendi Hakkında Söylediği Üç Şey

Metnimize bir daha bakalım.

> Musa şöyle karşılık verdi: "İsrailliler'e gidip, 'Beni size atalarınızın Tanrısı gönderdi' dersem, 'Adı nedir?' diye sorabilirler. O zaman ne diyeyim?" [14] Tanrı, "Ben Ben'im" dedi, "İsrailliler'e de ki, 'Beni size Ben Ben'im diyen gönderdi.' [15] "İsrailliler'e de ki, 'Beni size atalarınızın Tanrısı, İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı Yahve gönderdi.' Sonsuza dek adım bu *[*Yahve] olacak. Kuşaklar boyunca böyle anılacağım."

Bana adımı soruyorsun, diyor Tanrı, ben de sana üç şey söyleyeceğim. İlk olarak, "Tanrı, 'Ben Ben'im' dedi" (14. ayet). Tanrı, adının bu olduğunu söylemedi. Şunu söyledi: "Benim adımı veya benim diğer Mısır, Babil veya Filist ilahlarının yanında nerede olduğumu sormadan önce, beni adımla etkilemeye çalışmayı düşünmeden önce ve hatta benim İbrahim'in Tanrısı olup olmadığımı merak etmeden önce, şunu duy ve şaşır: *Ben Ben'im*. Ben mutlak suretle varım. Adımdan önce, varlığımı bil."

Bu "Ben Ben'im" ("*Ben mutlak suretle varım"*), birincildir, temeldir ve sonsuz önem taşımaktadır.

İkinci olarak, Tanrı şöyle dedi: "İsrailliler'e de ki, 'Beni size Ben Ben'im diyen gönderdi'" (14. ayet). Tanrı'nın Musa'ya hâlâ adını söylememesine dikkat edin. Kendi varlığını kendi adı yerine koyarak, kendi varlığıyla kendi adı arasında bir köprü kuruyor. De ki, "Beni size Ben Ben'im diyen gönderdi." Beni size var olan –mutlak suretle var olan– gönderdi.

Üçüncü olarak, Tanrı şöyle dedi: "İsrailliler'e de ki, 'Beni size atalarınızın Tanrısı, İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı Yahve gönderdi.' Sonsuza dek adım bu [Yahve] olacak" (15. ayet). Nihayet, Tanrı bize adını söylüyor. Bu, Kutsal Kitap çevirilerinde neredeyse her zaman RAB diye geçiyor. Ama İbranicede bu "Yahve" şeklinde telaffuz edilir ve "Ben'im" anlamındaki kelime üzerine kuruludur. Dolayısıyla Yahve kelimesini (veya "halelu-ya[h]", yani "Yahve'yi övün" derken karşılaştığımız kısaltılmış haliyle "Yah" kelimesini) ne zaman duyarsanız – Kutsal Kitap çevirinizde büyük harflerle RAB kelimesini ne zaman görürseniz, şunu düşünmelisiniz: *Bu (tıpkı Jason veya Melissa gibi) gerçek gibi bir addır, "Ben Ben'im" anlamındaki kelime üzerine kuruludur ve bize Tanrı'nın mutlak suretle var olduğunu hatırlatmaktadır.*

Tanrı mutlak suretle vardır. Bu harikadır. Tanrı kendisine öyle bir ad verdi ki (Eski Antlaşma'da dört binden fazla kez geçer), o adı duyduğumuzda *O vardır* diye düşünmek durumunda kalıyoruz. *O mutlak suretle vardır. O mutlaktır.*

Tartışacağımız evcilleştirilemez, kontrol edilemez ve gelecek yaratıcı gerçekliklerden ilki budur. *Tanrı vardır* gerçeği karşısında şaşkına ve hayrete düşen bir halk, zaptolunamaz bir halktır. Üçlübirlik Tanrımız, insanların *O'nun var olduğu* gerçeğiyle havaya uçtukları yerde lütufkâr gücüyle ortaya çıkmayı sever.

Tanrı İçin "Ben Ben'im" Olmanın Anlamı

Tanrı için "Ben Ben'im" olmanın anlamı nedir? On nokta şöyledir:

1. *Tanrı'nın mutlak varlığı, O'nun bir başlangıcı olmadığı anlamına gelir.* Bu, aklı afallatır. Her çocuk sorar: "Tanrı'yı kim yarattı?" Ve her ebeveyn cevap verir: "Tanrı'yı hiç kimse yaratmadı. Tanrı yalnızca vardır. Ve hep vardı. Başlangıcı yoktur."
2. *Tanrı'nın mutlak varlığı, O'nun bir sonu olmadığı anlamına gelir.* Eğer Tanrı sonradan varlık kazanmamışsa, varlığını da kaybedemez çünkü O varlığın *kendisidir.* O, var olandır. Var olanın dışında bir yer yoktur. Yalnızca O vardır. O yaratmadan önce, var olan tümüyle budur: Tanrı.

3. *Tanrı'nın mutlak varlığı, O'nun mutlak gerçeklik olduğu anlamına gelir.* O'nun önünde hiçbir gerçeklik yoktur. O'nun dışında, O isteyip yaratmadığı sürece hiçbir gerçeklik yoktur. O yaratmadan önce, kendisi birçok gerçeklikten biri değildir. O tümüyle mutlak gerçeklik olarak oradadır. Ezeli olan tümüyle O'dur. Mekan, evren, boşluk yoktur. Sadece Tanrı. Mutlak suretle oradadır. Mutlak suretle her şeydir.

4. *Tanrı'nın mutlak varlığı, O'nun tümüyle bağımsız olduğu anlamına gelir.* O kendisini var etmesi, kendisine destek olması, kendisine akıl vermesi veya kendisine karakter vermesi için hiçbir şeye bağımlı değildir. *Mutlak varoluşun* anlamı budur.

5. *Tanrı'nın mutlak varlığı, Tanrı olmayan (Tanrı dışındaki) her şeyin tümüyle O'na bağımlı olduğu anlamına gelir.* Tanrı olmayan her şey, ikincildir ve bağımlıdır. Tüm evren tümüyle ikincildir. Birincil değildir. Tanrı sayesinde var olmuştur ve anbean Tanrı'nın onun varlığını sürdürme kararı sayesinde var olmaktadır.

6. *Tanrı'nın mutlak varlığı, tüm evrenin Tanrı'ya kıyasla hiç olduğu anlamına gelir.* Cisim karşısında gölge neyse, mutlak, bağımsız gerçeklik karşısında koşullu, bağımlı gerçeklik de odur. Gök gürültüsüyle onun yankısı gibidir. Okyanusla onun köpüğü gibidir. Gördüğümüz her şey, dünyada ve galaksilerde bizi şaşkına çeviren her şey, Tanrı'ya kıyasla, hiçtir. "RAB'bin

önünde bütün uluslar bir hiç gibidir; hiçten bile aşağı, değersiz sayılır" (Yeşaya 40:17).

7. *Tanrı'nın mutlak varlığı, O'nun sabit olduğu anlamına gelir.* O dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır. İyileştirilemez. Hiçbir şeye dönüşmez. O, O'dur. Tanrı'da gelişim yoktur. İlerleme yoktur. Mutlak mükemmeliyette hiçbir iyileştirilme yapılamaz.

8. *Tanrı'nın mutlak varlığı, O'nun gerçeğin, iyiliğin ve güzelliğin mutlak standardı olduğu anlamına gelir.* Tanrı'nın neyin doğru olduğuna karar vermek için baktığı hiçbir yasa kitabı yoktur. Gerçekleri tespit etmek için başvuracağı hiçbir takvim yoktur. Neyin muhteşem veya güzel olduğunu belirlemek için danışacağı hiçbir lonca yoktur. Doğru olanın, gerçek olanın, güzel olanın standardı bizzat O'dur.

9. *Tanrı'nın mutlak varlığı, O'nun ne isterse yaptığını ve yaptığı şeyin her zaman doğru, her zaman güzel ve her zaman gerçekle örtüşür olduğu anlamına gelir.* O'nu istediği şeyi yapma konusunda sınırlayacak hiçbir dışsal güç yoktur. O'nun dışındaki tüm gerçekliği O yaratmıştır, O tasarlamıştır ve mutlak gerçeklik olarak O yönetmektedir. Dolayısıyla O'nun kendi isteğinden kaynaklanmayan her türlü sınırlamadan tümüyle özgürdür.

10. *Tanrı'nın mutlak varlığı, O'nun evrendeki en önemli ve en değerli gerçeklik; ve en önemli ve en değerli kişi olduğu anlamına gelir.* O tüm evren

> de dahil olmak üzere tüm gerçekliklerden çok daha fazla ilgiye, dikkate, hayranlığa ve zevk alınmaya layıktır.

Çünkü O Vardır

Tanrı mutlak suretle vardır! Buna inanalım ve bunu el üstünde tutalım. Tanrı vardır. Bu, evcilleştirilemez, kontrol edilemez ve gelecek yaratıcı bir gerçekliktir; Tanrı vardır. Ve O'nun göz ardı edilmesi, O'na ihmal edilebilir, sorgulanabilir, eleştirilebilir şekilde ve evlerimizdeki halıdan daha az dikkate değermiş gibi davranılması kozmik, milyarlarca kez büyük bir ayıptır.

Tanrı'nın en önemli gerçeklik olmasıyla birlikte, hiçbir şey O'nunla olan ilişkisi dışında bilinemez. Tüm varlıkların ve tüm şeylerin kaynağı, amacı ve tanımlayıcısı O'dur. Bu nedenle, gelin, Tanrı sarhoşu insanlar olalım. O'nu bilmek, O'na hayran olmak, O'nu yüce olarak duyurmak bizi harekete geçiren tutku olmalıdır. Tüm bilincimizde yalnızca, ezici biçimde O baskın gelsin. Eğer Tanrı'nın üstünlüğü için bir tutku yaymak üzere varsak, o hâlde her şey O'nunla başlamalı ve O'nunla bitmeli, her şey O'nunla ilişkili olmalıdır.

Dolayısıyla, Tanrı'nın yardımıyla, O'na küfretmeyelim. O'nu hafife alarak, O'nu kıyıda köşedeki bir konu olarak görerek veya aslında bizler "bir şeylere" heyecan duyarken, O'nu her şeyin sadece varsayımsal temeli olarak adlandırarak, mutlak suretle var olan Tanrı'ya küfretmeyelim. Yirmi yıl önce Charles Misner'ın bahsettiği Albert Einstein eleştirisine asla maruz kalmamak için korku duyalım.

> Evrenin tasarımını temelde dini bir soru olarak görüyorum. Yani, insanın tüm bu işle ilgili bir

> tür saygı ve huşu duyması gerekiyor... Evren çok ihtişamlı ve hafife alınmamalı. Hatta, Einstein bana ne kadar dindar bir adam olarak görünse de, onun kurumsallaşmış dinden pek hoşlanmamasının sebebinin bu olduğuna inanıyorum. Vaizlerin Tanrı hakkında söylediklerine bakmış ve onların küfrettiklerini düşünmüş olmalı. Vaizlerin hayal dahi edemeyeceği kadar ihtişam görmüştü ve onlar gerçek şeyden bahsetmiyorlardı. (Alıntılanan kaynak: *First Things,* Dec. 1991, No. 18, 63)

Bunu ilk okuduğumda şöyle düşündüm: *Ey Tanrı, bunun bizim kilisemizde asla ve asla olmasına izin verme!* O zaman da biliyordum ve şimdi de biliyorum ki, dünyada mutlak suretle var olan gerçek ve diri Tanrı'yı bilmek için yanıp tutuşan milyarlarca insan var. Ve iyi habere sahip olan bizler bu Tanrı'nın, İsa Mesih'e inanan herkes sonsuza dek bu Tanrı'yı sevinçle tanıyabilsin diye, O'nu aşağılayan bizim gibi günahkârlar için ölmek üzere dünyaya kendi Oğlu'nu gönderdiğini biliyoruz. Dolayısıyla Hristiyanlar olarak sahip olduğumuz çağrının tümüyle farkında olalım. Mutlak suretle var olan Tanrı için bir tutku yaymak üzere varız.

O hâlde bunu neden evcilleştirilemez, kontrol edilemez ve gelecek yaratıcı bir gerçeklik olarak adlandırdığımı görüyorsunuzdur. "Ben Ben'im" diyor Tanrı, şimdi ve sonsuza dek. Tanrı mutlak suretle vardır.

Var Olan Tanrı'ya İlişkin Daha Fazlası
TANRI, YÜCELİK, MÜJDE

> *Kral Uzziya'nın öldüğü yıl yüce ve görkemli Rab'bi gördüm; tahtta oturuyordu, giysisinin etekleri tapınağı dolduruyordu.* [2] *Üzerinde Seraflar duruyordu; her birinin altı kanadı vardı; ikisiyle yüzlerini, ikisiyle ayaklarını örtüyor, öbür ikisiyle de uçuyorlardı.* [3] *Birbirlerine şöyle sesleniyorlardı: "Her Şeye Egemen RAB Kutsal, kutsal, kutsaldır. Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor."* [4] *Seraflar'ın sesinden kapı söveleriyle eşikler sarsıldı, tapınak dumanla doldu.* –Yeşaya 6:1-4

Bu dört ayette Tanrı'ya dair yedi yüce gerçeğe birlikte bakalım. Hepsi de *Tanrı vardır* gerçeğinden çıkıyor.

Tanrı Diridir

Kral Uzziya'nın öldüğü yıl...

Tanrı nasıl *varsa*, aynı şekilde *diridir*. Uzziya ölüdür ama Tanrı yaşamaktadır. "Öncesizlikten sonsuzluğa dek Tanrı sensin" (Mezmurlar 90:2). Bu evren varoluşa geçtiğinde, Tanrı yaşayan Tanrı'ydı. Sokrates zehri içtiğinde, Tanrı yaşayan Tanrı'ydı. William Bradford, Plymouth Kolonisi'ni yönetirken Tanrı yaşayan Tanrı'ydı. 1966'da Thomas Altizer Tanrı'yı ölü ilan ettiğinde ve *Time* dergisi bunu kapak sayfasına koyduğunda, Tanrı yaşayan Tanrı'ydı. Ve bugünden on milyarlarca yıl sonra O'nun gerçekliğine nişan alan cılız kurşunlar Pasifik Okyanusu'na gömülen gemiler gibi unutulup gidene dek, Tanrı yaşayan Tanrı olacaktır.

"Kral Uzziya'nın öldüğü yıl... RAB'bi gördüm." Dünyada elli yıl sonra aynı konumda olacak hiçbir devlet başkanı yoktur. Dünya liderlerinde makam devri yüzde 100'dür. Ama Tanrı'da böyle bir şey yoktur. O'nun başlangıcı yoktu ve bu nedenle varlığı için hiçbir şeye bağımlı değildir. O her zaman diri olmuştur ve her zaman da diri olacaktır.

Tanrı Yetkilidir

RAB'bi gördüm; tahtta oturuyordu.

Hiçbir cennet tasvirinde Tanrı'nın tarlayı sürdüğü, çimlerini biçtiği, ayakkabılarını parlattığı, rapor doldurduğu veya kamyonet yüklediğine rastlanmaz. Cennet asla dikkatsizlikle altüst olmaz. Tanrı'nın kendi göksel aleminde asla eli ayağına dolaşmaz. O oturmaktadır. Ve bir *tahtta* oturmaktadır. Her şey huzur içindedir ve kontrol O'ndadır.

Taht, O'nun dünyayı hükmetme hakkıdır. Biz Tanrı'ya yaşamlarımız üzerinde yetki *vermeyiz.* Sevsek de sevmesek de, Tanrı yetkiye sahiptir. Tanrı'ya, O'nu sorguya çekme hakkına sahipmişiz gibi davranmak ne kadar da ahmakçadır! Virginia Stem Owens'ın *Reformed Journal*'da ifade ettiği keskin sözleri ara sıra duymamız gerekiyor:

Bir şeyden emin olalım. Tanrı ne lanet şeyi isterse yapabilir ve buna lanetlemek de dahildir. Eğer lanetlemek isterse, olmuş bitmiştir. Tanrı'nın etkinliği neyse odur. O'nun etkinliği olmadan hiçbir şey var olmazdı ve buna Yaratıcı'yı her yönüyle yargılamaya kalkan insanlar da dahildir.

Tanrı'nın tümüyle yetkili olduğu gerçeğinden daha alçaltıcı olan, bize o saf haşmeti daha çok aktaran pek bir şey yoktur. Yüce Divan, Yasama Meclisi ve Başkan O'dur. O'nun ötesinde hiçbir merci yoktur.

Tanrı Her Şeye Kadirdir

Rabbi yüce ve yüksek bir taht üzerinde oturmakta gördüm. (Kitab–ı Mukaddes Çevirisi)

Tanrı'nın yetki tahtı, birçok tahtın arasındaki bir taht değildir. Yücelerdedir. Tanrı'nın tahtının diğer tüm tahtlardan daha yükseklerde olması, Tanrı'nın kendi yetkisini uygulamadaki üstün gücünü simgelemektedir. Hiçbir karşı yetki merci, Tanrı'nın hükümlerini boşa çıkaramaz. O ne tasarlarsa, gerçekleştirir. "Tasarım gerçekleşecek, istediğim her şeyi yapacağım" (Yeşaya 46:10).

"O gökteki güçlere de dünyada yaşayanlara da dilediğini yapar. O'nun elini durduracak, O'na, 'Ne yapıyorsun?' diyecek kimse yoktur" (Daniel 4:35). Ve yaşayan Tanrı'nın bu her şeye egemen yetkisi, O'nun antlaşmasını tutanlar için sevinç ve güç dolu bir sığınaktır.

Tanrı Göz Kamaştırıcıdır

Yüce ve görkemli Rab'bi gördüm; tahtta oturuyordu, giysisinin etekleri tapınağı dolduruyordu.

Gelinlikleri etraflarına dolanmış, adımlarını ve platformu kapatan gelin resimleri görmüşsünüzdür. Koridoru dolduran, oturakları ve koro bölmesini örten, tek bir parça halinde dikilmiş bu giysilerin anlamı nedir? Tanrı'nın giysilerinin tüm göksel tapınağı doldurması, O'nun kıyaslanamaz ihtişama sahip bir Tanrı olduğu anlamına gelir. Tanrı'nın ihtişamının doluluğu, kendisini bin şekilde gösterir.

Derinlerde, denizin karanlığında yaşayıp kendiliğinden ışığa sahip olan balık türleri vardır; bazılarının çenesinden aşağı sarkan lambaları, bazılarının ışık saçan burunları, ba-

zılarının gözlerinin altında fenerleri vardır. Hiçbirimizin göremeyeceği derin okyanus sularında yaşayıp kendi kendisini aydınlatan, şaşıp kalacağımız bin farklı balık türü vardır. Neden oradadırlar? Ve neden on tür yoktur da bu kadar etkili, kolaylık kazanmış model vardır? Çünkü Tanrı ihtişamında cömerttir. O'nun yaratıcı doluluğu, taşkın güzellikle dışarı yansır. Ve eğer dünya böyleyse, O'nu tasarlayıp yaratan Tanrı kim bilir ne kadar daha göz kamaştırıcıdır!

Tanrı Saygıdeğerdir

Üzerinde Seraflar duruyordu; her birinin altı kanadı vardı; ikisiyle yüzlerini, ikisiyle ayaklarını örtüyor, öbür ikisiyle de uçuyorlardı.

Hiç kimse bu altı kanatlı, ayakları, gözleri ve zekâsı olan yaratıkların ne olduğunu bilmiyor. Kutsal Kitap'ta tekrardan başka bir yerde, en azından Seraflar adıyla ortaya çıkmıyorlar. Buradaki sahnenin büyüklüğünü ve bu melek gibi varlıkların gücünü düşündüğümüzde, en azından Tanrı'nın kulaklarının etrafında kanat çırpan tombul, kanatlı bebeklerin tasvir edilmediğini görebiliyoruz. 4. ayete göre, bunlardan biri konuştuğunda, tapınağın temelleri sarsılıyor. Bunları bir başkanlık korteji öncesinde hizalanan ve geçişleri sırasında ses bariyerini aşan, şimşek gibi çakan hava akrobasi jetleri, Amerikan Uçuş Gösteri Filosu olarak düşünsek daha iyi etmiş oluruz. Cennette cılız veya sersem yaratıklar yoktur. Yalnızca ihtişamlı yaratıklar vardır.

Ve mesele şu ki, Seraflar dahi Rab'be bakamıyorlar ve kendilerini O'nun huzurunda ayaklarını açıkta bırakmaya layık hissetmiyorlar. Ne kadar yüce ve iyi olsalar da, günahla veya düşüşle lekelenmemiş olsalar da, Yaratıcıları'na büyük bir alçakgönüllülükle saygı duyuyorlar. Bir melek parlaklığı ve gü-

cüyle bir insanı dehşete düşürür. Ama meleklerin kendileri kutsal korku ve saygıyla Tanrı'nın ihtişamından saklanıyorlar. O'na devamlı olarak saygı duyuluyor.

Tanrı Kutsaldır

Birbirlerine şöyle sesleniyorlardı: "Her Şeye Egemen RAB Kutsal, kutsal, kutsaldır."

Burada dilin fayda ettiği yerin sınırlarına geliyoruz ve Tanrı'nın kutsallığını tanımlamaya çabamız ancak şu şekilde sonuçlanıyor: "Tanrı kutsaldır" aslında "Tanrı Tanrı'dır" anlamına gelir. Açıklayayım.

Kutsal kelimesinin kökü muhtemelen *kesmek* veya *ayırmaktır*. Kutsal bir şey genel (seküler diyebiliriz) bir kullanımdan kesilmiş ve ayrılmış olan bir şeydir. Dünyasal şeyler ve insanlar dünyadan ayrı oldukları ve Tanrı'ya adandıkları kadar kutsaldırlar. Bu nedenle Kutsal Kitap kutsal zeminden (Mısır'dan Çıkış 3:5), kutsal toplantılardan (Mısır'dan Çıkış 12:16), kutsal Şabat günlerinden (Mısır'dan Çıkış 16:23), kutsal bir ulustan (Mısır'dan Çıkış 19:6), kutsal giysilerden (Mısır'dan Çıkış 28:2), kutsal bir kentten (Nehemya 11:1), kutsal vaatlerden (Mezmurlar 105:42), kutsal adamlardan (2. Petrus 1:21) ve kadınlardan (1. Petrus 3:5), Kutsal Yazılar'dan (2. Timoteos 3:15), kutsal ellerden (1. Timoteos 2:8), kutsal bir öpüşten (Romalılar 16:16) ve kutsal bir imandan (Yahuda 20) bahseder. Genelden ayrılıp Tanrı'ya adanıyorsa, neredeyse her şey kutsal olabilir.

Ama bu tanımın Tanrı'nın kendisine uygulanınca ne olduğuna dikkat edin. Tanrı'yı kutsal olması için hangi şeyden ayırabilirsiniz? Tanrı'nın kendi Tanrılığı, O'nun Tanrı olmayan her şeyden ayrı olduğu anlamına gelir. Yaratan ve yaratı-

lan arasında sınırsız bir nitelik farkı vardır. Tanrı türünün tek örneği, *sui generis*, kendi başına bir sınıftadır. Bu anlamda, O tümüyle kutsaldır. Ama bu durumda O'nun Tanrı olduğundan fazlasını söylememiş olursunuz!

Ya da eğer bir adamın kutsallığı onun dünyadan ayrı olmasından ve Tanrı'ya adanmış olmasından geliyorsa, Tanrı kendi kutsallığını almak için kime adanmıştır? Kendinden başka hiç kimseye. Tanrı'dan daha üst bir gerçeklik olduğunu ve O'nun kutsal olmak için o şeye uyum sağlaması gerektiğini söylemek küfürdür. Tanrı kendi dışındaki tek mutlak gerçekliktir. Görmüş olduğumuz gibi, O'na Mısır'dan Çıkış 3:14'te adı sorulduğunda, Tanrı şöyle dedi: "Ben Ben'im." O'nun varlığı ve karakteri hiçbir şekilde kendi dışındaki bir şeyden gelmez. O kurallara uyuyor diye kutsal değildir. Kuralları O yazdı! Tanrı yasayı yerine getiriyor diye kutsal değildir. Yasa Tanrı'yı açıkladığı için kutsaldır. Tanrı mutlaktır. Diğer her şey türetilmiştir.

Öyleyse O'nun kutsallığı nedir? O'nun sınırsız değeridir. O'nun kutsallığı, O'nun tümüyle eşsiz ilahi özüdür ve O bu eşsizliğiyle sınırsız değere sahiptir. Kutsallık O'nun olduğu ve yaptığı her şeyi belirler ve başka hiç kimse tarafından belirlenmez. O'nun kutsallığı Tanrı olarak kim olduğudur ve başka hiçbir şey O değildir ve asla olmayacaktır. Buna O'nun haşmeti, O'nun tanrısallığı, O'nun büyüklüğü, çok değerli inci olarak O'nun değeri de diyebilirsiniz.

Sonunda, dil yetersiz kalıyor. *Kutsal* kelimesinde hürmet, hayret ve huşunun sessizliği içinde dünyanın sonuna yelken açmaktayız. Tanrı'ya ilişkin bilinecek daha fazlası olabilir ama bunlar kelimelerin ötesinde kalacaktır. "RAB kutsal tapınağındadır. Sussun bütün dünya O'nun önünde" (Habakkuk 2:20).

Tanrı Yücedir

Her Şeye Egemen RAB Kutsal, kutsal, kutsaldır. Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor!

Ama sessizlikten, temellerin sarsılmasından ve her şeyi gizleyen dumandan önce, Tanrı'ya dair yedinci ve son bir gerçek daha öğreniyoruz: O yücedir.

Tanrı'nın yüceliği, O'nun kutsallığının dışarı yansımasıdır. Tanrı'nın kutsallığı O'nun tanrısal doğasının kıyaslanamaz kusursuzluğudur; O'nun yüceliği bu kutsallığın sergilenmesidir. "Tanrı yücedir" demek, Tanrı'nın kutsallığının ortaya çıkmış olması anlamına gelir. O'nun yüceliği, O'nun kutsallık sırrının açıkça gösterilmesidir. Tanrı'nın kutsallığı O'nun saklı yüceliğidir. Tanrı'nın yüceliği O'nun açıklanmış kutsallığıdır.

Tanrı ve Müjde Arasındaki Bağlantılar

Peki –diri, yetkili, her şeye kadir, göz kamaştırıcı, saygıdeğer, kutsal ve yüce bir Tanrı'ya dair– tüm bu şeylerin, tarihin merkezinde ölmüş ve dirilmiş olan, Tanrı-insan olarak beden almış İsa Mesih'in Müjdesi'yle ne alakası var? Yuhanna kendi Müjdesi'nin 12. bölümünde bu bağlantıları herkesten çok daha net bir şekilde kuruyor. Bu bağlantıların dört tanesine kısaca bakalım.

İlk olarak, biraz önce Yeşaya 6:1-4'te gördüğümüz üzere, Yeşaya tahtında oturan Tanrı'yı sunuyor. 9 ve 10. ayetlerdeyse buradaki yüce bir Tanrı mesajının, insanların yüreğini katılaştıracağı söyleniyor. Böylesi haşmetli bir Tanrı'yı istemiyorlar. Yine de, 6. bölüm geride küçük bir sadakat kütüğünün kaldığına işaret ediyor ve Yeşaya bir "kutsal soy"dan bahsediyor (13. ayet).

Sonrasında Yeşaya 53'te, bu soy acı çeken kul olarak betimleniyor ve bu kula ilişkin şunlar söyleniyor: "Bakılacak biçimden, güzellikten yoksundu. Gönlümüzü çeken bir görünüşü de yoktu. İnsanlarca hor görüldü, yapayalnız bırakıldı" (Yeşaya 53:2-3).

Yani Yeşaya 6'da haşmet, yetki ve güç görüyoruz. Ama Yeşaya 53 bize tam tersini sunuyor; haşmet yok, güzellik yok, gönlü çeken hiçbir şey yok ve yalnızca perişanlık var. Ama *iki mesaj da reddediliyor:* "Verdiğimiz habere kim inandı?" (Yeşaya 53:1). İster yüce ve her şeye egemen, isterse de alçakgönüllü ve acı dolu olsun, sonuç aynıdır: İnsan Tanrı'yı reddeder.

Şimdi, bu iki Yeşaya ayetinin (53:1 ve 6:10) Yuhanna'nın *İsa'nın reddedilmesiyle* ilgili olarak (bkz. Yuhanna 12:38 ve 40) alıntı yaptığı iki metin olduğuna dikkat edin. Neden bu metinler? Yuhanna bize söylüyor: "Bunları söyleyen Yeşaya, İsa'nın yüceliğini görmüş ve O'nun hakkında konuşmuştu" (Yuhanna 12:41).

Bir başka deyişle, İsa her iki Yeşaya metninin de yerine gelmesidir; O *hem* tahttaki Her Şeye Egemen Olan *hem de* acı çeken kuldu. "O'nun yüceliğini –Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik Oğul'un yüceliğini– gördük" (Yuhanna 1:14) ve o yücelik, daha önce benzeri görülmemiş bir şekilde Yeşaya 6'daki haşmetin ve Yeşaya 53'teki perişanlığın iç içe geçmesiydi. "Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi" (Yuhanna 1:11).

Neden? Bu emsalsiz Mesih neden reddedildi? Yine, Yuhanna sorumuzu cevaplıyor. İnsanlar "insandan gelen övgüyü, Tanrı'dan gelen övgüden daha çok seviyorlardı" (Yuhanna 12:43). İnsan yüceliğini, tanrısal yücelikten daha çok sevdikleri için, İsa'yı –hem Tanrı olarak büyüklüğüyle hem de acı çeken kul olarak düşkünlüğüyle Tanrı yüceliğinin vücut bulduğu İsa'yı– reddettiler.

Tüm bunlar Tanrı'nın tasarısının bir parçasıydı. "İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidye olarak vermeye geldi" (Matta 20:28; Markos 10:45). Plan, O'nun reddedilmesiydi. Çünkü plan, O'nun günahkârlar için ölmesiydi.

Öyleyse Tanrı kendi halkı olan İsrail'i, O'nu reddettikleri için terk mi ediyor? Hayır. Bu da planın bir parçasıydı. "İsrailliler'den bir bölümünün yüreği, öteki uluslardan kurtulacakların sayısı tamamlanıncaya dek duyarsız kalacaktır. Sonunda bütün İsrail kurtulacaktır" (Romalılar 11:25-26). Ya da Romalılar 11:31'in dediği gibi, "Bunun gibi, İsrailliler de, sizin [öteki ulusların] kavuştuğunuz merhametle merhamete erişmek için şimdi söz dinlemez oldular."

Hiçbir şey boşa gitmemiştir. Tanrı'nın tüm seçilmişlerinin bu büyük kurtuluşuna giden yolda hiçbir sapma yoktur. Bu nedenle Pavlus geride durup tüm bu plana baktığında, övgüler sunar.

> Tanrı'nın zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi ne derindir! O'nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır! "Rab'bin düşüncesini kim bilebildi? Ya da kim O'nun öğütçüsü olabildi?" "Kim Tanrı'ya bir şey verdi ki, Karşılığını O'ndan isteyebilsin?" Her şeyin kaynağı O'dur; her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için var oldu. O'na sonsuza dek yücelik olsun! Amin. (Romalılar 11:33-36)

İşte Tanrımız budur.

YEŞAYA 43:1-7

Ey Yakup soyu, seni yaratan, ey İsrail, sana biçim veren RAB şimdi
şöyle diyor: “Korkma, çünkü seni kurtardım, seni adınla çağırdım,
sen benimsin. 2 Suların içinden geçerken seninle olacağım, ırmakla-
rın içinden geçerken su boyunu aşmayacak. Ateşin içinde yürürken
yanmayacaksın, alevler seni yakmayacak. 3 Çünkü senin Tanrın, İs-
rail’in Kutsalı, seni kurtaran RAB benim. Fidyen olarak Mısır’ı, sana
karşılık Kûş ve Seva diyarlarını verdim. 4 Gözümde değerli ve saygın
olduğun, seni sevdiğim için, senin yerine insanlar, canın karşılığında
halklar vereceğim. 5 Korkma, çünkü seninleyim, soyundan olanları
doğudan getireceğim, sizleri de batıdan toplayacağım. 6 “Kuzeye,
‘Ver’, güneye, ‘Alıkoyma; oğullarımı uzaktan, kızlarımı dünyanın dört
bucağından getir’ diyeceğim. 7 ‘Yüceliğim için yaratıp biçim verdi-
ğim, adımla çağrılan herkesi, evet, oluşturduğum herkesi getirin’
diyeceğim.”

2
Tanrı'nın Yüceliği

1. bölümde "Tanrı kimdir ve adı nedir?" diye sormuştuk ve Tanrı'nın cevabı şuydu: "Ben Ben'im." Sonraki evcilleştirilemez, kontrol edilemez ve gelecek yaratıcı gerçekliğimizi "Tanrı neden dünyayı yarattı?" sorusunun cevabında buluyoruz.

Tüm Kutsal Kitap boyunca gök gürültüsü gibi gürleyen kısa cevap şudur: *Tanrı dünyayı yüceliği için yarattı.* Bunun ne anlama geldiği üzerine konuşacağız ama öncelikle gerçeği tespit edelim.

Yeşaya 43:6-7'deki anahtar ayetlere dikkat: "Kuzeye, 'Ver', güneye, 'Alıkoyma; oğullarımı uzaktan, kızlarımı dünyanın dört bucağından getir' diyeceğim. '*Yüceliğim için yaratıp* biçim verdiğim, adımla çağrılan herkesi, evet, oluşturduğum herkesi getirin' diyeceğim." Buradaki en dar anlam, "İsrail'i yüceliğim için yarattım" olsa bile, *yaratma*, *biçim verme* ve *oluşturma* bize başlangıçtaki yaratılış işini işaret ediyor. İsrail'in var olmasının *nihai* sebebi budur. Çünkü *her şeyin* nihai var olma sebebi budur – Tanrı'nın yüceliği için.

O'nun Yüceliği İçin Yaratıldık

Kutsal Kitap'ın ilk bölümü "Tanrı insanı *kendi suretinde* yarattı, onu *Tanrı'nın suretinde* yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı" (Yaratılış 1:27) derken, maksat nedir? Suretin maksadı, *yansıtmaktır*. Suretler, aslına dair bir şeyleri ifade etmek için oluşturulurlar. Aslına işaret etmek içindirler. Aslını yüceltmek içindirler. Tanrı, dünya Tanrı'nın yansıtıcılarıyla dolsun diye insanları kendi suretinde yarattı. Tanrı'nın suretleriyle dolsun diye yarattı. Tanrı'nın milyarlarca heykeliyle dolsun diye yarattı. Öyle ki, hiç kimse yaratılışın maksadını, insanlığın maksadını, yani Tanrı'yı tanımayı, sevmeyi ve göstermeyi kaçırmasın.

Melekler şöyle sesleniyorlar: "Her Şeye Egemen RAB Kutsal, kutsal, kutsaldır. *Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor!*" (Yeşaya 6:3). Bu dünya tanrısal suret taşıyıcılarıyla, yüce kalıntılarla doludur. Ve yalnızca insanlar değil, aynı zamanda doğa da dahil! Yaşamamız için böylesi nefes kesici bir dünya niye? Böylesi devasa bir evren niye? Bir keresinde evrendeki yıldız sayısının bugüne dek ifade edilmiş tüm kelimelerin ve seslerin sayısından daha fazla olduğunu okumuştum. Neden?

Kutsal Kitap bu konuda son derece nettir: "Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta" (Mezmurlar 19:1). Biri şöyle sorabilir: "Eğer dünya yaşanılan tek gezegense ve tüm yıldızlar içerisinde insan yaşayan tek rasyonel varlıksa, böylesi büyük ve boş bir evren niye?" Cevap şudur: Çünkü evren bizle ilgili değildir. Tanrı'yla ilgilidir. Ve bu yetersiz kalan bir ifadedir. Tanrı bizi O'nu tanımamız, sevmemiz ve göstermemiz için yarattı. Ve sonrasında bize kendisine dair bir ipucu verdi. O ipucu, evrendir. Evren Tanrı'nın yüceliğini açıklıyor ve bizim var olmamızın sebebi o yüceliği görmek, onun karşısında hayrete düşmek ve ondan dolayı Tanrı'yı yüceltmektir.

Bu noktada, Pavlus şöyle yazıyor: "Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri –sonsuz gücü ve Tanrılığı– dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur. Tanrı'yı bildikleri hâlde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler" (Romalılar 1:20-21). Evrenin en büyük trajedisi, insanlar Tanrı'yı yüceltmek üzere yaratılmışken, bizim bu amacı gerçekleştirememiz ve "ölümsüz Tanrı'nın yüceliği yerine ölümlü insana" –özellikle de aynadaki insana– yönelmemizdir (Romalılar 1:23). Günah dediğimiz şeyin özü budur.

Öyleyse, Tanrı neden evreni yarattı? Tüm Kutsal Kitap boyunca, ezelden ebede, bir gök gürültüsü gibi gürleyen gerçek şudur: Tanrı dünyayı yüceliği için yarattı.

Yeşaya'nın Tanıklığı

Yeşaya, Tanrı'nın dünyayı kendi yüceliği için yarattığını açıkça belirtmektedir (7. ayet). Bu gerçekliği hissedebilmemize yardımcı olmak ve bunu düşünce şeklimizin parçası hâline getirmek için bunu tekrar tekrar ileri sürmektedir.

> Her vadi yükseltilecek; her dağ, her tepe alçaltılacak... O zaman *RAB'bin yüceliği görünecek*; bütün insanlar hep birlikte onu görecek. Bunu söyleyen RAB'dir. (Yeşaya 40:4-5)
>
> Ben RAB'bim, adım budur. Onurumu bir başkasına, övgülerimi putlara bırakmam. (Yeşaya 42:8)
>
> Sevinçle haykırın, ey gökler, çünkü bunu RAB yaptı. Haykırın, ey yerin derinlikleri. Ey dağlar, ey orman, ormandaki her ağaç, sevinç çığlıklarına

> katılın. Çünkü RAB Yakup soyunu kurtararak İsrail'de görkemini gösterdi. (Yeşaya 44:23)
>
> Adım uğruna öfkemi geciktiriyorum. Ünümden ötürü kendimi tutuyorum, yoksa sizi yok ederdim... [Sizleri] sıkıntı ocağında denedim. Bunu kendim için, evet, kendim için yapıyorum. Adımı bayağılaştırmanızı nasıl hoş görebilirim? Bana ait olan onuru başkasına vermem. (Yeşaya 48:9-11)
>
> Bana, "Kulumsun, ey İsrail, görkemimi senin aracılığınla göstereceğim" dedi. (Yeşaya 49:3)
>
> Dünyayı karanlık, halkları koyu karanlık örtüyor. Oysa RAB senin üzerine doğacak; yüceliği üzerinde görünecek. (Yeşaya 60:2)

Egemen RAB'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara müjde iletmek için meshetti... Çaresizlik ruhu yerine onlara övgü giysisini vermek– için RAB beni gönderdi. Öyle ki, RAB'bin görkemini yansıtmak için, onlara "RAB'bin diktiği doğruluk ağaçları" densin. (Yeşaya 61:1-3)

Yüceltmenin Anlamı

Tanrı dünyayı "kendisi yüceltilsin" diye yarattı. Bu "kendisi yüce *kılınsın*" anlamında değildir. *Yüceltmeyi güzelleştirme* gibi görmeyin. "Güzelleştirmek" örneğin sade bir odayı almak ve onu güzel yapmak demektir. Sade bir Tanrı'yı alıp da onu güzel *yapmayız*. Yüceltmenin anlamı bu değildir.

Tanrı dünyayı yarattığında, onu herhangi bir ihtiyaçtan, zayıflıktan veya eksiklikten ötürü yaratmadı. Onu doluluktan, güçten ve eksiksiz yeterlilikten yarattı. Jonathan Edwards'ın

söylediği gibi, "Burada taşmaya meyilli bir çeşmenin boşluğundan veya yetersizliğinden bahsedilmez" (Yale: *Works,* Vol. 8, 448). Dolayısıyla Tanrı'yı, O'nun yüceliğini geliştirerek yüceltmeyiz; O'nu, O'nun yüceliğini görerek, tadarak ve göstererek yüceltiriz (ki bu O'nun yüceliğini tanımak, sevmek ve bilmekle aynı şeydir).

Ya da *büyültmek* kelimesini düşünün (Filipililer 1:20'de bazı çevirilerde bu kelime geçer, "Mesih'in... bende büyültülmesi için" [*megalunthesetai*]). Tanrı'nın yüceliğini bir mikroskop gibi değil, bir teleskop gibi büyültürüz. Mikroskoplar küçük şeyleri büyük gösterirler. Teleskoplarsa hayal edilemeyecek büyüklükte ama uzakta olan şeyleri, sahip oldukları büyüklüğe daha yakın bir şekilde gösterirler. Yaşamlarımızın Tanrı'nın yüceliği için teleskoplar olması gerekir. O'nun yüceliğini görmek, O'nun yüceliği karşısında heyecan duymak ve başkalarının O'nu olduğu gibi görmelerine ve tatmalarına yardımcı olmak için yaratıldık.

Tanrı'nın yüceliğini tanımak, sevmek ve göstermek. Evren bunun için vardır. Eğer bu sizi gerektiği şekilde etkisi altına alıyorsa, sizin her şeye dair düşünme ve hissetme şeklinizi etkileyecektir. Çünkü artık her şeyin neden var olduğunu biliyorsunuzdur. Her şeyi bilmezsiniz – bilmediğiniz sayısız şey vardır– ama her şeye dair önemli bir şey bildiğiniz için kaybınız yoktur çünkü her şeyin Tanrı'nın yüceliği için var olduğunu bilirsiniz. Ve bu tek şeyi –her şeyin Tanrı'nın yüceliği için var olduğunu– bilmek her şeye dair çok önemli bir şeyi bilmektir. Her şeyin nihai var olma sebebini biliyorsunuzdur. Bu harika bir şeydir.

Çarmıh Merkezli Yücelik

Aynı zamanda, sadece Tanrı'nın dünyayı kendi yüceliği için yarattığını söylemek fazla genel bir ifadedir. Orada kalamayız. Bu, Üçlübirlik'in kişilerinden ve Tanrı'nın yönlendirdiği şekliyle tarihin akışından fazlasıyla kopuktur. Soru sadece "Tanrı neden dünyayı yarattı?" değil, aynı zamanda "Neden *bu* dünyayı yarattı?" sorusudur. Neden binlerce yıllık insanlık tarihinde görkemli bir başlangıç, korkunç biçimde günaha düşüş, İsrail tarihi, Tanrı Oğlu'nun dünyaya gelişi ve yerimize ölüşü, zafer dolu bir diriliş, kilisenin kuruluşu ve küresel Müjde hizmetlerinden günümüze gelen bir gidişat var? Neden *bu* dünya? Neden bu tarih?

Kısa cevap şudur: *İsa'nın kurtaran ölümünde ululukla sergilenen ve açıklanan Tanrı lütfunun yüceliği için.* Ya da dolu bir şekilde söyleyecek olursak, bu dünya –ortaya çıktığı şekliyle bu tarih– Tanrı tarafından yaratıldı ve O'nun tarafından yönlendirilip devam ettirilmektedir; öyle ki, İsa'nın günahkârlar için ölümünde ve dirilişinde ululukla sergilenen Tanrı lütfu, kurtulanların Mesih'i öven sevinçlerinde sonsuzluklar boyunca yüceltilsin.

Bunun anlamı da, *Tanrı merkezli* olmanın, kesinlikle ve özellikle, *Mesih'i över* ve *Müjde kaynaklı* olmak olduğudur. Tanrı'nın yüceliği, Tanrı'nın lütfu, Mesih'in yüceliği ve çarmıhın yüceliği arasında sonsuz, koparılamaz bir bağlantı vardır. Hatta, yaratılışın içerisindeki her şey İsa'nın kurtaran ölümünde ululukla sergilenen ve açıklanan Tanrı lütfunun yüceliği için vardır.

Şimdi, Tanrı'nın yüceliğinin Mesih'in çarmıhıyla nasıl bağlantılı olduğuna bakalım. Bunu beş adımda yapabiliriz.

Tanrı'nın Kendi Yüceliğinin Sergilenişinin Doruk Noktası, O'nun Lütfunun Övgülere Yol Açarak Sergilenmesidir

Tanrı "kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi. Öyle ki, sevgili Oğlu'nda bize bağışladığı yüce lütfu övülsün" (Efesliler 1:5-6). Bir başka deyişle, Tanrı'nın yüceliğinin *lütfu* –Pavlus'un "[Tanrı'nın] Mesih İsa'da bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliği" olarak adlandırdığı lütuf (Efesliler 2:7)– Tanrı'nın yüceliğinin açığa çıkarılmasının hedef noktasıdır. Ve önceden belirlenmenin amacı, bizim sonsuza dek bu lütfun yüceliğinin övülmesi için yaşamamızdır.

Bu, Tanrı'nın yüceliğinin hedef noktasıdır. Diğer her şey, O'nun gazabı dahi, Pavlus'un söylediği üzere bu amaca hizmet etmektedir: "Eğer Tanrı gazabını göstermek ve gücünü tanıtmak isterken, gazabına hedef olup mahvolmaya hazırlananlara büyük sabırla katlandıysa... *merhamet ettiklerine yüceliğinin zenginliğini göstermek için* bunu yaptıysa, ne diyelim?" (Romalılar 9:22-23). Gazap nihai olanın öncesindedir. Nihai olan, Tanrı'nın merhamet ettiklerine yüceliğinin zenginliğinin gösterilmesidir.

Tanrı, Lütfunun Yüceliğinin Övülmesini Yaratılıştan Önce Planlamıştır

Tanrı "dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti. Öyle ki... yüce lütfu övülsün" (Efesliler 1:4, 6). Lütuf asla insanın düşüşünden sonra akla gelen bir düşünce değildi. Plan oydu çünkü lütuf, Tanrı'nın yücelik dağının zirvesidir. Ve O dünyayı kendi yüceliği için yarattı. Dünyayı kendi lütfunun yüceliği için planladı.

Tanrı'nın Planı, O'nun Lütfunun Yüceliğinin Övülmesinin İsa Aracılığıyla Gerçekleşmesiydi

"*İsa Mesih aracılığıyla* kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi. Öyle ki... yüce lütfu övülsün" (Efesliler 1:5-6). Tanrı'nın lütfunun yüceliğinin övülmesi için bu şekilde önceden belirlenme, "İsa Mesih aracılığıyla" oldu. Üçlübirlik'in ezeli paydaşlığında Baba ve Oğul, Tanrı'nın lütfunun Oğul'un kurtaran işi aracılığıyla ululukla açığa çıkarılmasını planladı.

Pavlus tekrar söylüyor: "Tanrı bizi yaptıklarımıza göre değil, kendi amacına ve lütfuna göre kurtarıp kutsal bir yaşama çağırdı. Bu lütuf bize zamanın başlangıcından önce *Mesih İsa'da* bağışlanmış, şimdi de O'nun gelişiyle açığa çıkarılmıştır" (2. Timoteos 1:9). Dolayısıyla zamanın başlangıcından önce, plan, özel olarak Mesih İsa aracılığıyla Tanrı'nın lütfunun yüceliğinin açığa çıkarılmasıydı.

Ezelden Beri Tanrı'nın Planı, Tanrı'nın Lütfunun Yüceliğinin İsa'nın Kurtaran İşinde Tepe Noktasına Ulaşmasıydı

Bunu dünyanın yaratılışından önce kurtulmuşların kitabının kapağına mühürlenmiş olan isimde görüyoruz. Daha uğrunda ölünecek hiçbir insan günahı yokken, Tanrı kendi Oğlu'nun günahkârlar için boğazlanmasını planladı. Bunu biliyoruz çünkü yaratılıştan önce, yaşam kitabına bir ad verilmişti. Vahiy 13:8 bize "yeryüzünde yaşayan ve dünya kurulalı beri *boğazlanmış Kuzu'nun yaşam kitabına* adı yazılmamış olan" herkesin canavara tapan biri olacağını söylüyor.

Yaratılıştan önce, bu kitabın adı "boğazlanmış Kuzu'nun yaşam kitabı" idi. Plan yücelikti. Plan lütuftu. Plan Mesih'ti. Ve plan ölümdü. Ve bizim gibi günahkârlar uğruna olan o ölüm, Müjde'nin kalbidir ve bu nedenle Pavlus ona "Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde" diyor (2. Korintliler 4:4).

Dolayısıyla, Tanrı'nın Bu Dünyayı Yaratmasının, Yönlendirmesinin ve Devam Ettirmesinin Nihai Amacı, Oğlu'nun Günahkârlar İçin Çarmıha Gerilmesiyle Tanrı'nın Yüceliğinin Lütfunun Övülmesidir

Vahiy kitabının bizim sonsuza dek "Kuzu'nun ezgisi"ni söyleyeceğimizi göstermesinin sebebi budur (Vahiy 15:3). Yoğun hayranlık ve övgüyle söyleyeceğiz: "Tomarı almaya, mühürlerini açmaya layıksın! *Çünkü boğazlandın* ve kanınla her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı'ya satın aldın" (Vahiy 5:9). Kurtarıcımız'la ilgili on bin şeyi öveceğiz. Ama şundan daha yüce bir şey söylemeyeceğiz: Boğazlandın ve milyonlarcasını kanınla satın aldın.

Sonuç olarak soruyoruz: "Tanrı neden dünyayı yarattı?" Ve Kutsal Yazılar'la cevaplıyoruz: Tanrı dünyayı kendi yüceliği için yarattı. Tanrı dünyayı ihtiyaçtan ötürü yaratmadı. Dünyayı doldurulması gereken bir eksiklikten ötürü yaratmadı. O yalnız değildi. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh olmak üzere Üçlü birlik paydaşlığında fevkalade mutluydu. İnsanlar O'nu tanısın, sevsin ve göstersin diye kendi yüceliğini sergilemek için dünyayı yarattı.

Peki O neden bu dünya gibi olacak bir dünya yarattı? Neden günaha düşecek bir dünya yarattı? Neden kendi yüceliği yerine suretlerin yüceliğini tercih edecek bir dünya yarattı? Neden böyle bir dünyaya müsaade eder, böyle bir dünyayı yönlendirir ve böyle bir dünyayı devam ettirir? Cevabımız şudur: *İsa'nın ölümünde ululukla sergilenen ve açıklanan Tanrı lütfunun yüceliğinin övülmesi için.*

Kapanış Soruları

Her şeyin nihai sebebi, Tanrı'nın lütfunun yüceliğinin ifade edilmesi, bunun her oymaktan, her dilden, her halktan, her

ulustan kurtarılmış olanların sonsuz, mutlu övgülerine yol açmasıdır. Her şey Tanrı'nın yüceliği için yaratıldı, Tanrı'nın yüceliği için yönlendiriliyor ve Tanrı'nın yüceliği için devam ettiriliyor; Tanrı'nın yüceliği O'nun lütfunun yüceliğinde doruk noktasına ulaşıyor; O'nun lütfunun yüceliği tüm ışığıyla Mesih'in yüceliğinde parıldıyor; Mesih'in yüceliği de en çok çarmıhın yüceliğinde odak buluyor. Dolayısıyla soruyorum:

> Tanrı'nın yüceliği sizin geleceğinizin ufkundaki en parlak hazine mi? Pavlus, Romalılar 5:2'de Hristiyan yüreğini şöyle ifade etti: "Tanrı yüceliğinin umuduyla övünç duyuyoruz" (Thomas Cosmades Çevirisi).
>
> Lütfun yüceliği, suçlu ruhunuz için en güzel haber mi?
>
> Mesih'in yüceliği yaşamınızda Tanrı'nın yüceliğinin mevcut, kişisel olarak somutlaşması mı?
>
> Çarmıhın yüceliği kurtarılmış ruhunuz için en hüzünlü ve en mutlu güzellik mi?

Tanrı'nın Yüceliğine İlişkin Daha Fazlası

TANRI'NIN KENDİ ADINA OLAN BAĞLILIĞI

> *RAB görkemli adının hatırına halkını bırakmayacak. Çünkü sizi kendi halkı kılmaktan hoşnut kaldı.* –1. Samuel 12:22

Bu ayette açıkça ima edilen gerçek, Tanrı'nın kendi *adından* zevk duyduğudur. O bir halk seçtiğinde, onları "kendi halkı" olarak seçer; öyle ki, onları esirgemek üzere harekete geçtiğinde, "kendi görkemli adının hatırına" harekete geçer. Bu nedenle, Tanrı'nın bir halk seçmekten duyduğu zevkin temelinde ve ardında, daha derin bir zevk vardır ve bu da, Tanrı'nın kendi adından duyduğu hoşnutluktur.

Tanrı'nın kendi adından hoşnut olması ne demektir? Tanrı'nın kendi mükemmel sıfatlarından, kendi yüceliğinden hoşnut olması demektir. Kutsal Yazılar'da Tanrı'nın adı, çoğu kez neredeyse Tanrı'nın yüce, mükemmel karakteriyle aynı şeyi kasteder.

Ama anlamında çoğu kez azıcık bir farklılık vardır: Tanrı'nın yüceliği *halka açılmıştır*. Dolayısıyla Tanrı'nın adı çoğu kez O'nun itibarına, ününe, namına atıfta bulunur. *Ad* kelimesini bir kişinin "ad yaptığını" söylerken bu şekilde kullanırız. Ya da bir şeyin "marka adı" olduğunu söylerken onun itibar sahibi olduğunu kastederiz.

Samuel'in 1. Samuel 12:22'de bunu kastettiğini düşünüyorum. Tanrı'nın İsrail'i "kendi" halkı yaptığını ve İsrail'i kendi "görkemli adının hatırına" bırakmayacağını söylüyor.

Tanrı'nın ünü, itibarı veya namı fikrini ortaya çıkaran başka birkaç metne daha kısaca bakalım.

Tanrı'nın Bel Kuşağı

Yeremya kitabında Tanrı, İsrail'i Tanrı'nın yüceliğini yansıtmak için seçilmiş ancak kendisinde fayda görülmemiş bir bel kuşağı olarak betimliyor. "Kuşak insanın beline nasıl yapışırsa, ben de İsrail ve Yahuda halklarını kendime öyle yapıştırdım' diyor RAB, 'Öyle ki, bana ad, övgü ve yücelik* getirecek

bir halk olsunlar. Ama dinlemediler'" (Yeremya 13:11).

İsrail neden seçildi ve Tanrı'nın giysisi kılındı? "Ad, övgü ve yücelik" olsunlar diye. Bu bağlamda, *övgü* ve *yücelik* bize *adın* "nam" veya "itibar" anlamına geldiğini anlatmaktadır. Tanrı İsrail'i, O'nun için itibar olsunlar diye seçti.

Davut'un Öğretisi

Davut dualarından birinde aynı şeyi öğretmektedir. Davut İsrail'i diğer tüm halklardan ayıran şeyin, Tanrı'nın onlarla kendisine ad yapacak şekilde ilgilenmesi olduğunu söyler. "Halkın İsrail'e benzer tek bir ulus yok dünyada. Kendi halkın olsun diye onları kurtarmaya gittin. Çünkü onlar için de, ülken için de büyük ve görkemli işler yapmakla ün saldın. Mısır'dan kendin için kurtardığın halkın önünden ulusları ve tanrılarını kovdun" (2. Samuel 7:23).

Bir başka deyişle, Tanrı Mısır'daki kendi halkını kurtarmaya gittiğinde ve onları çölde dolaştırıp Vaat Edilen Topraklar'a getirdiğinde, tek yaptığı şey o halkı kayırmak değildi. Samuel'in söylediği üzere (1. Samuel 12:22), Tanrı "görkemli adının hatırına" hareket ediyordu; veya Davut'un söylediği üzere, "ün salmak" için hareket ediyordu.

---

[*] *Ç. N.* Burada Türkçe Yeni Çeviri bu üç kelimeyi "ün, övgü, onur" şeklinde çevirse de, yazarın kullandığı İngilizce çeviride bunlar "ad, övgü ve yücelik" şeklinde çevrilmiştir. Yazar burada Tanrı'nın adıyla ilgili açıklamalarda bulunduğu için çeviride ad kelimesinin geçmesi bu bölümün anlaşılması açısından önemlidir. Dolayısıyla burada ayetin Türkçe çevirisi tümüyle korunmuş ancak yalnızca bu üç kelime doğrudan yazarın kullandığı çeviriden Türkçeye çevrilmiştir.

Mısır'dan Çıkış'ın Maksadı

Bir an için Mısır'dan Çıkış'a geri dönelim. Tanrı'nın gerçekten kendisi için bir halk oluşturduğu yer burasıydı. İsrail var olalı beri, Mısır'dan Çıkış'ı kendi tarihindeki kilit olay olarak görmüştür. Dolayısıyla Mısır'dan Çıkış'ta Tanrı'nın kendisi için bir halk seçerken neyin peşinde olduğunu görebiliriz.

Mısır'dan Çıkış 9. bölümde Tanrı, Firavun'a bir söz söyleyerek, Firavun'un (ve bizim) O'nun neden tek bir büyük felaket değil de on farklı bela gönderdiğini anlamamızı sağlıyor. Bu metin o kadar önemli ki, Pavlus Tanrı'nın Mısır'dan Çıkış'taki tasarısını Romalılar 9:17'de bu metne alıntı yaparak özetliyor. Tanrı, Firavun'a şöyle diyor: "Gücümü sana göstermek, adımı bütün dünyaya tanıtmak için seni ayakta tuttum" (Mısır'dan Çıkış 9:16).

Mısır'dan Çıkış'ın maksadı, Tanrı'ya küresel bir ün kazandırmaktı. On belanın ve Kızıldeniz'in mucizevi şekilde yarılmasının maksadı, bu ünün, bu adın tüm dünyaya ilan edilmesi için, Tanrı'nın özgürce seçtiği halkının uğruna kendi muhteşem gücünü sergilemesiydi. Tanrı kendi ününden büyük hoşnutluk duyar.

Yeşaya'nın Tanıklığı

İsrail'in sonraki peygamberleri ve şairleri de Mısır'dan Çıkış'ı bu şekilde mi yorumladılar? Evet, öyle yaptılar.

> Görkemli gücüyle Musa'nın sağında yol alan, sonsuz onur kazanmak için önlerinde suları yaran, bir at nasıl tökezlemeden kırdan geçerse onları deniz yatağından öyle geçiren RAB... Ovaya götürülen sürü gibi RAB'bin Ruhu onları rahata ka-

> vuşturdu. İşte adını onurlandırmak için halkına böyle yol gösterdi. (Yeşaya 63:12-14)

Dolayısıyla Tanrı kendi halkını Mısır'dan çıkarıp Kızıldeniz'den geçirmek üzere kendi gücünü gösterdiğinde, sonsuzluğu ve o günlerde kendine kazandıracağı sonsuz ünü düşünüyordu.

Mezmurlar'ın Öğretisi

106. Mezmur da aynı şeyi öğretmektedir. "Atalarımız Mısır'dayken yaptığın harikaları anlamadı, çok kez gösterdiğin sevgiyi anımsamadı; denizde, Kamış Denizi'nde başkaldırdılar. [8] Buna karşın RAB gücünü göstermek için, adı uğruna kurtardı onları" (Mezmurlar 106:7-8).

1. Samuel 12:22'de gördüğümüz aynı Müjde mantığının burada da etkin olduğunu görüyor musunuz? Orada günahkâr insanlar kendilerine bir kral seçmiş ve Tanrı'yı öfkelendirmişlerdi. Ama Tanrı onları bırakmadı. Neden? "Görkemli adının hatırına." Burada da günahkâr insanlar Tanrı'ya karşı Kızıldeniz'de isyan etmiş ve O'nun sevgisini görememişlerdi. Yine de Tanrı onları muazzam güçle kurtardı. Neden? Aynı cevap: "adını onurlandırmak için."

Tanrı'nın ilk aşkının kendi halkı değil de kendi adı olduğunu görüyor musunuz? Ve tam da bu yüzden O'nun günahkâr halkı için umut vardır. Tanrı'nın Tanrı merkezliliğinin neden Müjde'nin temeli olduğunu görüyor musunuz?

Yeşu'nun Duası

Yeşu'yu örnek olarak alalım. Kendisi Musa gibi (Yasa'nın Tekrarı 9:27-29; Çölde Sayım 14:13-16) Tanrı merkezli Müjde man-

tığını anlamış ve Tanrı'nın günahkâr halkı için yakarırken bu mantığı kullanmıştı. Yeşu 7. bölümde İsrail, Şeria Irmağı'nı geçmiş, Vaat Edilen Topraklar'a girmiş ve Eriha kentini mağlup etmişti. Ama şimdi Ay kentinde mağlup olmuşlardı ve Yeşu şaşkındı. Tüm Kutsal Kitap'ın en perişan dualarından birini ederek Rab'be gitti. "Ya Rab, İsrail halkı dönüp düşmanlarının önünden kaçtıktan sonra ben ne diyebilirim! Kenanlılar ve ülkede yaşayan öbür halklar bunu duyunca çevremizi kuşatacak, adımızı yeryüzünden silecekler. Ya sen, ya Rab, kendi yüce adın için ne yapacaksın?" (Yeşu 7:8-9).

Siz Tanrı'nın kendi adına olan sevgisini temel alarak merhamet için yakarıyor musunuz? Rab'bin tüm Tanrı merkezli kulları için umudun büyük temeli, her zaman Tanrı'nın diğer uluslar arasında adının lekelenmesine izin vermesinin imkânsızlığı olmuştur. Böyle bir şey düşünülemezdi. Bu kaya kadar sağlam bir güven unsuruydu. Diğer şeyler değişir ama bu değişmez. Tanrı'nın kendi adına olan bağlılığı değişmez.

Hezekiel'in Sürgündeki Tanıklığı

Ama öyleyse, İsrail'in nihayetinde oldukça isyankâr çıkması ve Hezekiel döneminde Babilli düşmanlarının eline teslim edilmesi gerçeğini ne yapacağız? Hezekiel gibi Tanrı merkezli bir peygamber Tanrı'nın itibarı açısından böylesi bir gerilemeyi nasıl ele alır?

Kendisine 36. bölümde Rab tarafından gelen söze bakın. Tanrı'nın halkı için bizzat meydana getirmiş olduğu bu tutsaklığa ilişkin cevabı budur.

> Ulusların arasında her gittikleri yerde kutsal adımı kirlettiler. Çünkü onlar için, 'Bu RAB'bin halkı, öyleyken ülkesinden çıkmak zorunda kaldı' den-

> di. İsrail halkının gittiği uluslar arasında kirlettiği kutsal adımın onuru için kaygılandım. Bu nedenle İsrail halkına de ki, 'Egemen RAB şöyle diyor: Ey İsrail halkı, sizin hatırınız için değil, gittiğiniz uluslar arasında kirlettiğiniz kutsal adımın hatırı için bunları yapacağım. Uluslar arasında kirlenen, onlar arasında kirlettiğiniz büyük adımın kutsallığını göstereceğim. Onların gözü önünde kutsallığımı sizin aracılığınızla kanıtladığımda, uluslar benim RAB olduğumu anlayacaklar. Egemen RAB böyle diyor. (Hezekiel 36:20-23)

Diğer tüm umutlar bittiğinde ve halk kendi günahlarından ötürü bizzat Tanrı'nın yargısı altına girdiğinde, tek bir umut kaldı ve her zaman da kalacaktır. O umut da şudur: Tanrı kendi itibarının değerinden yılmaz bir hoşnutluk duymaktadır ve itibarının uzun süre boyunca çiğnenmesine asla katlanmayacaktır.

FİLİPİLİLER 1:12-26

Kardeşler, şunu bilmenizi isterim: Başıma gelenler daha çok Müjde'nin yayılmasına yaramıştır. 13 Sonuç olarak bütün saray muhafızları dahil, herkes Mesih uğruna zincire vurulduğumu öğrendi. 14 Kardeşlerin çoğu da zincire vuruluşumdan ötürü Rab'be güvenerek Tanrı'nın sözünü korkusuzca söylemekte daha da cesur davranıyorlar. 15 Gerçi kimi Mesih'i kıskançlık ve rekabetle, kimiyse iyi niyetle duyuruyor. 16 Sonuncular, Müjde'yi savunmaya atandığımı bilerek bunu sevgiyle yapıyorlar. 17 Ötekilerse Mesih'i temiz yürekle değil, bencil tutkularla duyuruyorlar. Böylece tutukluluğumda bana sıkıntı vereceklerini sanıyorlar. 18 Ama ne önemi var? İster art niyetle ister içtenlikle olsun, her durumda Mesih duyurulmuş oluyor. Buna seviniyorum, sevineceğim de. 19 Çünkü dualarınızla ve İsa Mesih'in Ruhu yardımıyla bunun bana kurtuluş getireceğini biliyorum. 20 Hiçbir şekilde utandırılmayacağımı, yaşasam da ölsem de Mesih'in her zamanki gibi şimdi de bedenimde yüceltilmesi için tam bir cesaret gösterebileceğimi bekliyor ve umut ediyorum. 21 Çünkü benim için, yaşamak Mesih'tir, ölmek kazançtır. 22 Hayatta kalırsam yararlı işler yapacağım. Ama hangisini seçeceğimi bilemiyorum. 23 İki seçenek arasında kaldım. Dünyadan ayrılıp Mesih'le birlikte olmayı arzuluyorum; bu çok daha iyi. 24 Ama hayatta kalmam sizin için daha gereklidir. 25 Bundan emin olarak kalacağımı biliyorum. İmanda gelişip sevinmeniz için hepinizle birlikte olmaya devam edeceğim. 26 Öyle ki, tekrar yanınıza geldiğimde, Mesih İsa'da benimle daha çok övünebilesiniz.

3
Hristiyan Hedonizmi

Hristiyan hedonizmi tabiri ilgi çekici ve tartışma yaratıcı bir tabir olabilir ama Kutsal Kitap'ta yer almaz. Sırf ben bu tabiri seviyorum diye kimse bunu sevmek durumunda değildir. Dolayısıyla bu bölümün amacı bir etiket veya bir slogan dayatmak değil, bazılarımızın Hristiyan hedonizmi olarak adlandırmayı tercih ettiği bu devasa ve baskın Kutsal Kitap gerçeği hakkında konuşmaktır.

Bu bölüm benim bilmeyi ve tecrübe etmeyi sevdiğim bazı en canlı, en harika, en hayrete düşürücü gerçeklerle doludur. Genel çerçevesi şöyledir:

- Tanrı'nın yüceliğiyle ilgili çözülmesi gereken bir sorun vardır.
- Bizim Hristiyan hedonizmi olarak adlandırdığımız şey bu sorunun çözümüdür.
- Elçi Pavlus ve C. S. Lewis bu sorunun çözümü için temeli sağlarlar.

- Bu çözüm –Hristiyan hedonizmi– yaşamınızdaki her şeyi değiştirir ve bunları on bir örnekle göstermeye çalışacağım.

Tanrı'nın Kendi Reklamını Yapması Sevgisizce Midir?

İkinci bölümde şu soruyu sorduk: "Tanrı neden bu dünyayı yarattı?" Ve cevap şuydu: "Tanrı bu dünyayı *İsa'nın ölümünde ululukla sergilenen ve açıklanan Tanrı lütfunun yüceliğinin övülmesi için* yarattı." Bu durum, yani cevabın kalbinde Tanrı'nın kendi reklamını yapmasının yatıyor olması; Tanrı'nın dünyayı kendisinin övülmesi için, kendi yüceliği için yaratması, bazı insanlar için bir sorun ortaya çıkarır. (Buna ikinci bölümde biraz değindik ancak burada daha detaylı ele alınmayı hak ediyor.)

> Oprah Winfrey, Brad Pitt, genç C. S. Lewis, Eric Reece, Michael Prowse ve diğerleri böyle bir Tanrı'dan uzaklaşmaktadırlar. Tanrı'nın kendi reklamını yapıyor olmasına takılmaktadırlar.
>
> Oprah Winfrey yirmi yedi yaşındayken Tanrı'nın kıskanç olduğuna ilişkin Kutsal Kitap öğretisinden dolayı Hristiyanlığı bırakmıştır. Tanrı bizim en yüce sadakatimizin ve sevgimizin yalnızca ve yalnızca kendisinde olmasını talep etmektedir. Bu, Oprah için kulağa sevecen gelmemiştir.
>
> Brad Pitt çocukluğundaki imanını bırakmış ve bunu şöyle açıklamıştır: "Çünkü Tanrı, 'Benim en iyisi olduğumu söylemeniz gerekiyor' diyor. Bu bana egoistçe geldi."

> Hristiyan olmadan önce C. S. Lewis, Tanrı'nın övülmeyi talep etmesinin kulağa "kibirli bir kadının iltifatlar araması" gibi geldiğini söylemiştir.
>
> *An American Gospel* adlı kitabın yazarı Eric Reece, Müjde kitaplarındaki İsa'yı reddetmiş çünkü yalnızca ego manyağı birinin bizim kendisini ebeveynlerimizden çocuklarımızdan daha çok sevmemizi talep edeceğini söylemiştir.
>
> *London Financial Times* gazetesinde köşe yazarı olan Michael Prowse, yalnızca "kibir dolu zorbalar pohpohlanma arayışında olacağı" için inancı bırakmıştır.

Dolayısıyla insanlar bunu, yani Tanrı'nın dünyayı kendisinin övülmesi için yaratmasını bir sorun olarak görebiliyorlar. Böyle bir öz-yüceltmenin ahlaksızca veya sevgisizce olması gerektiğini düşünüyorlar. Siz de böyle hissediyor olabilirsiniz.

Hristiyan Hedonizmi Çözümü Sunuyor

Siz Tanrı'da en çok ne zaman tatmin bulursanız, Tanrı'da sizde en çok o zaman yüceltilir. Hristiyan hedonizmiyle kastettiğimiz şeyin en kısa özeti budur. Ancak eğer bu doğruysa, o hâlde sizin en büyük neşenizle Tanrı'nın en büyük yüceltilmesi arasında bir çatışma yoktur.

Hatta, sizin mutluluğunuzla Tanrı'nın yüceliği arasında hiçbir çatışma olmamasının yanı sıra, O'nun yüceliği siz O'nda mutlu olduğunuzda sizin mutluluğunuzla daha da parıldar. Ve Tanrı en büyük mutluluğun kaynağı olduğundan ve O'nun yüceliği O'nun bize verebileceği en tatminkâr armağan

olduğundan, Tanrı'nın bizim sonsuza dek zevk bulmamız için kendisini açıklaması, kendisini yükseltmesi ve kendisini temize çıkarması O'nun bizim için yapabileceği en iyi, en sevgi dolu şeydir. "Bol sevinç vardır senin huzurunda; sağ elinden mutluluk eksilmez" (Mezmurlar 16:11).

Tanrı öz-yüceltmenin kendisi için en sevgi dolu eylem olduğu tek varlıktır çünkü bizim için bizi tek tatmin edebilecek, dolulukla ve sonsuzlarca tatmin edebilecek olan şeyi yüceltmektedir. Eğer biz kendimizi yüceltirsek, sevecen olmayız çünkü insanların dikkatini onları sonsuza dek mutlu edebilecek tek Kişi olan Tanrı'dan uzaklaştırırız. Ama eğer Tanrı kendisini yüceltirse, dikkati bizi sonsuza dek mutlu edebilecek olan tek Kişi olan kendisine çeker. O bir ego manyağı değildir. O bize kendisinde sonsuz ve üstün bir sevinç sunan, sınırsız görkeme sahip, tümüyle tatmin eden Tanrı'dır.

> Sorunumuzun çözümü budur.
>
> Hayır, Oprah: eğer Tanrı senin sevgin konusunda kıskanç olmasaydı, senin nihai perişanlığına karşı kayıtsız olurdu.
>
> Hayır, Brad Pitt: eğer Tanrı senin O'nu en iyi olarak görmeni talep etmeseydi, senin üstün mutluluğunu umursamazdı.
>
> Hayır, Bay Lewis: Tanrı senin övgülerini talep ederken kibirli değildir. Bu O'nun en yüce erdemidir ve senin en yüce sevincindir.
>
> Hayır, Eric Reece: eğer İsa senin çocuklarının aradığı sevgiden daha büyük sevgi talebinde bulun-

> masaydı, senin yüreğini insanı sonsuza dek tatmin etmeyecek bir şeye satıyor olurdu.
>
> Hayır, Michael Prowse: Tanrı senin pohpohlamanın arayışında değildir. O bunu senin en yüce zevkin olarak sunmaktadır.

Siz Tanrı'da en çok ne zaman tatmin bulursanız, Tanrı'da sizde en çok o zaman yüceltilir. Tanrı'nın kendi yüceliğinin ardından giderken sahip olduğu motivasyon aslında sevgidir. Ve bizim Tanrı'nın yüceliğinin ardından gitme görevimiz de aslında bir sevinç arayışıdır. Tanrı'nın kendini yüceltmesi sorununun çözümü budur.

Mantığa ve Kutsal Kitap'a Dayanan Temel

C. S. Lewis bunun temelinin insan deneyiminde buldu. Elçi Pavlus da bunu Filipililer'e yazdığı mektubunda gösterir. İlk kez Lewis'in *Reflections on the Psalms (Mezmurlar Üzerine Derin Düşünme)* adlı kitabında karşılaştığım büyük keşif aşağıdadır. Lewis burada Tanrı'nın övgümüzü talep etmesinin neden kibir olmadığını inceliyor.

> İster Tanrı'ya ister başka herhangi bir şeye övgüyle ilgili en bariz gerçek gariptir ki benim gözümden kaçmıştı. Övgüyü bir iltifat, onaylama veya onurlandırma gibi düşünüyordum. Utangaçlık veya başkalarını sıkma korkusu olaya dahil edilmediği sürece, aslında her türlü zevk duyma durumunun doğal olarak övgüyle dışarı taştığını fark etmemiştim. Dünya övgülerle çınlamaktadır. Sevgililer sevgililerini övmekte, okurlar en sevdikleri şairi övmekte, yürüyüş yapanlar kırsalı övmekte,

oyuncular en sevdikleri oyunu övmektedirler; hava durumu, şaraplar, yemekler, aktörler, taşıtlar, atlar, okullar, ülkeler, tarihi figürler, çocuklar, çiçekler, dağlar, nadir bulunan posta pulları, nadir bulunan böcekler veya hatta bazen siyasetçiler ve akademisyenler dahi övülmektedirler. En alçakgönüllü ve aynı zamanda en dengeli ve en büyük akılların nasıl en fazla övgüyü sunduklarını, oysa aksi, uyumsuz ve şikâyetçi tiplerin nasıl en az övgüyü sunduklarını fark etmemiştim.

Ayrıca insanların değer verdikleri şeyleri överken nasıl doğal olarak bizi de bu övgüye katılmaya davet ettiklerini de fark etmemiştim: "Hoş bir kadın değil mi ama? Bu muhteşem değil miydi? Şu sence de şahane değil mi?" Mezmur yazarları herkese Tanrı'yı övmesini söylerlerken, her insanın umursadığı bir şey hakkında konuşurken yaptığı şeyi yapıyorlar aslında. Benim daha genel olarak Tanrı'yı övme noktasındaki tüm zorluğum, yüce değere sahip şeyler söz konusu olduğunda, değer verdiğimiz diğer şeylere ilişkin yapmaktan zevk aldığımız, hatta yapmadan duramadığımız şeyleri garip biçimde inkâr etmemdi.

Düşüncem o ki, zevk aldığımız şeyleri övmekten hoşnut oluyoruz çünkü övgü, aldığımız zevki yalnızca dışa vurmakla kalmıyor, aynı zamanda bu zevki tamamlıyor; övgü, zevkin tayin edilmiş bir tamamlanışı. Sevgililer birbirlerine sürekli olarak ne kadar hoş olduklarını söylerken, bunu iltifat olsun diye yapmıyorlar; ifade edilmediği sürece,

> bu zevk yarım kalıyor. (C.S. Lewis, Reflections on the Psalms [New York: Harcourt, Brace and World, 1958], 93-95.)

İşte buydu. Tanrı'nın bizim O'nu yüce olarak görüp O'nu övmemiz yönündeki ısrarlı buyruğu, bizim sevincimizin O'nda tamamlanmasından daha azıyla yetinmememiz yönündeki bir buyruktur. Övgü sevincimizin yalnızca dışavurumu değil, aynı zamanda sevincimizin üstün zevk kaynağı olan Tanrı'da tamamlanmasıdır. Bol sevinç vardır *O'nun* huzurunda; *O'nun* sağ elinden mutluluk eksilmez (Mezmurlar 16:11). Bizim övgümüzü talep ederek, Tanrı bizim sevincimizin tamamlanmasını talep etmektedir. Biz Tanrı'da en çok ne zaman tatmin bulursak, Tanrı'da bizde en çok o zaman yüceltilir.

Filipililer 1:20-23'te bulduğumuz şey de aynıdır.

> Hiçbir şekilde utandırılmayacağımı, *yaşasam* da *ölsem* de Mesih'in her zamanki gibi şimdi de bedenimde yüceltilmesi için tam bir cesaret gösterebileceğimi bekliyor ve umut ediyorum. [21] Çünkü benim için, *yaşamak* Mesih'tir, *ölmek* kazançtır. [22] Hayatta kalırsam yararlı işler yapacağım. Ama hangisini seçeceğimi bilemiyorum. [23] İki seçenek arasında kaldım. Dünyadan ayrılıp Mesih'le birlikte olmayı arzuluyorum; bu çok daha iyi.

Pavlus yaşamdaki en büyük tutkusunun –sizin de yaşamınızda en büyük tutkunuzun bu olmasını umuyorum– Mesih'in bu yaşamda yüce, ulu yücelikte görünmesi olduğunu söylüyor. Tanrı bizi bu nedenle yarattı ve kurtardı – Mesih'i olduğu gibi, yani ulu yücelikte gösterelim diye.

20 ve 21. ayet arasındaki ilişki, Pavlus'un bunun nasıl gerçekleştiğine ilişkin düşüncesini görmemiz için kilit noktadır.

Pavlus, yaşasa da ölse de Mesih'in onun bedeninde yüceltileceğini söyler ve "çünkü benim için, yaşamak Mesih'tir, ölmek kazançtır" der (21. ayet). 20. ayetteki *yaşasam* ifadesinin 21. ayette *yaşamak* ifadesine karşılık geldiğinde ve 20. ayetteki *ölsem* kelimesinin 21. ayetteki *ölmek* kelimesine karşılık geldiğine dikkat edin. Dolayısıyla Pavlus, her iki durumda da –yaşamda ve ölümde– Mesih'in nasıl yüce görüneceğini açıklıyor.

Pavlus'un *yaşamında* yüce görünecek çünkü "benim için *yaşamak* Mesih'tir." Pavlus, Filipililer mektubunda sonradan şöyle açıklar: "Uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum" (3:8). Yani Mesih bu yeryüzündeki yaşamın sunabileceği her şeyden çok daha kıymetli, çok daha değerli, çok daha tatmin edicidir.

Pavlus'un "Benim için yaşamak Mesih'tir" (21. ayet) derken kastettiği şey budur. Ve *bu*, Pavlus'a göre onun yaşamının Mesih'i yüceltme, O'nu yüce gösterme şeklidir. Pavlus kendi yaşamında Mesih'te en çok ne zaman tatmin bulursa, Mesih'te Pavlus'un yaşamında en çok o zaman yüceltilir. Bu, bu iki metnin sade öğretisidir.

Ve Filipililer 1:20-23'ün ölüm kısmını düşündüğünüzde, öğreti daha da sadeleşiyor. Mesih, ölümde Pavlus'un bedeninde yüceltilecek, "çünkü benim için... ölmek kazançtır" (21. ayet). Ölüm neden kazanç olsun? Cevap 23. ayetin sonundadır. "Dünyadan ayrılıp Mesih'le birlikte olmayı arzuluyorum; bu çok daha iyi." Ölüm kazançtır çünkü ölüm, Mesih'e daha yakın olmak demektir. Ölümü deneyimlemek, "dünyadan ayrılıp Mesih'le birlikte olmak"tır.

Pavlus bu nedenle 21. ayette ölümün kazanç olduğunu söyler. Ölümün size mal edeceği tüm kayıpları toplayın (aileniz, işiniz, hayal ettiğiniz emekliliğiniz, geride bıraktığınız arka-

daşlarınız, en sevdiğiniz fiziksel zevkler). Tüm bu kayıpları toplayın ve onların yerine yalnızca ölümü ve Mesih'i koyun. Eğer bunu yaptığınızda, sevinçle "*Kazanç!*" diyorsanız, Mesih sizin ölümünüzde yüceltilir. Siz Mesih'te ne zaman her şeyi kaybedip yalnızca Mesih'i bulmanın kazanç anlamına geleceği kadar tatmin bulursanız, Mesih'te ölümünüzde en çok o zaman yüceltilir. Ya da ayetin iki yarısını da özetleyecek olursak, *Mesih sizin için yaşamın verebileceği ve ölümün alabileceği her şeyden en çok ne zaman daha değerliyse, sizde en çok o zaman yüceltilir.*

Hristiyan hedonizminin özet tarifi için (Biz Tanrı'da en çok ne zaman tatmin bulursak, Tanrı'da bizde en çok o zaman yüceltilir) Kutsal Kitap'a dayanan temel budur. Dikkat ederseniz, bir önceki bölümde Tanrı'nın dünyayı yaratma sebebini açıklanırken bu dolaylı yoldan söylenmişti: Tanrı bu dünyayı *İsa'nın ölümünde ululukla sergilenen ve açıklanan Tanrı lütfunun yüceliğinin övülmesi için* yarattı. Bir başka deyişle, Tanrı'nın kendisinin övülmesi için olan arayışı, bizim en çok iyilik bulduğumuz yerde, yani çarmıhta doruğa ulaşmaktadır. Tanrı çarmıhta yüceliğini korur *ve* bize bağışlanma sağlar. Tanrı çarmıhta kendi onurunu temize çıkarır *ve* bizim mutluluğumuzu güvence altına alır. Tanrı çarmıhta kendi değerini büyültür *ve* ruhumuzu tatmin eder.

Tarihin en büyük eyleminde, Mesih hak etmeyen günahkârlar için şunu gerçek kılmıştır: Biz Tanrı'da en çok ne zaman tatmin bulursak, Tanrı'da bizde en çok o zaman yüceltilir.

Hristiyan Hedonizmi Nasıl Her Şeyi Değiştirir?

Hristiyan hedonizminin bu yaşamı nasıl tecrübe ettiğimizi, nasıl işlediğimizi ve nasıl yaşadığımızı temelden değiştirdiği en az on bir alan vardır.

Ölüm

Hristiyan hedonizminin ölümü nasıl değiştirdiğini az önce gördük. Eğer Mesih'i ölümünüzde yüce göstermek istiyorsanız, hiçbir büyük performansa, başarıya veya kahramanca fedakârlığa gerek yoktur. Tek gereken şey kendinizi, kendisine ait olarak adlandırdığı insanlar için her türlü kaybı kazanç kılan Kişi'nin kollarına çocuklar gibi atmanızdır.

Mesih'e Dönme

Hristiyan hedonizmi Mesih'e dönmeye ilişkin düşünce şeklimizi değiştirir. "Göklerin Egemenliği, tarlada saklı bir defineye benzer. Onu bulan yeniden sakladı, sevinçle koşup gitti, varını yoğunu satıp tarlayı satın aldı" (Matta 13:44). Bir Hristiyan olmak yalnızca gerçeğe inanmak değil, bir hazine bulmak anlamına gelir. Dolayısıyla müjdeleme de yalnızca gerçeğe dair ikna etme değil, insanları sahip oldukları her şeyden daha değerli olan bir Hazine'ye yönlendirmek hâline gelir.

İman Mücadelesi

Hristiyan hedonizmi "iman uğrunda yüce mücadeleyi" (1. Timoteos 6:12) sevinç uğrunda sürdürülen bir mücadeleye dönüştürür. Yuhanna şöyle der: "Kendisini (İsa'yı) *kabul edip* adına *iman eden*lerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi" (Yuhanna 1:12). İsa'ya inanmak O'nu kabul etmektir. O'nu ne olarak kabul etmek? Sınırsız değerdeki Hazine olarak. İman bu Hazine'yi görmek ve tatmaktır. Ve böylece iman mücadelesi, İsa'da bir sevinç mücadelesidir. İsa'yı dünyadaki her şeyden daha kıymetli olarak görme ve tatma mücadelesidir. Çünkü bu tatma O'nu üstün değere sahip olarak gösterir.

Kötülükle Savaş

Hristiyan hedonizmi yaşamlarımızda kötülükle olan savaşımızı değiştirir. Yeremya 2:13, kötülüğün Hristiyan hedonist tanımını veriyor: "Çünkü halkım iki kötülük yaptı: Beni, diri suların pınarını bıraktı, kendilerine sarnıçlar, su tutmayan çatlak sarnıçlar kazdılar." Kötülük, Tanrı'yla paydaşlığın diri suları yerine dünyanın boş kuyularını tercih ederek intihara kalkışmaktır. Tümüyle Tanrı'daki zevklerin ırmağında tatmin arayarak kötülükle savaşırız (Mezmurlar 36:8).

Cehennem

Hristiyan hedonizmi cehenneme ilişkin düşünce şeklimizi değiştirir. Kurtulmanın ve cennete gitmenin yolu İsa'yı yüce sevinç kaynağınız olarak seçmek olduğundan, bu durumda cehennem Üçlübirlik Tanrısı'nda mutlu olmayı reddeden insanlar için hazırlanan bir acı, sonsuz mutsuzluk yeridir.

Kendini İnkâr

Hristiyan hedonizmi kendini inkâra ilişkin düşünce şeklimizi değiştirir. Kendini inkâr gerçekten İsa'nın öğretileri arasında yer almaktadır: "Öğrencileriyle birlikte halkı da yanına çağırıp şöyle konuştu: "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin" (Markos 8:34). Ama şimdi bunun anlamı şu hâle gelir:

> Mesih'le olmanın zenginliğine sahip olmak için dünyanın zenginliğinden vazgeçip kendini inkâr et.

> Tanrı'nın onayının sevincine sahip olmak için dünyanın şöhretinden ve onayından vazgeçip kendini inkâr et.
>
> İsa'yla sağlam, güvence altındaki paydaşlığa sahip olmak için dünyanın güvenliğinden ve emniyetinden vazgeçip kendini inkâr et.
>
> Tanrı'nın sağ elindeki dolu sevince ve zevklere sonsuza dek sahip olmak için dünyanın kısa, tatmin etmeyen zevklerinden vazgeçip kendini inkâr et.

Bunun anlamı da aslında nihai kendini inkâr diye bir şeyin olmadığıdır. Çünkü yaşamak Mesih'tir ve ölmek kazançtır. (Ayrıca kendini inkârla ilgili daha fazlası için bu bölümün sonuna bakınız.)

Para

Hristiyan hedonizmi bizim para kullanımına ve verme eylemine ilişkin düşünce şeklimizi değiştirir. Elçilerin İşleri 20:35 şöyle der: "Vermek, almaktan daha büyük mutluluktur." Ve 2. Korintliler 9:7 şöyle der: "Herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin; isteksizce ya da zorlanmış gibi değil. Çünkü Tanrı sevinçle vereni sever." Cömert bir insan olmanın ardındaki motivasyon, bunun Tanrı'daki sevincimizi dışa vuruyor ve genişletiyor olmasıdır. Ve en derin sevincin ardınca gitmek, almanın değil, vermenin ardınca gitmektir.

Toplu Tapınma

Hristiyan hedonizmi toplu tapınmaları yürütme şeklimizi değiştirir. Toplu tapınma topluluk olarak Tanrı'yı yüceltme eylemidir. Ama Tanrı, bir kilise ibadetinde insanlar O'nda tatmin bulduğu zaman yüceltilir. Böylece, tapınma önderleri –müzisyenler ve vaizler– kendi görevlerini öncelikle diri bir su kaynağını serbest bırakma ve zengin bir yiyecek şölenini yayma görevi olarak görürler. Tapınanların göreviyse içmek, yemek ve tatmin olmaktır. Çünkü tapınanlar Tanrı'dan en çok ne zaman tatmin bulursa, Tanrı'da onlarda en çok o zaman yüceltilir.

Sakatlık ve Zayıflık

Hristiyan hedonizmi bizim sakatlık ve zayıflık deneyimleme şeklimizi değiştirir. Şaşırtıcı ve paradoksal şekilde, İsa zayıf ve bedenindeki dikenlerle acı çeken Pavlus'a şöyle der: "Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır." Pavlus da buna şöyle cevap verir: "İşte, Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek [evet, dikenlerle acı çeken Hristiyan hedonistin sesi budur] daha çok övüneceğim" (2. Korintliler 12:9).

Sevgi

Hristiyan hedonizmi sevginin anlamını değiştirir. Pavlus, Makedonyalı imanlıların sevgisini şu şekilde tarif eder: "Büyük sıkıntılarla denendiklerinde, *coşkun sevinçleri* ve aşırı yoksullukları tam bir cömertliğe dönüştü" (2. Korintliler 8:2). 8. ayette Pavlus buna "sevgi" der. "Büyük sıkıntılar" ve "aşırı yoksulluk" içinde "coşkun sevinç" sevgi dolu cömertlikle dı-

şarı taşmıştır. Hâlâ fakirdiler, hâlâ sıkıntılar içerisindeydiler ama öyle sevinç doluydular ki, bu sevgiye dışarı taştı. Bu şekilde Hristiyan hedonizmi sevgiyi, Tanrı'daki sevincin dışarı taşıp (veya genişleyip) başkalarının ihtiyaçlarını karşılaması olarak tanımlar.

Hizmet

Hristiyan hedonizmi hizmetin anlamını değiştirir. Önemli ve büyük bir elçi olan Pavlus'un hizmet hedefi neydi? Şudur: "İmanınıza egemen olmak istemiyoruz, sevinmeniz için sizinle birlikte çalışıyoruz. Çünkü imanda dimdik duruyorsunuz" (2. Korintliler 1:24). Tüm hizmet hangi şekilde olursa olsun başkalarıyla onların sevinci için çalışmak olmalıdır.

Tanrı sizi bu nedenle yarattı. Mesih sizin için bu nedenle öldü. Pastörler bu nedenle hizmet etmeliler. Ve ben de bu nedenle konuşuyor, vaaz ediyor ve yazıyorum. Sizin Tanrı'daki sevinciniz için başkalarıyla hizmette yan yana gelerek sizinle, sizin için çalışan bir işçi olmak isterim. Siz Tanrı'da en çok ne zaman tatmin bulursanız, Tanrı'da sizde en çok o zaman yüceltilir.

Hristiyan Hedonizmine İlişkin Daha Fazlası

TANRI'DAKİ TATMİNİNİZİN PEŞİNDEN GİTMEK İÇİN SEKİZ NEDEN

Hristiyan hedonizminin *imaları* sayısızdır ve her yere yayılır. En büyük imalarından biri bizim Tanrı'daki sevincimizin peşinden gitmemiz gerektiğidir. *Gitmeliyiz! Gidebiliriz* değil.

Yüreklerimizin temel işi Tanrı'dan tatminimizi maksimuma çıkarmak olmalıdır. Ne kadar iyi olsalar da, O'nun sunduğu armağanlardaki *değil*, O'ndaki tatminimizi maksimuma çıkarmaktır.

Tanrı'da en büyük ve en uzun tatmininizin peşinden gitmeniz için sekiz Kutsal Kitap'a dayalı neden aşağıdadır. Bunlardan bazıları öncesinde ifade edildi ama burada tekrar edilmeye değerler.

Bize Öyle Yapmamız Buyruluyor

O'na neşeyle kulluk edin! (Mezmurlar 100:2)
Rab'de her zaman sevinin. (Filipililer 4:4)
RAB'den zevk al. (Mezmurlar 37:4)

Yapmamamız Halinde Tehlike Söz Konusu

Madem bolluk zamanında Tanrınız RAB'be sevinçle, hoşnutlukla kulluk etmediniz, RAB'bin üzerinize göndereceği düşmanlara kölelik edeceksiniz. (Yasa'nın Tekrarı 28:47-48)

İmanın Doğası Bu Arayışı Öğretiyor

İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır. Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir. (İbraniler 11:6)

Kötülüğün Doğası Bu Arayışı Öğretiyor

"Ey gökler, şaşın buna, tir tir titreyin, şaşakalın" diyor RAB. "Çünkü halkım iki kötülük yaptı: Beni, diri suların pınarını bıraktı; kendilerine sarnıçlar, su tutmayan çatlak sarnıçlar kazdılar." (Yeremya 2:12-13)

Mesih'e Dönmenin Doğası Bu Arayışı Öğretiyor

Göklerin Egemenliği, tarlada saklı bir defineye benzer. Onu bulan yeniden sakladı, sevinçle koşup gitti, varını yoğunu satıp tarlayı satın aldı. (Matta 13:44)

Kendini İnkâr Çağrısı Bu Arayışı Öğretiyor

Öğrencileriyle birlikte halkı da yanına çağırıp şöyle konuştu: "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin. Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren ise onu kurtaracaktır. İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? (Markos 8:34-36)

İnsanları Sevme Talebi Bu Arayışı Öğretiyor

[İsa] kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı. (İbraniler 12:2)

Vermek, almaktan daha büyük mutluluktur. (Elçilerin İşleri 20:35)

Tanrı'yı Yüceltme Talebi Bu Arayışı Öğretiyor

Hiçbir şekilde utandırılmayacağımı, yaşasam da ölsem de Mesih'in her zamanki gibi şimdi de bedenimde yüceltilmesi için tam bir cesaret gösterebileceğimi bekliyor ve umut ediyorum. Çünkü benim için, yaşamak Mesih'tir, ölmek kazançtır (O'nda nihai ve eksiksiz tatmindir). (Filipililer 1:20-21)

Bu nedenle, sizleri büyük dua savaşçısı ve yetimlerin dostu George Müller'e şu sözlerinde katılmaya davet ediyorum: "Hiç olmadığı kadar net bir şekilde, her gün kendimi vermem gereken büyük ve öncelikli işin, ruhumu Rab'de mutlu tutmak olduğunu gördüm." Bu şekilde, sevgi sunularında (kurbanlarında) her şeyi kayıp sayabilir ve bunları "büyük sevinçle" karşılayabilir oluruz.

Hristiyan'ın Kendini İnkârı, Kendi Yararınadır

Biri şöyle diyebilir: "Nasıl kendi iyiliğimizi arzulamak doğru bir motivasyonmuş gibi konuşursun? İsa açıkça kendimizi inkâr etmemizi ve çarmıhımızı yüklenmemizi söylerken, sen nasıl 'Zevki amaçlayın' dersin?"

Eğer İsa'nın öğrettiği şeyin bu olduğunu düşünüyorsanız, size iyi haberim var. Markos 8:34-36'nın tüm metnini okuyalım:

> Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin. Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren ise onu kurtaracaktır. İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?

Bu argümanın tüm önermesi hedonistiktir. Kimse canını yitirmek istemez. Bunda hiçbir kazanç –hiçbir zevk– yoktur. Bu yüzden canınızı ancak şu şekilde kurtarabilir ve sınırsız sevince sahip olabilir: Onu bir sevgi yaşamıyla yitirin. İsa, yapmamızı istediği her fedakârlığı, kendisi bize bundan çok daha iyi bir şeyi vaat ettiğinden ötürü yapmamızı istemektedir. Kendini inkâr? Kesinlikle, Lewis'in söylemiş olduğu gibi,

denizde tatil yapabilmek için bataklıktaki çamurdan pastalardan vazgeçip kendinizi inkâr edin.

İsa bir keresinde zengin genç bir adama sahip olduğu her şeyi satmasını, yoksullara dağıtmasını ve İsa'yı takip etmesini söyledi. Şimdi sizce bu adamı tüm mallarını satmaya motive eden şey ne olmalıydı? İlgisizce yapılan türden bir iyilik mi? Kutsal Kitap'ta böyle bir şey tanınmıyor.

İsa zengin adamın motivasyonunun ne olması gerektiğini göstermek için iki benzetme anlattı. "Göklerin Egemenliği, tarlada saklı bir defineye benzer. Onu bulan yeniden sakladı, sevinçle koşup gitti, varını yoğunu satıp tarlayı satın aldı" (Matta 13:44). Zengin genç adam sahip olduğu her şeyi satmalıydı çünkü İsa'yı Göklerin Egemenliği'ne giden yolda takip etmek, adamın tüm sahip olduklarıyla kıyaslandığında çok daha heyecan ve sevinç doluydu. "Yine Göklerin Egemenliği, güzel inciler arayan bir tüccara benzer. Tüccar, çok değerli bir inci bulunca gitti, varını yoğunu satıp o inciyi satın aldı" (Matta 13:45-46).

Tanrı'nın Egemenliği'nde nihai kendini inkâr diye bir şey yoktur. İsa bizim için gerçek bir inciye sahiptir, bundan dolayı da para, boş hırs ve bedensel zevklerimizle oluşturduğumuz plastik boncuklarla örülü bilekliklerimizi bırakmamızı istemektedir. En saf sevgisiyle Golgota'dayken bile, İbraniler 12:2 bize şunu diyor: "[İsa] kendisini bekleyen *sevinç* uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı." Hristiyan hedonizmi şunu söylemenin bir yoludur: Bir şeyleri zorla yapmak en iyisi değildir çünkü Rab'bin aradığı kişiler *sevinçle* verenlerdir (2. Korintliler 9:7).

Bir keresinde bana bu konuda katılmayan bir eski öğrencime bir mektup yazdım. Bana şunu diyen bir not yazmıştı:

> Sevginin aradığı şeyin veya motivasyonunun kendi zevki olduğu yönündeki yaklaşımınıza katılmıyorum... Dorothy Day'i biliyor musunuz? O yaşamını başkalarını sevmeye, özellikle de yoksulları, yurtsuzları ve ezilenleri sevmeye adamış olan oldukça yaşlı bir kadındır. Onun sevinç olmadan sevme deneyimi, onun şunu söylemesine yol açmıştır: "Eyleme geçen sevgi ağır ve korkunç bir şeydir."

İki şekilde cevap verdim. Cevabımın özü şöyle:

İlk olarak, "ağır ve korkunç" olan şeylerde hiçbir sevinç olmadığı sonucuna atlama. Uçurumların kenarında uykusuz geceler geçirmiş, sıfır derecenin altında el ve ayak parmaklarını kaybetmiş ve zirveye ulaşmak için dehşet verici perişanlıklar yaşamış olan dağcılar var. Onlar bu deneyimin ağır ve korkunç olduğunu kesinlikle kabul ederler. Ama onlara bunu neden yaptıklarını sorarsanız, farklı biçimde cevaplarla, ruhlarına aynı zamanda eşlik eden bir neşe hâli olduğunu ve bunun tüm o acılara değecek kadar iyi hissettirdiğini söyleyeceklerdir.

Eğer dağcılık için bu böyleyse, sevgi için de aynı şekilde geçerli olamaz mı? Kendi yaşamlarımızdaki ve toplumdaki sevgisizliğin uçurumlarını yenerken pek neşe hissetmeyip daha çok dağcılıkta neşe bulduğumuzu söylemek bizim kendi dünyasallığımızı itham eden bir şey olmaz mı? Evet, sevgi çoğu zaman ağır ve korkunç bir şeydir ama iyi olana değer veren ve İsa'ya hayranlık duyan bir kişinin, Tanrı'nın lütfu sayesinde bir başka insanı severken nasıl sevinç dolu bir neşe duymayacağını anlamıyorum.

Şimdi Dorothy Day'in durumunu bir başka şekilde düşünelim. Diyelim ki ben Dorothy'nin yardım ettiği ve bu yolda

büyük bedel ödediği yoksullardan biriyim. Bence bu koşullar altında şöyle bir sohbet geçerdi:

Piper: Bunu benim için neden yapıyorsunuz, Bayan Day?

Day: Çünkü seni seviyorum.

Piper: Nasıl yani? Beni seviyor musunuz? Benim sunabileceğim hiçbir şey yok. Sevilmeye değer değilim.

Day: Belki. Ama benim sevgim için başvuru formu gerekmiyor. Bunu İsa'dan öğrendim. Demek istediğim şey, İsa'nın bana çok yardımcı olmasından dolayı ben de sana yardımcı olmak istiyorum.

Piper: Yani kendi "isteklerinizi" tatmin etmeye mi çalışıyorsunuz?

Day: Eğer öyle demek istiyorsan, sanırım öyle. Benim en derin isteklerimden biri seni daha mutlu ve daha maksatlı bir kişi yapmak.

Piper: Siz geldiğinizden beri benim daha mutlu olmam ve daha maksatlı hissediyor olmam sizi üzüyor mu?

Day: Kesinlikle hayır! Beni daha fazla ne mutlu edebilirdi ki!

Piper: Yani buradaki tüm o uykusuz geceleri sizi mutlu eden şey için geçiriyorsunuz, değil mi?

Day: Eğer evet dersem, birisi beni yanlış anlayabilir. Seni hiç umursamadığımı, sadece kendimi umursadığımı düşünebilir.

Piper: Ama en azından benim için onu diyemez misiniz?

Day: Evet, senin için derim: Bana en çok sevinç veren şey için, yani senin sevincin için çalışıyorum.

Piper: Teşekkür ederim. Şimdi beni sevdiğinizi biliyorum.

YEŞAYA 46:8-11

Bunu anımsayın, ey başkaldıranlar, adam olun, aklınızdan çıkarmayın! 9 Çok önceden beri olup bitenleri anımsayın. Çünkü Tanrı benim, başkası yok. Tanrı benim, benzerim yok. 10 Sonu ta başlangıçtan, henüz olmamış olayları çok önceden bildiren, ‘Tasarım gerçekleşecek, istediğim her şeyi yapacağım’ diyen benim. 11 Doğudan yırtıcı kuşu, uzak bir ülkeden tasarımı gerçekleştirecek adamı çağıran benim. Evet, bunları söyledim; kesinlikle yerine getirecek, tasarladığımı yapacağım mutlaka.

4
Tanrı'nın Her Şeye Egemenliği

Şimdi dünyayı altüst etmiş olan bir diğer gerçeğe geçiyoruz. Bu bizim evcilleştirilemez, kontrol edilemez ve gelecek yaratıcı olan dördüncü gerçekliğimiz ve kesinlikle bu kitapta tartışılan on tanesi arasında en temel olanıdır: Tanrı'nın her şeye egemenliğinin paha biçilemez gerçeği. Doğrudan metnimize geçelim ki, daha en başından Tanrı Sözü'nden gelmeyen bir şey aktarmış olmayalım. Bu konu çok ama çok ciddidir ve birçok acı gerçekliğe dokunmaktadır. Bu sebeple Tanrı tarafından bilgilendirilmeksizin gerçeğe kendimiz ulaşmaya teşebbüs edemeyiz.

Yeşaya 46:9'da Tanrı şöyle der: "Tanrı benim, başkası yok. Tanrı benim, benzerim yok." Bu metindeki odak noktası, Tanrı'nın evrendeki diğer tüm varlıkların arasındaki eşsizliğidir. O kendi başına bir sınıftır. O'nun gibisi yoktur. Burada söz konusu olan şey Tanrı olmanın anlamıdır. Bu ayette iki kez Tanrı, "Tanrı benim!" diye ilan eder ve sanki şunu der gibidir: "Benim Tanrı olmamın ne anlama geldiğini bilmiyor gibi davranıyorsunuz!"

Tanrı Olmanın Anlamı

Bu nedenle de Tanrı, yegâne Tanrı olmanın ne anlama geldiğini bize anlatıyor. Bize kendi Tanrılığının kalbinde neyin yattığını anlatıyor. *Benim Tanrı olmamın anlamı, "sonu ta başlangıçtan, henüz olmamış olayları çok önceden" bildirmemdir"* (Yeşaya 46:10).

Burada iki ifade vardır. İlk olarak, Tanrı bir şeyleri daha o şeyler olmadan ("çok önceden)" bildirmektedir. İkinci olarak, Tanrı yalnızca doğa olaylarını değil, insan olaylarını ("henüz yapılmamış"* olayları) da bildirmektedir. Yani, Tanrı bu yapılan şeyleri onlar daha yapılmadan önce bilmektedir.

Şimdi bu noktada şöyle diyebilirsiniz: "Burada gördüğümüz şey, Tanrı'nın önceden bilmesi doktrini, O'nun her şeye egemen olması doktrini değil." Ve bu doğru, şu ana kadar öyle. Ancak 10. ayetin ikinci yarısında, Tanrı bize sonu *nasıl* başlangıçtan bildiğini ve yapılmamış olayları *nasıl* önceden bildiğini söylemektedir. "Sonu ta başlangıçtan, henüz olmamış olayları çok önceden bildiren, 'Tasarım gerçekleşecek, istediğim her şeyi yapacağım' diyen benim." Tanrı öncesinden ne olacağını "bildirdiğinde" bunu şu şekilde "bildirir" veya "der": "'Tasarım gerçekleşecek, istediğim her şeyi yapacağım' diyen benim."

Bir başka deyişle, Tanrı ön bilgisini bildirirken, bunu kendi ön tasarısını ve ön isteğini bildirerek yapmaktadır. Tanrı sonu daha son gerçekleşmeden önce bildirdiğinde, şunu der: "Tasarım gerçekleşecek." Ve Tanrı yapılmamış şeyleri yapılmadan

* *Ç. N.* Buradaki "olmamış olaylar" ifadesi, yazarın kullandığı İngilizce çeviride "yapılmamış olaylar" olarak geçmektedir. "Yapılmamış" kelimesinden yola çıkarak, yazar burada yalnızca kendiliğinden olan, yani doğa olaylarının değil, aynı zamanda yapılan, yani insan eliyle gerçekleşen olayların da Tanrı tarafından önceden bildirildiğini söylemektedir.

önce bildirdiğinde, şunu der: "İstediğim her şeyi yapacağım." Bunun anlamı da şu ki, *Tanrı'nın geleceği bilme sebebi, onu bizzat kendisinin tasarlaması ve gerçekleştirmesidir.* Gelecek, Tanrı'nın tasarısının tesis edilmesidir. Gelecek Tanrı'nın isteğinin Tanrı tarafından gerçekleştirilmesidir.

Sonraki ayet Tanrı'nın söylediği şeyin bu olduğunu açık bir şekilde onaylamaktadır. "Bunları söyledim; kesinlikle yerine getirecek, tasarladığımı yapacağım mutlaka" (Yeşaya 46:11). Tanrı'nın öngörülerinin gerçekleşmesinin sebebi bunların O'nun tasarıları olması ve bunları O'nun yapmasıdır.

Tanrı bir falcı, bir müneccim, sıradan bir tahminci değildir. Bir kristal küresi yoktur. Neyin gelmekte olduğunu bilir çünkü gelen şeyi O tasarlar ve tasarladığı şeyi de gerçekleştirir. "Tasarım gerçekleşecek, istediğim her şeyi yapacağım" (10. ayet). Tanrı tasarılar oluşturup, sonra acaba birisi çıkacak ve bunları gerçekleştirecek sorumluluğu alacak mı diye bakmaz. "İstediğim her şeyi yapacağım."

Dolayısıyla, bu metne dayanarak, Tanrı'nın her şeye egemenliğiyle şunu kastediyorum: *Tanrı istediği her şeyi gerçekleştirecek yetkiye, özgürlüğe, bilgeliğe ve güce sahiptir. Ve bu nedenle, O neyin gerçekleşmesini istiyorsa, o şey gerçekleşir.*

Bu, Tanrı'nın her şeyi tasarladığı ve yönettiği anlamına gelir. Yeşaya 46:10-11'e göre, başka bir sonuç mümkün değildir. Dolayısıyla, Tanrı'nın bu iki ayette kastettiği şey şudur: Tanrı'nın olmasını tasarlamadığı tek bir şey dahi asla olmamıştır ve olmayacaktır. Ya da olumlu cümle kuracak olursak, olmuş veya olacak olan her şey, olmak üzere Tanrı tarafından tasarlanmıştır.

Eğer bu fazla karışık geldiyse, daha basit bir şey yapalım. Tanrı'nın her şeye egemenliğine ilişkin bu görüşü, Kutsal Yazılar'daki diğer metinlere bakarak doğrulayalım.

Kutsal Yazılar Boyunca Tanrı'nın Her Şeye Egemenliği

Kutsal Yazılar'ın bazı diğer önemli metinlerine daha yakından bakmadan önce, Bethlehem Baptist Kilisesi İhtiyar İman Onayı'nın bir kısmına bakalım. Dünya üzerindeki diğer birçok kilisede olduğu gibi, Bethlehem'deki ihtiyarlar da Tanrı'nın mutlak egemenliği doktrinini resmi olarak ve sevinçle onaylamışlardır. Bunu aşağıdaki gibi ifade etmeyi uygun görmüşlerdir:

> 3.1. İnanıyoruz ki, Tanrı zamanın başlangıcından, O'nu sevenlerin sonsuz ve son bulmadan artan bir zevk alması için, yüceliğini tümüyle göstermek üzere, kendi bilge ve kutsal isteği uyarınca, özgürce ve değişmez bir şekilde, vuku bulan her şeyi takdir etmekte ve önceden bilmektedir.
>
> 3.2. İnanıyoruz ki, Tanrı kendini yüceltmek için ezeli, mutlak bilgelikteki tasarıları uyarınca, – galaksilerden atomaltı parçacıklarına, doğanın güçlerinden ulusların hareketlerine, siyasetçilerin kamuya açık planlarından bireylerin gizli eylemlerine kadar– her şeyi devam ettirir ve yönetir fakat bunu öyle bir şekilde yapar ki, kendisi ne günah işler ne de bir kişiyi adaletsizce mahkûm eder; ancak O'nun her şeyi takdir etmesi ve yönetmesi, O'nun suretinde yaratılan tüm bireylerin ahlaki sorumluluklarıyla uyumludur.
>
> 3.3. İnanıyoruz ki, Tanrı'nın seçimi, koşulsuz ve karşılıksız bir lütuf eylemidir ve bu lütuf dünya-

> nın başlangıcından önce Oğlu Mesih İsa aracılığıyla verilmiştir. Bu eylemiyle Tanrı, dünyanın kurulmasından önce, günaha kölelikten kurtarılacak ve tövbeye ve Oğlu Mesih İsa'da kurtaran imana getirilecek olanları seçmiştir.

Şimdi birlikte ilk önce bunun Kutsal Kitap'ta ne derece desteklendiğini ve sonrasında da buradan çıkan bazı sonuçları ve bu doktrinin neden bu denli kıymetli olduğunu düşünelim.

Tanrı'nın mutlak egemenliğinin kapsamı, size zorlu gelebilir. Benim için öyle. Ve bu gerçekle yüzleştirildiğimizde, bir seçimle karşı karşıya kalıyoruz. Kendi itirazlarımızdan vazgeçip O'nun gücünü ve lütfunu övecek, Tanrı'nın mutlak egemenliğine memnuniyetle teslim olacak mıyız? Yoksa inat edip O'na direnecek miyiz? Tanrı'nın her şeye egemenliğine bakıp bizim ölü durumumuzda yaşam umudunu, dualarımıza cevap umudunu, müjdelemede başarı umudunu, acılarımızda anlam umudunu bulacak mıyız? Yoksa daha iyi bir umut olduğu –ya da aslında sıfır umut olduğu– konusunda ısrar mı edeceğiz? Yüzleşeceğimiz soru budur.

Sınırlı akıllarımıza ne kadar paradoks gibi gelse de, okuyacak olduğunuz hiçbir şey insanların, meleklerin ve şeytanların ahlaki sorumluluklarıyla, Tanrı'nın buyurduklarını yapma sorumluluklarıyla çelişmez. Tanrı bize bir irade vermiştir. Onu nasıl kullandığımız sonsuz farkımızı yaratır.

Tanrı'nın her şeye egemenliğini *O'nun doğa olayları üzerindeki yönetimi* ve *O'nun insan olayları üzerindeki yönetimi* olarak ayıralım.

Tanrı'nın Doğa Olayları Üzerindeki Egemenliği

Tanrı dünyada en rastgele görünen olaylar üzerinde egemendir. "İnsan kura atar, ama her kararı RAB verir" (Süleyman'ın Özdeyişleri 16:33). Çağdaş dilde şöyle derdik: "Zarlar masaya atılır ve her oyun Tanrı tarafından kararlaştırılır." Tanrı'nın kendi tasarıları için hükmetmediği hiçbir küçük olay yoktur. İsa şöyle dedi: "İki serçe bir meteliğe satılmıyor mu? Ama Babanız'ın izni olmadan bunlardan bir teki bile yere düşmez. Size gelince, başınızdaki bütün saçlar bile sayılıdır" (Matta 10:29-30). Las Vegas'ta atılan her zar, binlerce ormanda ölüp yere düşen her minik kuş – hepsi Tanrı'nın emriyledir.

Yerdeki solucanlardan galaksilerdeki yıldızlara kadar, Tanrı doğal dünyayı yönetmektedir. Yunus kitabında Tanrı bir balığa bir adamı yutmasını (1:17), bir bitkiye büyümesini (4:6) ve bir solucana da aynı bitkiyi öldürmesini (4:7) buyurur. Ve balıkların, bitkilerin ve solucanların yaşamının çok daha ötesinde, yıldızlar Tanrı'nın buyruğu uyarınca yerlerini almakta ve yerlerinde durmaktadırlar. "Başınızı kaldırıp göklere bakın. Kim yarattı bütün bunları? Yıldızları sırayla görünür kılıyor, her birini adıyla çağırıyor. Büyük kudreti, üstün gücü sayesinde hepsi yerli yerinde duruyor" (Yeşaya 40:26). Öyleyse –hava durumundan felaketlere, hastalıklara, sakatlıklara ve ölüme kadar– bu dünyanın doğa olayları için aynısı daha da geçerli olmaz mı?

> Yeryüzüne buyruğunu gönderir, sözü çarçabuk yayılır. Yapağı gibi kar yağdırır; kırağıyı kül gibi saçar. Aşağıya iri iri dolu savurur. Kim dayanabilir soğuğuna? Buyruk verir, eritir buzları. Rüzgarını estirir; sular akmaya başlar. (Mezmurlar 147:15-18)

> Bulutlara nem yükler; şimşeğini her yana yayar. Yeryüzünde ne buyurursa yapmak üzere bulutlar O'nun istediği yönde döner durur. Ya insanları cezalandırmak ya da yeryüzünü sulayıp sevgisini göstermek için yağmur gönderir. (Eyüp 37:11-13)

Kar, yağmur, soğuk, sıcak ve rüzgâr tümüyle Tanrı'nın işidir. Bu nedenle İsa kendisini şiddetli bir fırtınanın ortasında bulduğunda, sadece şu sözleri söyler: "'Sus, sakin ol!' Rüzgâr dindi, ortalık sütliman oldu" (Markos 4:39). İsa'nın "Sakin ol" diyebileceği ancak O'na itaat etmeyecek hiçbir rüzgâr, hiçbir fırtına, hiçbir kasırga, hiçbir siklon, hiçbir tayfun, hiçbir muson, hiçbir hortum yoktur. Bu da demek oluyor ki, eğer rüzgâr esiyorsa, O rüzgârın esmesini istediği içindir. "Bir şehre kötülük gelir de RAB onu yapmamış olur mu?" (Amos 3:6 – Kitab-ı Mukaddes Çevirisi). İsa'nın herhangi bir kasırga, hortum veya doğal felaket karşısında yapması gereken tek şey "Sakin ol" demekti ve bu şekilde hiçbir zarar veya can kaybı olmazdı.

Peki ya yaşamın diğer acıları? "RAB [Musa'ya], "Kim ağız verdi insana?" dedi, "İnsanı sağır, dilsiz, görür ya da görmez yapan kim? Ben değil miyim?" (Mısır'dan Çıkış 4:11). Ve Petrus da Anadolu'daki acı çeken kutsallara şöyle dedi: "Tanrı'nın isteği uyarınca acı çekenler, iyilik ederek canlarını güvenilir Yaradan'a emanet etsinler" (1. Petrus 4:19). "İyilik edip acı çekmek –eğer Tanrı'nın isteği buysa– kötülük yapıp acı çekmekten daha iyidir" (1. Petrus 3:17).

İster sakatlıklardan, ister başkalarının yaptığı kötülüklerden, isterse de bir başka sebepten ötürü acı çekiyor olalım, nihai kararı veren Tanrı'dır. Aynısı bizim yaşayıp yaşamayacağımız veya ölüp ölemeyeceğimiz konusunda da geçerlidir. Yasa'nın Tekrarı 32:29 şöyle der: "Benden başka tanrı yoktur! Öldüren de, yaşatan da, yaralayan da, iyileştiren de benim.

Kimse elimden kurtaramaz." Ve aynısı bizim gün içinde yaptığımız şeyler içinde geçerlidir. Çünkü Yakup 4:13-15 şöyle der:

> Dinleyin şimdi, "Bugün ya da yarın filan kente gideceğiz, orada bir yıl kalıp ticaret yapacak, para kazanacağız" diyen sizler, yarın ne olacağını bilmiyorsunuz. Yaşamınız nedir ki? Kısa süre görünen, sonra yitip giden buğu gibisiniz. Bunun yerine, "Rab dilerse yaşayacak, şunu şunu yapacağız" demelisiniz.

Ya da Eyüp'ün söylediği üzere, "Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim. RAB verdi, RAB aldı. RAB'bin adına övgüler olsun" (Eyüp 1:21).

Zarların atılması, bir kuşun düşmesi, bir solucan sürünmesi, yıldızların hareketi, karın düşmesi, rüzgârın esmesi, görüş kaybı, kutsalların acıları ve herkesin ölmesi –en küçüğünden en büyüğüne– Tanrı'nın şu sözü kapsamındadır: "İstediğim her şeyi yapacağım."

Tanrı'nın İnsan Olayları Üzerindeki Egemenliği

Doğal dünyadan çıkıp insan eylemlerini ve insan seçimlerini değerlendirmeye geçtiğimizde, Tanrı'nın mutlak egemenliği daha da şaşırtıcı biçimde geniştir. Oy kullanmalısınız; adaylar, yasa tasarıları, ekonomik konular ve diğer her şey için oy kullanmalısınız. Ancak herhangi bir galibiyette veya mağlubiyette sıradan insanların belirleyici sebep olduğu yönündeki insanı yücelten illüzyona yer olmasın. Bu üstün rol yalnızca Tanrı'nındır. "O'dur zamanları ve mevsimleri değiştiren. Kralları tahttan indirir, tahta çıkarır... Her canlı Yüce Olan'ın insan krallıkları üzerinde egemenlik sürdüğünü ve onları di-

lediği kişiye, en hor görülen birine bile verebileceğini bilsin" (Daniel 2:21; 4:17).

Ve Devlet Başkanı kim olursa olsun, o kişi mutlak egemen değildir. O kişi yönetilmektedir. Ve Devlet Başkanı şunu bilsin diye dua etmeliyiz: "İnsan izlediği her yolun doğru olduğunu sanır ama niyetlerini tartan RAB'dir" (Süleyman'ın Özdeyişleri 21:1). Ve dış ilişkilerde bulunduğunda, belirleyici unsur kendisi değil, Tanrı'dır. "RAB ulusların planlarını bozar; halkların tasarılarını boşa çıkarır. Ama RAB'bin planları sonsuza dek sürer; yüreğindeki tasarılar kuşaklar boyunca değişmez" (Mezmurlar 33:10-11).

Uluslar en kötü şeylerini yapmak –Tanrı Oğlu İsa Mesih'in öldürülmesi– için geldiklerinde, Tanrı'nın kontrolünden sıyrılmamışlardı, en kötü anlarında Tanrı'nın en güzel buyruğunu gerçekleştiriyorlardı: "Gerçekten de Hirodes ile Pontius Pilatus, bu kentte İsrail halkı ve öteki uluslarla birlikte senin meshettiğin kutsal Kulun İsa'ya karşı bir araya geldiler. *Senin kendi gücün ve isteğinle önceden kararlaştırdığın her şeyi* gerçekleştirdiler" (Elçilerin İşleri 4:27-28).

Gerçekleşmiş en kötü günah, Tanrı'nın tasarısındaydı. Ve o günahla, günah öldü. Kurtuluşumuz Golgota'da Tanrı'nın egemen elinin altında güvence altına alındı. Eğer İsa'ya inanıyorsanız, eğer O'nu seviyorsanız, yürüyen bir mucizesiniz. Tanrı size tövbe bahşetti (2. Timoteos 2:25). Tanrı sizi Mesih'e çekti (Yuhanna 6:44). Tanrı size Tanrı Oğlu'nu tanıttı (Matta 11:27). Tanrı size iman armağanını verdi. "İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir" (Efesliler 2:8-9). Tanrı'nın kurtuluşumuzdaki mutlak egemenliği övüncü kaldırır.

Yaşamınızda yüzlerce korkunç şey olmuş olabilir. Ama eğer bugün Mesih'e Rab ve Kurtarıcı olarak değer verir bir duruma getirildiyseniz, tüm bu korkunç şeylerin üstüne Yaratılış 50:20'nin sözlerini yazabilirsiniz: Şeytan, "Sen bana karşı kötülük amaçladın, ama Tanrı... bunu iyilik olarak amaçladı."*

Pavlus'un Efesliler 1:11'deki sözlerini hatırlayın: Tanrı, "her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenleyen" Tanrı'dır. Buna her şey dahildir. Zarların atılması, yıldızların yaptıkları turlar, başkanların yükselişi, İsa'nın ölümü, tövbe ve iman armağanı – her şey değildir.

Yedi Nasihat

Tanrı'nın her şeye egemenliği imanlılar olarak bizim yaşamlarımız için ne anlama gelir? Bu gerçek neden şaşırtıcıdır ve hayal dahi edilemeyecek kadar kıymetlidir? Bu sebepleri nasihatler olarak vereceğim.

Tanrı her şeye egemen olduğu için...

1. Tanrı'nın egemen yetkisinin, özgürlüğünün, bilgeliğinin ve gücünün karşısında huşu duyalım.

* *Ç. N.* Yaratılış 50:20'de geçen *düşündünüz* ve *çevirdi* ifadelerinde kullanılan fiil, İbranice metinde חָשַׁב (*khaşav*) fiiline karşılık gelmektedir. Bu kelimenin Türkçedeki karşılığı amaçlamak, niyet etmek ya da tasarlamaktır. Türkçe Yeni Çeviri'nin sunduğu çeviri kullanıldığında, sanki Tanrı sonradan duruma müdahale ediyor gibi görünüyorken, fiilin İbranicedeki anlamı kullanıldığında (amaçlama, niyet etme ya da tasarlama anlamı) Tanrı başından beri amacını gerçekleştiren egemen Tanrı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu sebeple ayet burada bu şekilde çevrilmiştir.

2. Yaşama asla ufak veya hafif bir işmiş gibi bakmayalım.

3. Kendi kurtuluşumuz karşısında, Tanrı'nın egemen gücüyle onu satın aldığı ve onu biçimlendirdiği, artık kendimize ait olmadığımız gerçeği karşısında hayrete düşelim.

4. Kendi kültürümüzün ve kilisenin çoğunun Tanrı'yı küçümseyen insan merkezli durumundan ötürü feryat edelim.

5. En zor şeyler için ettiğimiz dualaların cevaplanabileceğini bilerek, Tanrı'nın lütuf tahtında cesaretle duralım. Tanrı için hiçbir şey fazla zor değildir.

6. Tanrı'nın egemen lütfunun nüfuz edemeyeceği hiçbir günahkâr olmamasından dolayı müjdelememizin boşa gitmeyeceğine sevinelim.

7. Büyük değişimlerin yaşandığı bu günlerde, zaferin Tanrı'ya ait olmasından ve O'nun istediği hiçbir tasarının önüne geçilemeyeceğinden dolayı coşkun ve huzurlu olalım.

Tanrı'nın Her Şeye Egemenliğine İlişkin Daha Fazlası

TANRI'NIN ACILARIMIZDAKİ EGEMENLİĞİNİN DEĞERLİLİĞİ

Hristiyan ruhunun derinlerdeki içsel işleyişi, Tanrı'nın her şeye egemenliği olmaksızın mümkün değildir. Neden mi? Çünkü ruhu, elemlerin ve acıların arasında ayakta tutan umudun, huzurun, sevincin, yetinmenin, memnuniyetin ve tatminin gücü, Tanrı'nın, güç durumda olan çocukları için vaat ettiği her iyi şeyi gerçekleştirecek yetkiye, özgürlüğe, bilgeliğe ve güce sahip olmasında yatmaktadır.

Doğada hiçbir engel, Şeytan'dan gelecek hiçbir engel, insanların başarısızlığından ve günahlarından gelecek hiçbir engel, Tanrı'nın tüm deneyimlerimi, düşkünlüğümü ve düşmanlarımı benim sonsuz sağlamlığım ve sevincim için kullanmasına engel olamaz. Umarım bu ifadede benim Tanrı'nın her şeye egemenliği karşısındaki coşkumun temelde O'nun geçmişte sebep olduğu şeylerle değil, O'nun gelecekteki güçlü kabiliyetiyle ilgili olduğunu işitiyorsunuzdur. Tanrı'nın her şeye egemenliğinin değerli olmasının temel nedeni, O'nun benim tasalı veya hatta görünüşte umutsuz olan koşullarımda dahi "imkânsız" vaatleri yerine getirecek güce sahip olmasıdır. O'nun geçmiş üzerindeki hükümranlığı, benim kendi düşkünlüğümün ve acılarımın sebepleri üzerindeki hükümranlığı da dahil, bu umut dolu gücün bir ön koşuludur sadece. Dolayısıyla bu egemenliğe kısaca bir bakalım.

Sakatlıklar Üzerinde Egemen

Bu bölümde daha önce gördüğümüz gibi, Tanrı'nın her şeye egemenliğiyle ilgili en geniş ve temel metinlerden biri sakatlıklarla ilgilidir. Mısır'dan Çıkış 4:11'de Tanrı, Musa'nın kendi sözel yeteneğinin görev için yeterli olmadığı yönündeki korkusuna şöyle yanıt verir: "Kim ağız verdi insana? İnsanı sağır, dilsiz, görür ya da görmez yapan kim? Ben değil miyim?" Konuşma bozuklukları, sağırlık, körlük – tüm engellilik durumları, vermesi ve kaldırması için Tanrı'nın ellerindedir. Buna şöyle cevap verebiliriz: "Peki ya doğal sebepler? Peki ya Şeytan? Peki ya başkalarının bize karşı işlediği veya hatta kendi işlediğimiz günahlar?" Ve cevap bunların gerçek olduğu ama hiçbirinin nihayetinde belirleyici olmadığıdır. Eğer bunlardan herhangi biri bizim sakatlığımızda herhangi bir rol oynuyorsa, Tanrı'nın egemen planı dahilinde oynuyordur.

Örneğin Romalılar 8:22-23 hastalık veya sakatlıktan ötürü bizim fiziksel olarak inliyor olmamızın, bedenlerimizin tüm yaratılışın düşüşüne ortak olmasından kaynaklandığını açıkça ortaya koymaktadır. "Bütün yaratılışın şu ana dek birlikte inleyip doğum ağrısı çektiğini biliyoruz. Yalnız yaratılış değil, biz de –evet Ruh'un turfandasına sahip olan bizler de– evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz."

Dolayısıyla fiziksel ve zihinsel düşkünlüğümüzün bir sebebi, bizim tüm yaratılışla ortak şekilde amaçsızlığa teslim edilmemizdir. Ama o yaratılış, Tanrı'nın detaylı yönetimi altındadır. Sakatlıkların, güçsüzlüklerin, hastalıkların ve sınırlılıkların doğal sebepleri vardır ama bunların hiçbiri nihai değildir; hiçbiri nihayetinde belirleyici değildir. Belirleyici olan Tanrı'dır.

Şeytan Üzerinde Egemen

Şeytan için de bu böyledir. O gerçektir. Ve Tanrı'nın halkına hem fiziksel hem de zihinsel olarak zarar vermede rol oynamaktadır (Elçilerin İşleri 10:38). Ama Tanrı'nın yönetimi altındadır. Eyüp kitabında Şeytan'ın Eyüp'e zarar verebilmesi için Tanrı'dan izin alması gerekir (1:12; 2:6). Ve Şeytan işini yaptığında, Eyüp'ü kötü çıbanlarla vurduğunda (2:7), Eyüp şöyle der: "Tanrı'dan gelen iyiliği kabul edelim de kötülüğü kabul etmeyelim mi?" (2:10). Ve Tanrı esiniyle yazan yazar, Eyüp'ün yakınlarıyla ilgili şöyle der: "*RAB'bin başına getirmiş olduğu* felaketlerden ötürü onu avuttular" (42:11).

Dolayısıyla evet, Şeytan gerçektir ve şüphesiz birçok hastalığa ve sakatlığa sebep olmada parmağı vardır. Ama Tanrı'nın izni olmaksızın hiçbir şey yapamaz. Ve Tanrı önceden bildiği ve izin verdiği şeyi, tasarlamaktadır. Ve O'nun kendi çocukları için tasarladıkları her zaman onların iyiliği içindir.

Günah ve Sonuçları Üzerinde Egemen

Günahlar için de bu böyledir. Amfizeme yakalanacak kadar sigara içebiliriz veya sarhoş bir sürücünün bize çarpmasından dolayı bir bacağımızı kaybedebiliriz. Ama ne günahlarımızın ne de başkalarının günahları nihayetinde bize olan şeyde belirleyici değildir. Belirleyici olan Tanrı'dır. Yine, Hristiyan kişi doğanın, Şeytan'ın veya günahın her saldırısının üstüne Yaratılış 50:20'nin sözlerini yazabilir: "Siz bana karşı kötülük amaçladınız, ama Tanrı... bunu iyilik olarak amaçladı."*

Hak etmeyen günahkârlar olsak bile, bunu söyleyebiliriz çünkü ilk olarak bunu Tanrı'nın kendisi, Oğlu'nu bizim için çarmıha götüren tüm günahlar üzerine söylemiştir. Hirodes,

* *Ç. N.* Bu bölümün başlangıcındaki çevirmen notuna bakınız.

Pilatus, gaddar askerler, bağıran kalabalıklar – onlar Oğul'un idamını kötülük olarak amaçladılar, ama Tanrı onu iyilik olarak amaçladı (Elçilerin İşleri 4:27-28). Tanrı'nın bize acılarımızda vaat ettiği tüm iyiliğin temeli budur. Ve Tanrı'nın kendi çocukları için düşündüğü iyiliğin sayısız katmanı vardır.

> *Tanrı acılarımızı daha büyük iman için amaçlar.* "Ölüme mahkûm olduğumuzu içimizde hissettik. Ama bu, kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenmemiz için oldu" (2. Korintliler 1:9).
>
> *Tanrı acılarımızı daha büyük doğruluk için amaçlar.* "Terbiye edilmek başlangıçta hiç tatlı gelmez, acı gelir. Ne var ki, böyle eğitilenler için bu sonradan esenlik veren doğruluğu üretir" (İbraniler 12:11).
>
> *Tanrı acılarımızı daha büyük umut için amaçlar.* "Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı'nın beğenisini, Tanrı'nın beğenisi de umudu yaratır" (Romalılar 5:3-4)
>
> *Tanrı acılarımızı Tanrı yüceliğini daha fazla deneyimlememiz için amaçlar.* "Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır" (2. Korintliler 4:17)

"*Sen*, Şeytan, *siz*, doğal sebepler, *sen*, günahkâr – hepiniz acılarımı kötülük olarak amaçladınız, ama Tanrı onları iyilik olarak amaçladı; daha büyük iman için, daha büyük doğruluk için, daha büyük umut için, daha büyük yücelik için amaçladı." Ya da Yuhanna 9:3'ün ifade ettiği gibi, ikincil se-

bepleri düşünmeyin bile çünkü "Ne bu [adam] günah işledi, ne de annesi babası; ama Tanrı'nın işleri onda gösterilsin diye oldu" (Thomas Cosmades Çevirisi).

Belirleyici Olan Yalnızca Tanrı'dır

Her ne kadar doğanın, Şeytan'ın ve günahın bizim acılarımızda bir parmağı olsa da ve bunların dua, gerçek, ilaç veya diğer uygun yollarla engellenmesi gerekse de, yine de bunlar belirleyici değillerdir. Ve bu nedenle elimizde geçmişle ilgili teolojik bir sorun değil, gelecekle ilgili yenilmez bir umut kalır. Eğer Tanrı her şeye egemense, o hâlde hiçbir şey O'nun için fazla zor değildir. Ve Oğlu'nun kanıyla, bize hata payı olmayan vaatler vermiştir...

> Tanrı her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır. (Bkz. Filipililer 4:19)
>
> O'nun lütfu size yeter. Çünkü gücü, güçsüzlükte tamamlanır. (Bkz. 2. Korintliler 12:9)
>
> Sizi güçlendirecek, size yardım edecek ve zafer kazanan sağ eliyle size destek olacak. (Bkz. Yeşaya 41:10)
>
> Sizi asla terk etmeyecek, sizi asla yüzüstü bırakmayacak. (Bkz. İbraniler 13:5)
>
> Katlanmanız için lütuf vermediği hiçbir denenmeyle karşılaşmanıza izin vermeyecek. (1. Korintliler 10:13)

Oğlu'nun kanıyla ölümünüzün dikenini kaldıracak. (Bkz. 1. Korintliler 15:55-57)

Sizi çürümez olarak ölümden diriltecek. (Bkz. 1. Korintliler 15:52)

O her şeyi kendine bağlı kılmaya yeten gücünün etkinliğiyle zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hâle getirecektir. (Bkz. Filipililer 3:21)

O bunu başarısızlığa yer vermeden yapacaktır çünkü her şeyin üzerinde mutlak suretle egemendir ve bu nedenle her şeyi yapabilir ve hiçbir amacına engel olunmaz. (Bkz. Eyüp 42:2)

Umudumuzun temeli ve Hristiyan ruhunun içsel işleyişinin anahtarı budur.

ROMALILAR 5:1-11

Böylece imanla aklandığımıza göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde
Tanrı'yla barışmış oluyoruz. [2] İçinde bulunduğumuz bu lütfa Mesih
aracılığıyla, imanla kavuştuk ve Tanrı'nın yüceliğine erişmek umu-
duyla övünüyoruz. [3-4] Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünü-
yoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü
Tanrı'nın beğenisini, Tanrı'nın beğenisi de umudu yaratır. [5] Umut düş
kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tan-
rı'nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür. [6] Evet, biz daha çaresizken
Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü. [7] Bir kimse doğru
insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir.
[8] Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken,
Mesih bizim için öldü. [9] Böylece şimdi O'nun kanıyla aklandığımıza
göre, O'nun aracılığıyla Tanrı'nın gazabından kurtulacağımız çok
daha kesindir. [10] Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölü-
mü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun yaşa-
mıyla kurtulacağımız çok daha kesindir. [11] Yalnız bu kadar da değil,
bizi şimdi Tanrı'yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla,
Tanrı'nın kendisiyle de övünüyoruz.

5
Mesih'teki Tanrı Müjdesi

Hristiyan hizmetindeki erkeklerde ve kadınlarda en çok hayran olduğum ortak bir özellik (birçok özellik arasında) şudur: Hepsi kilisenin tarihsel öğretilerinden sapmaya karşı temkinlidirler. İsteyeceğimiz son şey, kendimize özgü yeni doktrinler öne çıkarmaktır. Tanrı Sözü'nün milyonlarca sadık takipçisiyle kol kola olmak isteriz. Gerçek, evet, böler ama aynı zamanda birleştirir ve en çok neşe bulduğumuz şey gerçeğin birleştirici gücüdür.

Dolayısıyla öğreten konumda olanlarımızın, Kutsal Kitap yorumlarımızı sürekli olarak test etme yönünde özel bir zorunluluğu vardır ve bunu kısmen kilise tarihine dönerek yaparız. Eğer yorumlarımızın orada temsil edilmediğini görürsek, onları benimsemede çok yavaş davranmamız gerekir. Tarikatlar ve hizipler farklı olma tutkusuna sahip liderlerin zihinlerinde doğarlar. Yehova Şahitleri, Mormonlar, Moon Tarikatı, Christian Science (Hristiyan Bilim) – bunlar yeni vahiyler ve yeni yorumlar arayan öğretmenlerin zihinlerinde

doğmuştur. Bu öğretmenler Kutsal Kitap'ın sınırlarından ve tarihsel anlayışından rahatsız olmuşlardır.

Günümüzde tarihin kahramanlarına tapmama yönünde sağlıklı ve gerekli birçok uyarı yapılmaktadır. Tarihteki Augustinus, Aquinas, Calvin, Luther, Püritenler, Wesley, Spurgeon, Barth, Chesterton, Lewis vb. öğretmenlere ölçüsüzce ve eleştirmeye hiç yanaşmadan duyulan hayranlıkla ilgili uyarılar vardır. Ama bu eleştirinin ölçüsünü kaçırmamaya da dikkat etmemiz gerekir. Büyük tarihsel kahramanları olan insanlar *kendilerini* kahraman olarak görmeme eğilimedirler. Fazlasıyla kahramanlarından öğrenmekle meşguldürler. Bu da, olası tüm tehlikelere rağmen, bir grup büyük tarihsel kahramana hayranlık duymanın en azından sizi bir tarikat başlatmaktan alıkoyacağı anlamına gelir.

Bu bölümde geçen on gerçek, Hristiyanlık açısından yeni değildir. Bunlar ayırt edici, "niş", özel veya eksantrik değildir. Hepsinin Kutsal Kitap'ta kapsamlı temelleri ve Tanrı halkının tarihinde derin kökleri vardır. Ve eğer bu on gerçekten herhangi birini yenilik adı altındaki bozulmalardan korumamız gerekseydi, korunması gereken gelecek yaratıcı gerçeklik bu bölümün konusu olan Mesih'teki Tanrı Müjdesi olurdu.

Müjde şu iyi haberdir: Tanrı biz O'ndan sonsuza dek zevk alabilme armağanına kavuşalım diye, Mesih'te acıların bedelini ödedi. Dünyayı altüst etmek mi! Tanrı bize kendisini ödül olarak sunmak için Oğlu aracılığıyla bu bedeli ödedi! Başka şekilde söyleyecek olursak, *Tanrı Mesih'te hem Müjde'nin bedeli hem de Müjde'nin ödülüdür.*

Bu bölüm boyunca savunduğum tez budur. Bunun anlamını açmak ve Kutsal Kitap'a nasıl dayandığını göstermek için, üç farklı yere, bir Romalılar 5'e, bir kilise tarihine ve bir de 1. Korintliler 15'e değinmenin faydalı olacağını düşünüyorum.

Romalılar 5'te Müjde'nin Bedeli ve Ödülü

Müjde kelimesinin "iyi haber" anlamına geldiğini, bu bağlamda Tanrı'nın dünya için olan iyi haberi anlamına geldiğini aklınızda tutun. Romalılar 5'e göre iyi haberin bedeli ve ödülü nedir? "Evet, biz daha çaresizken Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü. [7] Bir kimse doğru insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir. [8] Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü" (Romalılar 5:6-8).

Müjde'nin *bedeli* Mesih'in ölümüdür: "Mesih... tanrısızlar için öldü" (6. ayet). Yani, "Mesih bizim için öldü" (8. ayet). Tanrı biz daha günahkârken bizi sevdi ve sınırsız bir ödülümüz olsun diye, bir bedel ödedi. O bedel Oğlu'nun ölümüydü. Peki Tanrı bu bedeli ödediği zaman bizim için satın aldığı ödül neydi?

> Böylece şimdi O'nun kanıyla aklandığımıza göre, O'nun aracılığıyla Tanrı'nın gazabından kurtulacağımız çok daha kesindir. [10] Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir. [11] Yalnız bu kadar da değil, bizi şimdi Tanrı'yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın kendisiyle de övünüyoruz. (Romalılar 5:9-11)

Tanrı'nın bizim için Oğlu'nun bedeliyle satın aldığı ödül "O'nun kanıyla *aklandığımız*"dır. Ve "çok dahası" var çünkü bu aklanma sayesinde, O'nun gazabından, yani Tanrı'nın gazabından da kurtulacağız (9. ayet). Ama Müjde'nin en yüce, en iyi, en dolu ve en tatmin edici ödülü bu mudur?

10. ayetin ikinci bir "çok daha" içerdiğinde dikkat edin: "Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir." Ve 11. ayet bir başka seviyeye daha geçiyor: "*Yalnız bu kadar da değil*, Tanrı'yla övünüyoruz." Bundan sonra bir başka "daha" yok. Sadece Pavlus 11. ayette bizim bu noktaya nasıl geldiğimizi söylüyor: "Bizi şimdi Tanrı'yla barıştırmış olan Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın kendisiyle de övünüyoruz."

Dolayısıyla Müjde'nin son hedefi, bizim "Tanrı'yla övünmemiz"dir. Müjde'nin en yüce, en dolu, en derin, en güzel iyiliği, kurtarılmış halkının zevk kaynağı olan Tanrı'nın kendisidir. Bu nedenle şu tezi savunmaktayım: *Tanrı Mesih'te hem Müjde'nin bedeli hem de Müjde'nin ödülüdür.* Tanrı, Mesih'te bedel oldu (Romalılar 5:6-8) ve Tanrı, Mesih'te ödül oldu (Romalılar 5:11). Müjde, Tanrı'nın bizim için Tanrı'da sonsuz zevk satın aldığının iyi haberidir. "Tanrı, Müjde'dir" derken kastettiğim şey budur.

Beş yüzyıl boyunca, Protestan Hristiyanlar Müjde'yi beş "sola" şeklinde özetlediler. Latincede sola kelimesi, *tek* veya *yalnızca* anlamına gelir. Ve size bu özeti verirken tek yaptığım şey, birbirlerinin içerisinde saklı olan solaları birer birer sunmaktır. Dolayısıyla bu tarihsel kalıplar içerisinde Müjde'yi şöyle tanımlardım:

Yalnızca Kutsal Yazılar'da nihai yetkiyle açıklandığı üzere,
Müjde; günahkârların
yalnızca imanla,
yalnızca lütuf aracılığıyla,
yalnızca Mesih'e dayanarak,
yalnızca Tanrı'nın yüceliği için,
yalnızca Tanrı'da eksiksiz ve nihai sevince sahip olduklarının iyi haberidir.

Tüm bu ifadeler Kutsal Kitap'ta temel bulmaktadır.

Yalnızca Kutsal Yazılar, Mesih'in Müjdesi'ni açıklayacak ve tanımlayacak nihai yetki kaynağıdır. "Bir kimse size kabul ettiğinize ters düşen bir müjde bildirirse, ona lanet olsun!" (Galatyalılar 1:9). Müjde'nin elçisel aktarımı nihai ve belirleyicidir.

Yalnızca imanla. "Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yaparak değil, iman ederek aklandığı kanısındayız" (Romalılar 3:28). Aklanma armağanına kavuşmamızın formülü iman artı hiçbir şeydir.

Yalnızca lütuf aracılığıyla. "Suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz hâlde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun *lütfu*yla kurtuldunuz... İman yoluyla, *lütuf*la kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir" (Efesliler 2:5, 8-9).

Yalnızca Mesih'e dayanarak. Mesih "öbür başkâhinler gibi her gün önce kendi günahları, sonra da halkın günahları için kurbanlar sunmak zorunda değildir. Çünkü kendini sunmakla bunu ilk ve son kez yaptı" (İbraniler 7:23; ayrıca bkz. 9:12; 10:10). *İlk ve son kez* ve kesin suretle. Mesih'in bizim günahlarımızı örtmek için gerçekleştirdiği işe hiçbir şey eklenemez ve bu iş tekrarlanamaz.

Yalnızca Tanrı'nın yüceliği için. Tanrı "kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi.

> Öyle ki... yüce lütfu övülsün" (Efesliler 1:5-6). Tanrı bizi hiçbir insanın övünmesine yer vermeyecek bir şekilde (Efesliler 2:9; 1. Korintliler 1:26-31), yalnızca kendi yüceliğini gösterecek bir şekilde kurtardı.
>
> *Yalnızca Tanrı*'da eksiksiz ve nihai sevinç. "Bol sevinç vardır senin huzurunda; sağ elinden mutluluk eksilmez" (Mezmurlar 16:11). "Senden başka kimim var göklerde? İstemem senden başkasını yeryüzünde. Bedenim ve yüreğim tükenebilir ama Tanrı yüreğimde güç, bana düşen paydır sonsuza dek" (Mezmurlar 73:25-26).

Milyonlarca Hristiyan'ın yüzyıllarca düşündüğü şekliyle Müjde budur ve bu büyük Reformasyon mirasıyla kol kola olmaktan mutluluk duymalıyız: Tanrı Mesih'te hem Müjde'nin bedeli hem de Müjde'nin ödülüdür.

1. Korintliler 15'te Müjde'nin Bedeli ve Ödülü

1. Korintliler 15'te beş tanesi bariz, bir tanesiyse örtük olan altı önemli unsur vardır.

> Şimdi, kardeşler, size bildirdiğim, sizin de kabul edip bağlı kaldığınız Müjde'yi anımsatmak istiyorum. [2] Size müjdelediğim söze sımsıkı sarılırsanız, onun aracılığıyla kurtulursunuz. Yoksa boşuna iman etmiş olursunuz. [3-4] Aldığım bilgiyi size öncelikle ilettim: Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi. (1. Korintliler 15:1-4)

Burada Müjde'nin altı unsurunu görüyoruz. Eğer bu altı taneden herhangi biri eksik olursa, Müjde olmaz.

Müjde, İlahi Bir Plandır

"*Kutsal Yazılar uyarınca* Mesih günahlarımıza karşılık öldü" (3. ayet). Yani, O ölmeden yüzyıllar önce yazılmış olan Kutsal Yazılar uyarınca. Bu, Müjde'nin Tanrı tarafından daha Müjde gerçekleşmeden önce planlandığı anlamına gelir.

Müjde, Tarihsel Bir Olaydır

"Mesih... öldü" (3. ayet). Müjde mitoloji değildir. Basit fikirler veya hisler değildir. Bir olaydır. Ve bu olay olmaksızın, Müjde diye bir şey olmaz.

Müjde, O Olay Aracılığıyla İlahi Tasarıların Gerçekleştirilmesidir

Yani, o ölüm aracılığıyla. Tanrı'nın biz daha var olmadan önce İsa'nın ölümünde gerçekleştirdiği şeyler aracılığıyla. "Mesih *günahlarımıza karşılık* öldü" (3. ayet). "Günahlarımıza karşılık" demek, bu ölümün bir tasarı taşıdığı anlamına gelir. Bir şeyi gerçekleştirmek üzere tasarlandı. Ve şunları gerçekleştirdi: Aleyhimizde olan borç belgesinin iptal edilmesi (Koloseliler 2:14), Tanrı'nın gazabının (Romalılar 5:9), Yasa'nın lanetinin (Galatyalılar 3:13) ve günahın mahkûmiyetinin kaldırılması (Romalılar 8:3) ve sonsuz yaşamın satın alınması (Yuhanna 3:16). Bunlar daha hiçbir kimseye uygulanmadan önce, Mesih'in işinin hedef kazanımlarıdır.

Müjde, İman Uğruna Mesih'in Karşılıksız Olarak Sunulmasıdır

"Şimdi, kardeşler, size bildirdiğim, sizin de kabul edip bağlı kaldığınız Müjde'yi anımsatmak istiyorum. Size müjdelediğim söze sımsıkı sarılırsanız, onun aracılığıyla kurtulursunuz. Yoksa boşuna iman etmiş olursunuz" (1. Korintliler 15:1-2). Tanrı'nın Mesih'te gerçekleştirdiklerinin müjdesi imanla, inanmamızla, kabul etmemizle bizim olur. Hak etmemizle, çalışmamızla veya performans göstermemizle olmaz. Tanrı'nın yapmış olduğu şey, onu alacak olan herkes için karşılıksızdır. İmanla alınır. Mesih'in karşılıksız olarak sunulması olmaksızın, Müjde diye bir şey olmaz.

Müjde, Tanrı'nın Mesih'in Ölümünde Gerçekleştirdiklerinin Bireysel İmanlılara Uygulanmasıdır

Böylece inandığımızda, günahlarımız bağışlanır (Elçilerin İşleri 10:43), aklanırız (Romalılar 5:1) ve sonsuz yaşamı alırız (Yuhanna 3:16). Bunların yanında başka onlarca kazanç daha vardır (Bu kazançların listesini çıkarmak adına *Fifty Reasons Why Jesus Came to Die –İsa'nın Ölmek İçin Gelmesinin Elli Sebebi–* adlı kitabı yazdım). Müjde, Tanrı'nın bizim için çarmıhta gerçekleştirdiklerinin bize güçle, kişisel olarak uygulanmasıdır.

Müjde, Tanrı'nın Kendisiyle Paydaşlığın Zevkidir

Bu nokta, *Müjde* ("iyi haber") kelimesinin içinde saklıdır. Eğer, "Müjde'nin en yüce, en derin, en tatmin edici, en kapsamlı iyiliği nedir?" diye sorarsanız, cevap şudur: Tanınan ve kurtarılmış halkının zevk kaynağı olan Tanrı'nın kendisidir. Bu, 1. Petrus 3:18 ayetlerinde ima edilmektedir: "Nitekim Mesih de *bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla* doğru kişi olarak doğru

olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü." Müjde'nin diğer tüm armağanları bunu mümkün kılmak için vardır. Suçumuz bizi Tanrı'dan ayrı düşürmesin diye bağışlanırız. Mahkûmiyetimiz bizi Tanrı'dan ayrı düşürmesin diye aklanırız. Tanrı'dan tümüyle zevk alabilme yetisine sahip olalım diye şimdi sonsuz yaşama, dirilişte de yeni bedenlere kavuşuruz. Yüreğinizi sınayın. Neden bağışlanmak istiyorsunuz? Neden aklanmak istiyorsunuz? Neden sonsuz yaşam istiyorsunuz? Belirleyici cevap, "Çünkü Tanrı'dan zevk almak istiyorum" mu?

Öyleyse özetle, *Tanrı Mesih'te hem Müjde'nin bedeli hem de Müjde'nin ödülüdür.* Müjde'nin ödülü, bedeli ödeyen Kişi'dir. Tanrı'nın bize verdiği Müjde sevgisi, nihayetinde armağan olarak kendisini sunmasıdır. Bunun için yaratıldık. Günahımızda bunu kaybettik. Mesih bunu düzeltmek için geldi. "Bol sevinç vardır senin huzurunda; sağ elinden mutluluk eksilmez" (Mezmurlar 16:11).

Tanrı'nın Sevgisi, Armağan Olarak Kendisidir

Aşağıdaki alıntıyı size Mesih uğruna sunuyorum. Hatta, onu kabul etmenizde ısrar ediyorum. Bedava. Bu alıntıda Mesih'in güzelliğini görün ve O'nu Hazineniz, Rabbiniz ve Kurtarıcınız olarak benimseyin çünkü Müjde'ye inanmak bu demektir. Bu alıntı benim "Tanrı, Müjde'dir" ve "Tanrı'nın sevgisi, armağan olarak kendisidir" derken kastettiğim şeylerin en güzel tarifidir. 1731 yılında 28 yaşındaki Jonathan Edwards'dan geliyor.

> Kurtarılanların tüm kazancı Tanrı'dadır. Kurtuluş sayesinde sahip oldukları ve zevkine vardıkları yüce kazanç Tanrı'nın kendisidir. O en yüce

> kazançtır ve Mesih'in satın aldığı kazançların toplamıdır.

Tanrı kutsalların mirasıdır; O onların ruhlarına düşen paydır. Tanrı onların serveti ve hazinesidir, onların yiyeceğidir, onların yaşamıdır, onların ikamet yeridir, onların süsü ve tacıdır ve onların sonsuz onuru ve yüceliğidir. Cennette Tanrı'dan başka hiçbir şeyleri yoktur; Tanrı kurtarılanların ölümde aldıkları ve dünyanın sonunda dirilişte bulacakları yüce kazançtır. Rab Tanrı, O'dur göksel Yeruşalim'in ışığı; O'dur akan "yaşam suyu ırmağı" ve "Tanrı'nın cennetinde" büyüyen yaşam ağacı.

Tanrı'nın görkemli sıfatları ve güzelliği kutsalların zihinlerini sonsuza dek oyalayacak ve Tanrı'nın sevgisi onların sonsuz ziyafeti olacaktır. Kurtarılanlar başka şeylerden de zevk alacaklardır; meleklerden zevk alacak ve birbirlerinden zevk alacaklardır. Ancak meleklerde, birbirlerinde veya başka herhangi bir şeyde zevk alacakları şeyler, onlara neşe ve mutluluk verecek olan şeyler, onlarda Tanrı'ya dair görülen şeyler olacaktır.

> (Jonathan Edwards, "God Glorified in the Work of Redemption, by the Greatness of Man's Dependence upon Him, in the Whole of It [1731]" {1. Korintliler 1:29–31 üzerine vaaz} aktaran: Wilson H. Kimnach, Kenneth P. Minkema & Douglas A. Sweeney, ed., *The Sermons of Jonathan Edwards: A Reader* [New Haven: Yale University Press, 1999], 74–75.)

Amin.

Müjde'ye İlişkin Daha Fazlası

MÜJDE NASIL KURTULUŞ İÇİN TANRI GÜCÜDÜR?

Romalılar 1:16'daki sözler üzerinde duralım: "Çünkü... Müjde iman eden herkesin... kurtuluşu için Tanrı gücüdür."

Sadece bir soruyu ele alacağım: *Müjde'nin böyle güçlü bir şekilde meydana getirdiği bu kurtuluş nedir?* Bu soruyu cevaplayarak, kurtuluşumuzun gerçekleştirilmesinde imanımızın Müjde'yle nasıl ilişkili olduğunu göreceğiz.

"Müjde... kurtuluş için Tanrı gücüdür" (Romalılar 1:16). Bu, "Müjde imana gelenlerin olması için Tanrı'nın gücüdür" anlamına mı geliyor? Bunun doğru olduğunu düşünüyorum ama *bu* ayetteki ifadenin bu anlama geldiğini düşünmüyorum.

Müjde'nin insanları Mesih'e döndürdüğü –onları tövbeye ve imana getirdiği– doğrudur çünkü Romalılar 10:17 şöyle der: "Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur." Dahası, 1. Petrus 1:23-25 şöyle der: "Çünkü ölümlü değil, ölümsüz bir tohumdan, yani Tanrı'nın diri ve kalıcı sözü aracılığıyla yeniden doğdunuz... İşte size müjdelenmiş olan söz budur." Dolayısıyla Tanrı'nın güçlü Sözü'nü, yani Müjde'yi duyma yoluyla yeniden doğduğumuz ve Mesih'e döndüğümüz doğrudur.

Ve bu dönüşe Yeni Antlaşma'da "kurtuluş" dendiği de doğrudur. Örneğin, Pavlus şöyle der: "İman yoluyla, lütufla *kurtuldunuz*. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir" (Efesliler 2:8-9). Dolayısıyla tövbe ve imanla Mesih'e dönmeye "kurtulmak" denir. Eğer Mesih'teki bir imanlıysanız, "kurtulmuşsunuzdur." Romalılar kitabının sizin için kelimelerle anlatılamayacak kadar değerli olması gerekir çünkü Romalı-

lar, Kutsal Kitap'ın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar, Tanrı'nın sizi kurtarışında ne olmuş olduğunu, yani seçilmenizi, çağrılmanızı, aklanmanızı, kutsallaştırılmanızı ve iman itaatini açığa kavuşturmaktadır. Tüm bunlar iman aracılığıyla sizin için halihazırda geçerli olan kurtuluşun bir parçasıdır.

Ama Pavlus'un Romalılar 1:16'da aklında olan kurtuluş nedir? "Çünkü... Müjde iman eden herkesin... kurtuluşu için Tanrı gücüdür" derken ne kastetmektedir? Bence öncelikle aklında olan şey ilk Mesih'e dönme olayı değil, *Müjde'nin imanlıları kutsal ve yüce bir Tanrı'nın huzurunda sonsuz güvenliğe ve sevince kavuşturan o nihai zaferdir.*

Pavlus'un bunu kastettiğini düşünmemin dört nedeni var. Bu nedenlere bakmak, ayetin anlamını açmanın en iyi yolu olacaktır.

Müjde'nin Gücü, Bizi Müjde'den Utanmaktan Özgür Kılan Şeydir

"Çünkü Müjde'den utanmıyorum. Müjde... kurtuluş için Tanrı gücüdür" (Romalılar 1:16). Eğer bu yalnızca Müjde'nin imana getirme gücüne sahip olduğu anlamına gelseydi, utanç problemini neden çözerdi? Birçok din aynısını yapabiliyor. Birçok farklı dini ve seküler hareket insanları kendi inançlarına çekebiliyor. Pavlus Müjde'nin utanmanızı gerektirmeyecek güçte bir etki yaptığını söylediğinde, Müjde'nin yalnızca diğer dinlerin yaptığı şeyi yaptığını mı kastetti? Yalnızca Müjde'nin inanan insanları toplaması mı kastediliyor? Sanmıyorum.

İsa ölürken, utancı önüne konan gelecek sevince bakarak yendi. Bence Pavlus'un Romalılar 1:16'da aklında olan şey de budur. Müjde'den utanmanıza gerek yok çünkü Müjde yalnızca inanan yaratmaz; *o inananları tümüyle kurtarır.* Onları

kutsal ve yüce bir Tanrı'nın huzurunda sonsuz güvenliğe ve sevince kavuşturur. Bizi Müjde söz konusu olduğunda cesur kılan şey budur; Müjde'nin inanan yaratması değil (her din bunu yapabilir), ancak Müjde'nin dünyada insanları kurtarabilecek ve onları Tanrı'yla sonsuz sevince kavuşturabilecek tek gerçek olmasıdır.

Pavlus'un ve Yeni Antlaşma'nın Başka Kullanımlarında, Kurtuluş Kelimesi Gelecek Odaklıdır

16. ayetteki "kurtuluş"un, *Müjde'nin imanlıları kutsal ve yüce bir Tanrı'nın huzurunda sonsuz güvenliğe ve sevince kavuşturan o nihai zaferi* ifade ettiğini düşünmemin ikinci nedeni, "kurtuluş için" ifadesinin, Pavlus'un ve Yeni Antlaşma'nın başka kullanımlarında gelecek odaklı anlamda olmasıdır.

Örneğin, 2. Selanikliler 2:13'te Pavlus şöyle der: "Tanrı, Ruh aracılığıyla kutsal kılınıp gerçeğe inanarak kurtulmanız için sizi ta başlangıçtan seçti." Şimdi burada, kurtuluş yalnızca kutsal kılınmaya götüren iman etme anında olan şey değil, sonrasında gelen, gelecekte "kutsal kılınma" aracılığıyla olan şeydir. Bir başka deyişle, bu ayette "kurtuluş" kelimesi, imanlıyı sonsuz sevinçle Tanrı'nın huzuruna getiren gelecek zaferi ifade etmektedir.

Ya da yine 2. Korintliler 7:10'da Pavlus, halihazırda Mesih'e iman etmiş ve kurtulmuş olan, ancak günahları için tekrar tövbe etmesi gereken Hristiyanlara konuşur: "Tanrı'nın isteğiyle çekilen acı, kişiyi kurtuluşla sonuçlanan ve pişmanlık doğurmayan tövbeye götürür. Dünyanın acılarıysa ölüm getirir." Yine burada "kurtuluş" ifadesi imanla Mesih'e dönmeyi değil, Tanrı'nın huzurundaki nihai, gelecek güvenlik ve sevinç durumunu ifade etmektedir. (Ayrıca bkz. 2. Timoteos 3:15.)

Benzer şekilde, İbraniler 9:28 şöyle der: "[Mesih] ikinci kez, günah yüklenmek için değil, kurtuluş getirmek için kendisini bekleyenlere görünecektir." Bu son, tamamlanmış kurtuluş Mesih'in ikinci gelişinde olur. 1. Petrus 1:5 de şöyle der: "Zaman sona ererken açığa çıkarılmaya hazır olan kurtuluşa kavuşasınız diye iman sayesinde Tanrı'nın gücüyle korunuyorsunuz." Burada söz konusu olan şey imanla Mesih'e dönmek değildir. Tanrı'nın –zaman sona ererken açığa çıkarılmaya hazırlanan– bizi kurtaracağı ve O'nun huzurundaki güvenliğe ve sevince kavuşturacağı son yüce işidir.

Pavlus bu gelecek kurtuluştan Tanrı'nın nihai gazabından kurtulmak olarak bahseder.

> Böylece şimdi O'nun kanıyla aklandığımıza göre, O'nun aracılığıyla Tanrı'nın gazabından kurtulacağımız çok daha kesindir. Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir. (Romalılar 5:9-10)

Kurtuluşun tümüyle deneyimlenmesi, Pavlus'un düşüncesinde, hâlâ gelecektedir. Bu nedenle kendisi şöyle der: "Bunu, yaşadığınız zamanın bilincinde olarak yapın. Artık sizin için uykudan uyanma saati gelmiştir. Çünkü şu anda kurtuluşumuz ilk iman ettiğimiz zamankinden daha yakındır" (Romalılar 13:11).

Dolayısıyla Pavlus, Romalılar 1:16'da "Müjde... kurtuluş için Tanrı gücüdür" derken, onun şunu dediğini anlıyorum: Müjde dünyada insanı yalnızca imana getirmekle kalmayıp, onu kutsal ve yüce bir Tanrı'nın huzurunda sonsuz güvenliğe ve sevince kavuşturabilecek tek mesajdır.

Devam Eden İnanç Bu Kurtuluşun Koşuludur

Romalılar 1:16'daki "kurtuluş"un *Müjde'nin imanlıları kutsal ve yüce bir Tanrı'nın huzurunda sonsuz güvenliğe ve sevince kavuşturan o nihai zafer*i ifade ettiğini düşünmemin üçüncü nedeni, devam eden inancın bu kurtuluşun koşulu olmasıdır.

16. ayetin, Müjde'nin "iman ve kurtuluş meydana getirmek için Tanrı'nın gücü" olduğunu söylemediğine dikkat edin. Şöyle söylüyor: "Müjde iman eden [Grekçede devamlı eylemi kastederek kullanılan geniş zaman, "iman etmekte olan"] herkesin... kurtuluşu için Tanrı gücüdür." Pavlus'un burada anlatmak istediği şey Müjde'nin gücünün iman yaratıyor olduğu değil, Müjde'nin iman sahibi olanlar için kurtuluşun gerçekleşmesini sağlıyor olduğudur. Yani bu metinde anlatılan şey Müjde'nin *imana* döndürmek için Tanrı gücü olduğu değildir; Müjde'nin bir iman yaşamı *aracılığıyla* gelecek, nihai kurtuluşu gerçekleştirmek için Tanrı gücü olduğudur.

Burada "iman etmek" fiilinin zamanı çok önemlidir. Yalnızca Mesih'e ilk döndüğünüz zamanki ilk iman etme eylemini değil, devam eden eylemi göstermektedir. "Müjde [*iman etmekte olan*] –iman etmeye devam eden– herkesin... kurtuluşu için Tanrı gücüdür." Bu, Pavlus'un 1. Korintliler 15:1-2'deki şu sözleriyle aynıdır: "Size bildirdiğim, sizin de kabul edip bağlı kaldığınız Müjde'yi anımsatmak istiyorum. *Size müjdelediğim söze sımsıkı sarılırsanız, onun aracılığıyla kurtulursunuz. Yoksa boşuna iman etmiş olursunuz*." Sona dek dayanmayan iman, faydasız ve boş bir imandır; Yakup'ın ölü iman dediği imandır (Yakup 2:17, 26).

Dolayısıyla Romalılar 1:16'da anlatılan şudur: Müjde'den utanmanıza gerek yoktur *çünkü* eğer ona günbegün bel bağlarsanız, o bu dünyada her engeli aşacak ve sizi kutsal ve yüce

bir Tanrı'nın huzurunda sonsuz güvenliğe ve sevince kavuşturacak olan tek gerçektir.

Pavlus Müjde'nin Yalnızca İnanmayanlar İçin Değil, Ayrıca İnananlar İçin Olduğunu Söyler

Romalılar 1:16'daki "kurtuluş"un *Müjde'nin imanlıları kutsal ve yüce bir Tanrı'nın huzurunda sonsuz güvenliğe ve sevince kavuşturan o nihai zaferi* ifade ettiğini düşünmemin son nedeni bu ayetin, Pavlus'un Müjde'yi (sadece inanmayanlara değil) inananlara vaaz etmek istemesinin nedeni olarak verilmesidir.

Bunu daha öncesinde gördük ama tekrar bakın. 15. ayette Pavlus şöyle diyor: "Roma'da bulunan sizlere de Müjde'yi elimden geldiğince bildirmek için sabırsızlanıyorum." Müjde'yi "sizlere", yalnızca inanmayanlara değil, siz inananlara da vaaz etmek için sabırsızlanıyor. Sonrasında verdiği neden şu: çünkü Müjde'den utanmıyor, çünkü Müjde bu durumdaki tüm inananların kurtuluşu için Tanrı gücüdür.

Dolayısıyla şu sonuca varıyorum: Pavlus'un Müjde'den utanmamasının nedeni, Müjde'nin, yaşamınızı imanla ona adadığınızda sizi bu dünyada yüzüstü bırakmayacak tek gerçek olmasıdır. Sizi tüm denenme, zulüm, ölüm ve yargının içerisinde taşıyıp, sizi kutsal ve yüce bir Tanrı'nın huzurunda sonsuz güvenliğe ve sevince kavuşturacaktır. Dünyada birçok inanan toplayan diğer tüm "müjdeler" sizi sonunda hayal kırıklığına uğratacaktır. Tanrı'nın nihai gazabından kurtaran ve sonsuza dek O'nun huzurundaki bol sevince ve sağ elindeki mutluluklara götüren tek bir Müjde vardır. Bu nedenle, başkaları ne derse desin veya ne yaparsa yapsın, ondan utanmaya gerek yoktur. Ve bu Müjde'yi hem inanan hem de inanmayan kişilere anlatmak için sabırsızlanmalıyız!

İmanınızı günbegün bu muzaffer Müjde'nin vaatleriyle besliyor musunuz? Bir imanlı olarak, günbegün Müjde'ye gidiyor ve Müjde'nin Romalılar 8:32 gibi ayetlerdeki gücünü tadıyor musunuz: "Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?" Müjde, Tanrı'nın bizim uğrumuza tüm iyilikleri elde etmesi için kendi Oğlu'nu verdiğinin iyi haberidir. Bu nedenle, Müjde bize denenme, umutsuzluk, kibir, açgözlülük ve şehvet üzerinde zafer kazandıran güçtür. Sizin için neye mal olursa olsun, onda kalın, ona sıkıca tutunun, ona inanın, ondan beslenin, onu tadın, onu gümüş veya altından daha değerli sayın. Müjde sizi kurtarır. Ve yalnızca o kurtarır.

Severim o hikâyeyi anlatmayı; çünkü onu bilenler bilmeyenler gibi

Onu duymaya aç ve susuzdurlar
Ve yücelik sahnesinde yeni şarkıyı söylediğimde
Bu şarkı hep sevdiğim o aynı eski hikâye olacak.
Severim o hikâyeyi anlatmayı
O olacak benim yücelikteki konum
Hep aynı eski hikâye olacak
İsa'nın ve sevgisinin hikâyesi. (Katherine Hankey [1834-1911], "Hep Aynı Eski Hikâye"]

MATTA 28:16-20

On bir öğrenci Celile'ye, İsa'nın kendilerine bildirdiği dağa gittiler. 17
İsa'yı gördükleri zaman O'na tapındılar. Ama bazıları kuşku içindeydi. 18 İsa yanlarına gelip kendilerine şunları söyledi: "Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi. 19 Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin; 20 size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim."

6
Küresel Hizmete Çağrı

1890 yılında, Bethlehem Baptist Kilisesi –o zaman 29 yaşındaki Swedish (İsveçli) Baptist Kilisesi– Mini ve Ola Hanson adlı üyeleri Burma'da Müjde'nin ulaşmadığı bir halk olan Kaçin halkına gönderdi. Bu insanlar kinci, gaddar ve güvenilmez kişiler olarak biliniyorlardı. Hansonlar oraya vardıklarında, Burma Kralı onlara şöyle demişti: "Demek Kaçinlere öğreteceksiniz! Şuradaki köpeklerimi görüyor musunuz? Size söyleyeyim, bu köpekleri imana getirmek ve onlara öğretmek daha kolaydır. Yaşamınızı boşa harcıyorsunuz."

Kaçinler hiçbir şekilde okuma yazma bilmiyorlardı, yazılı dilleri yoktu. 30 yıl boyunca, Ola Hanson onların kullandıkları 25000 kelimeyi tespit etti, belgeledi ve bir Kaçince-İngilizce sözlük yayınladı. 1911 yılında Yeni Antlaşma'nın Kaçin diline çevirisini tamamladı. 11 Ağustos 1926 yılında da Eski Antlaşma'yı tamamladı.

14 Ağustos tarihli bir mektupta, Hanson şöyle yazdı: "Bu eseri Efendim'in önüne yürekten şükranla seriyorum. Bizim-

le dua edin ki, ilahi Efendimiz bu eseri tüm Kaçin halkının kurtuluşu için bereketlesin." Bugün neredeyse tüm Kaçin halkı hem kendi dillerinde hem de ulusal dil olan Burmacada okuyup yazabiliyor. Ve yarım milyondan fazla da Hristiyan Kaçin var.

Bethlehem Baptist Kilisesi'nin bugün neredeyse 130 yaşında olan hizmet mirasını sürdürmek ve büyütmek için çabalamak, benim yaşamımdaki en büyük ayrıcalıklardan biri oldu. Orada pastörlük yaparken çoğu zaman şöyle düşündüm: *Ya Rab, eğer kilise olarak bocalarsak, eğer tökezlersek, eğer ipleri bırakırsak, birçok Müjde hizmetkârı düşecektir.* Çünkü tüm dünyada bu kilise tarafından tutulan iplerle madenlere dalan yüzlerce işbirlikçimiz vardı (bu bugün Bethlehem için hâlâ geçerlidir).

"İpi tutmak" Müjde hizmeti konusunda güçlü bir tasvir olmuştur. Bu tabir William Carey'den geliyor. Kendisi 1792 yılında Hindistan'a yapılan hizmetlere öncülük etmiş ve hizmetini bir madencinin daha öncesinde hiç keşfedilmemiş, hiçbir rehber olmaksızın derin bir madene dalmasına benzetmiştir. Andrew Fuller'a, John Ryland'a ve diğer pastör arkadaşlarına şöyle demiştir: "Eğer ipi tutacaksanız, ineceğim." Ve John Ryland şöyle aktarıyor: "Hepimize çukurun ağzında şuna benzer bir yemin ettirdi: 'Yaşadığımız sürece, ipi asla bırakmayacağız.'" (Peter Morden, *Offering Christ to the World* [Waynesboro, Georgia: Paternoster, 2003], 167.)

Hepimiz –ister giden, ister gönderilen, istersek de çağrıya itaat etmeyen kişiler olalım, inanan hepimiz– mayınlara dalanlar, ipleri tutanlar veya bunların bizim işimiz olmadığını düşünenleriz. Eğer yalnızca *desteklemekle* kalmayan, aynı zamanda sizin aranızdan aileleri ve bekârları Müjde'yi dünya halklarına ulaştırmak üzere *göndermekte* olan bir kilisenin parçasıysanız, sevinin.

Küresel Hizmetlere Dair On Kutsal Kitap Gerekçesi

Aşağıda benim küresel Müjde hizmetlerine olan bağlılığımın itici gücü olan on Kutsal Kitap gerekçesine yer veriyorum. Duam bunların bazılarınız için Tanrı tarafından verilen bir gitme arzusu olarak, diğerleriniz içinse Tanrı tarafından verilen bir gönderme arzusu olarak ruhunuzda alevlenmesidir.

Tanrı Kendi Adının Şanına ve Dünyadaki Tüm Halklar Tarafından Tapınılmaya Tutkuyla Bağlıdır – Ve Bu Ego Manyaklığı Değil, Sevgidir

Müjde hizmetleri, yani Müjde'nin dünya geneline ulaştırılması Tanrı'ya kendi tutkusunda eşlik etmektir. O'nun tutkusu kendisini uluslara sunarak onları sevmektir; öyle ki, övgüleri sevinçle dışarı taşsın.

> Görkemini uluslara, harikalarını bütün halklara anlatın! (Mezmurlar 96:3).
>
> Halklara duyurun yaptıklarını, adının yüce olduğunu duyurun! (Yeşaya 12:4).
>
> Tanrı, İsa'yı hizmetine gönderdi, "öyle ki, atalarımıza verilen sözler doğrulansın ve öteki uluslar merhameti için Tanrı'yı yüceltsin" (Romalılar 15:9).
>
> O "adı[n]ı bütün dünyada duyurmak için" tarihte yüce işlerini gerçekleştirmektedir (Romalılar 9:17).

Bu Nedenle, Tapınma Müjde Hizmetlerinin Amacı ve Ateşidir; Müjde Hizmetleri Tapınma Olmadığı İçin Vardır

Müjde hizmetleri şunu söylemenin bir yoludur: *Mesih'i tanımanın sevinci bir kabileye, ulusa veya etnik kökene özgü bir ayrıcalık değildir. Herkes içindir.* Ve Hristiyanlar da bu nedenle hizmete giderler. Çünkü İsa'ya tapınmanın sevincini tatmışızdır ve yeryüzündeki tüm ailelerin bu sevince dahil olmalarını isteriz. "Yeryüzünün dört bucağı anımsayıp RAB'be dönecek; ulusların bütün soyları O'nun önünde yere kapanacak" (Mezmurlar 22:27).

Ulusların tapınmalarını istemeyi ateşleyen şey, bizim kendi tapınmamızdaki sevincimizdir. Kendinizin sevmediği bir şeyi önermezsiniz. Değer vermediğiniz şeyi duyurmazsınız. Tapınma Müjde hizmetlerinin ateşi ve amacıdır.

İnsanlara İsa Hakkında Anlatılması Gerekir Çünkü Çarmıha Gerilmiş ve Dirilmiş Tanrı Oğlu'nun Müjdesi'nin Duyulmadığı ve Ona İnanılmadığı Yerde Kurtuluş Da Yoktur

Müjde'yi duymamış insanların arasında hiçbir kurtuluş ve hiçbir doğru tapınma olmayacaktır. Müjde hizmetleri kurtuluş için esastır.

> Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur. (Elçilerin İşleri 4:12)

> İman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur. (Romalılar 10:17)

> Kendisinde Tanrı Oğlu bulunanda yaşam vardır, kendisinde Tanrı Oğlu bulunmayanda yaşam yoktur. (1. Yuhanna 5:12)

> Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin. (Matta 28:19)

Tanrı'nın Arzusu Yalnızca Tüm Dünya Ülkelerinden Değil, Dünyadaki Tüm Halklardan O'na Tapınanların Bir Araya Gelmesidir

Yüce Görev'deki "bütün uluslar" ifadesinin anlamı budur. Yani yalnızca Amerika Birleşik Devletleri, Japonya ve Arjantin gibi değil, Ojibwe, Fulani ve Kaçin gibi uluslar. İsa'nın kanıyla satın aldığı şey budur.

> Tomarı almaya, mühürlerini açmaya layıksın! Çünkü boğazlandın ve kanınla her oymaktan, her

> dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı'ya satın aldın. Onları Tanrımız'ın hizmetinde bir krallık hâline getirdin, kâhinler yaptın. Dünya üzerinde egemenlik sürecekler. (Vahiy 5:9-10)

Müjde zaten tüm *ülkelere* ulaşmıştır. Ama Joshua Projesine göre (www.joshuaproject.net), 7000'den fazla "ulaşılmamış" veya "az ulaşılmış" *halk* vardır. Bethlehem Baptist Kilisesi'nin Müjde hizmetlerine ilişkin ifadesi bu nedenle şöyledir: "İsa Mesih aracılığıyla tüm halkların [çoğul!] sevinci uğruna her şeyde Tanrı'nın üstünlüğü için bir tutku yaymak üzere varız."

Bu Nedenle, Pavlus Gibi Çağrısı ve Tutkusu Müjde'yi, Müjde'ye Hiçbir Şekilde Ulaşılamayan Yerlere Götürmek Olan Hizmetkârlara Ciddi Bir İhtiyaç Vardır

Pavlus gibi hizmetkârları Timoteos gibi hizmetkârlardan ayrı tutuyorum. Timoteos kendi memleketini bıraktı bir başka kültürde, kendi memleketinden (Listra) farklı bir kentte (Efes) hizmet etti. Ama Pavlus, Romalılar 15:20'de şöyle demiştir: "Bir başkasının attığı temel üzerine inşa etmemek için Müjde'yi Mesih'in adının duyulmadığı yerlerde yaymayı amaç edindim." Mesih'in adının duyulduğu yerlerde hâlâ yapılacak çok şey vardır. Ama yüzlerce, binlerce kişinin Pavlus'un beslediği tutkuyla hiçbir şekilde ulaşılmamış halklara ulaşması için nasıl da çok dua etmemiz gerekiyor!

Küresel İşbirlikçilerimizi Tanrı'ya Yaraşır Biçimde Göndermemiz Gerekiyor

Bu yüzden kiliselerin bir Müjde hizmetleri takımı, bir Müjde hizmetleri bütçesi, bir Müjde hizmetleri yetiştirme programı ve hizmetkârları destekleme grupları vardır. "Tanrı'ya yaraşır biçimde yardımlarınla birlikte uğurlarsan iyi edersin" (3. Yuhanna 6). Bu nedenle gidenlerin yanında gönderenler de esastır çünkü herkes başka ülkelere gidecek bir hizmetkâr değildir. Giden hizmetkârlar kültürleri aşar ve kilisenin olmadığı yerlerde kiliseyi kurarlar. Ama eğer giden biri değilsek, yüce bir çağrı vardır: gönderenin çağrısı. Ve Yuhanna bizim bunu Tanrı'ya yaraşır biçimde yapmamız gerektiğini söylüyor.

Halklar Müjde'siz Oldukları Sürece ve Biz Müjde'yi Gönderecek Kaynaklara Sahip Olduğumuz Sürece, Kaynaklarımızın Kullanımında Savaş Zamanındaymışız Gibi Düşünmemiz Yerinde Olur

Barış zamanında Queen Mary adlı gemi bir lüks yolcu gemisiydi ama İkinci Dünya Savaşında asker taşıma aracı oldu. Üçlü ranzalar yerine, yedili ranzalar vardı. 18 parçalı yemek setleri yerine, çatal ve bıçaktan oluşan kumanyalar vardı. Eğer savaş zamanıysa, kaynaklarınızı farklı dağıtırsınız. Ve *şu an* savaş zamanıdır. Bu savaşlar askeri çatışmalarımızda olduğundan çok daha süreklidir ve zayiatlar da sonsuz zayiatlardır.

Pavlus'un yazdığı Makedonyalılar büyük ihtiyaç içerisinde bizler için bir modeldirler. "Büyük sıkıntılarla denendiklerinde, coşkun sevinçleri ve aşırı yoksullukları tam bir cömertliğe dönüştü" (2. Korintliler 8:2). Keşke bizde vaktin acil önemini daha derinden kavrayabilsek ve nihayetinde hiçbir şeye sahip

olmadığımızı hatırlasak! Tanrı bize sahiptir ve bizim sahip olduğumuz her şeydir. Ve O bizim uluslara Müjde'yi, İsa'nın göndermek üzere öldüğü o Müjde'yi ulaştırırken gösterdiğimiz savaşı önemsemektedir.

Dua Bir Savaş Telsizidir, Bir Ev İçi Dahili Telefon Değil

İsa şöyle demiştir: "Ben sizi seçtim. Gidip meyve veresiniz, meyveniz de kalıcı olsun diye sizi ben atadım. *Öyle ki*, benim adımla Baba'dan ne dilerseniz size versin" (Yuhanna 15:16). Tanrı size savaşta bir görev vermiştir: gidip meyve vermek. Ve size *o* görevi gerçekleştirmeniz için duayı vermiştir.

Duamızın işlev bozukluğu göstermesinin bir sebebi, onu bir ev içi dahili telefonmuş gibi görmemizdir. Yatağımıza bir başka yastık istemek için uşağı aramak içindir sanki. Ama dua temelde savaşta ön cephelerde emek verenler içindir; onların yardım göndermeleri için karargâhı arayabilmeleri içindir. Duayı canlar uğruna verilen mücadelede Kutsal Ruh'un gücünü çağırmak için kullanılacak bir savaş telsizi olarak görmemiz gerekiyor.

Acı Çekmek Yalnızca Müjde Hizmetlerinde Olmanın Bedeli Değidir; İşin Yerine Getirilmesi İçin Tanrı'nın Planıdır

Bu sadece birçoklarının ödemesi gereken bedel değildir. Bu, Tanrı'nın zafer için olan stratejisidir.

> İnsanlar evin efendisine Baalzevul derlerse, ev halkına neler demezler! (Matta 10:25)

> O zaman sizi sıkıntıya sokacak, öldürecekler. Benim adımdan ötürü bütün uluslar sizden nefret edecek. (Matta 24:9)
>
> İşte, sizi koyunlar gibi kurtların arasına gönderiyorum. Yılan gibi zeki, güvercin gibi saf olun. (Matta 10:16)

Tanrı'nın Oğlu zaferi bu şekilde kazandı. Biz de öyle kazanacağız. "Kardeşlerimiz Kuzu'nun kanıyla ve ettikleri tanıklık bildirisiyle onu yendiler. Ölümü göze alacak kadar vazgeçmişlerdi can sevgisinden" (Vahiy 12:11). Onlar tanıklıkla ve ölümle yendiler (yenilmediler).

Mesih'in Küresel Davası Başarısız Olamaz ve Bu Davada Yaptığınız Hiçbir Şey Boşuna Değildir

İsa şöyle demiştir: "Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi. Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin" (Matta 28:18-19). Kısmi yetki değil; tüm yetki. Mesih yenilemez. "Ben kilisemi... kuracağım. Ölüler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek" (Matta 16:18). "Göksel egemenliğin bu Müjdesi bütün uluslara tanıklık olmak üzere dünyanın her yerinde duyurulacak. İşte o zaman son gelecektir" (Matta 24:14). O kanıyla tüm uluslar için bir halk satın almıştır. Ve onları kendisine getirecektir.

Dahası da var ama bunlar küresel Müjde hizmetlerine bağlılığın itici gücü olacak Kutsal Kitap gerekçelerinin on tanesidir. Ve bazılarınız için, siz bu gerekçeleri okurken bunlar tekrardan Tanrı'nın sizi uzun vadeli, kültürlerarası hizmetlere yönlendirdiğinin bir onayı olmuş olsun diye dua ediyorum.

Küresel Hizmet Çağrısı Hakkında Daha Fazlası

YUHANNA 10:16'DAN MÜJDE HİZMETLERİ İÇİN DÖRT GEREKÇE

> *Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var. Onları da getirmeliyim. Benim sesimi işitecekler ve tek sürü, tek çoban olacak. –Yuhanna 10:16*

Yuhanna 10:16'da bizi Müjde hizmetleriyle alakalı hayal, plan ve emeklerimizde güvenle doldurması gereken dört şey vardır.

İsa'nın Başka Koyunları Var

Mesih'in halihazırda O'na inanmış olanlar dışında, bizim dışımızda da insanları vardır. "Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var." Önceden belirlenme doktrininin Müjde hizmetlerini gereksiz kıldığını iddia edecek insanlar her zaman olacaktır. Ama yanılıyorlar. Bu doktrin Müjde hizmetlerini gereksiz kılmaz; onlara umut verir. InterVarsity Hristiyan Cemiyeti'nin eski başkanı olan John Alexander, Urbana 67 konferansındaki bir konuşmasında şunu demiştir: "Müjde hizmetkârlığımın başında, eğer önceden belirlenme doktrini doğruysa, bir Müjde hizmetkârı olamayacağımı düşünüyordum. Şimdi insan yüreğinin katılığıyla geçen 20 yıllık mücadeleden sonra, şöyle diyorum: Önceden belirlenme doktrinine inanmasaydım, asla bir Müjde hizmetkârı olamazdım." Bu doktrin Mesih'in ulusların içerisinde kesinlikle bir halka sahip olduğu konusunda umut vermektedir. "Başka koyunlarım var."

Korint'te kederli bir durumda olan Elçi Pavlus'a cesaret veren gerçek tam da buydu. "Bir gece Rab bir görümde Pavlus'a, 'Korkma' dedi, 'Konuş, susma! Ben seninle birlikteyim; hiç kimse sana dokunmayacak, kötülük yapmayacak. Çünkü bu kentte benim halkım çoktur'" (Elçilerin İşleri 18:9-10).

"Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var." Müjde hizmetkârı olarak yeni yerlerde emek vermenin hayalini kuranlar için bu söz, umut dolu bir vaattir.

Bu Koyunlar Mevcut Ağılın Dışına Dağılmışlardır

Bu ayet Mesih'in sahip olduğu "başka koyunlar"ın, mevcut ağılın dışına dağılmış olduklarını ima etmektedir. Bu, Yuhanna'nın Başkâhin Kayafa tarafından verilen peygamberlik sözünü açıklamasıyla daha da açık olmuştur: "Bunu kendiliğinden söylemiyordu. O yılın başkâhini olarak İsa'nın, ulusun uğruna, ve yalnız ulusun uğruna değil, Tanrı'nın dağılmış çocuklarını toplayıp birleştirmek için de öleceğine ilişkin peygamberlikte bulunuyordu" (Yuhanna 11:51-52).

Elçi Yuhanna'ya göre müjdeleme, Tanrı çocuklarının hasadıdır. Elbette, Yuhanna 1:12-13 ayetlerinde bizim yeniden doğarak ve Mesih'i kabul ederek Tanrı'nın çocuğu olduğumuz söyleniyor. Bunun bir çelişki olması gerekmez. Yuhanna 11:52 basitçe şunu kastediyor: Tanrı kimlerin günaha ve imansızlığa kölelikten kurtarılıp imanla Tanrı'nın çocuğu olacağını önceden belirlemiştir, dolayısıyla bu seçilmiş kişileri "Tanrı'nın çocukları" olarak adlandırır çünkü ilahi bakış açısıyla onlara kesinlikle ulaşılacak ve kesinlikle kurtulacaklardır.

Ama bizim Müjde hizmeti stratejisinde teşvik bulmamızı sağlayacak nokta onların *dağılmış* olmalarıdır. Hepsi bir veya iki yerde paketlenmiş durumda değildir. Her yere dağılmışlardır.

Yuhanna bunu Vahiy kitabında şöyle ifade etmiştir: "Çünkü boğazlandın ve kanınla her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı'ya satın aldın" (Vahiy 5:9).

Tanrı'nın kanla satın alınmış çocukları Müjde sayesinde ulaşılıp her halkın içerisinde bulunacaklardır. Ve bu bizim için büyük bir teşviktir; gizli kalmış halklara ulaşmak amacıyla uluslara gitme görevini sürdürmek için bir teşviktir.

Rab Kayıp Koyunlarına Adanmıştır

Rab kendisini, kayıp koyunlarını evlerine getirmeye adamıştır. "Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var. Onları da getirmeliyim." *O* onları getirecektir.

Bu, William Carey'nin zamanındaki ve günümüzdeki bazı Hiper-Kalvinistlerin düşündüğü gibi Mesih'in kendi koyunlarını bir araya getirirken bizim katılımımızı beklemeyeceği anlamına gelmez! Yuhanna 20:21'de İsa şöyle der: "Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum" (ayrıca bkz. Yuhanna 17:18). Mesih'in görevini devam ettiriyoruz. Bu nedenle İsa 17:20'de şöyle dua eder: "Yalnız onlar [O'nun öğrencileri] için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum."

Bir başka deyişle, nasıl Filistin'de İsa'nın kendi ağzından çobanın sesi koyunlarını çağırdıysa, bugün de İsa hâlâ Müjde aracılığıyla konuşmakta ve koyunlarını adlarıyla çağırmaktadır. Onlar da O'nun sesini işitir ve O'nu izlerler. Bunu yapan İsa'dır. Ama bizsiz değil!

Müjde'nin harika yönü budur. Müjde, Ruh'un gücüyle gerçek şekilde vaaz edildiğinde, bu yalnızca insan sözü olmaz. Bu, Tanrı'nın Sözü'dür (1. Selanikliler 2:13).

Ve Müjde'nın sunuluşunda Yuhanna 10:27, İsa'nın gününde olduğu kadar bugün de geçerlidir: "Koyunlarım [*benim]* sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler." Müjde'de seslenen İsa'dır. Mesih bir araya toplar. Bizler sadece tanıklarız. Pavlus şunu bu nedenle demiştir: "Ulusların söz dinlemesi için Mesih'in benim aracılığımla... yaptıklarından başka şeyden söz etmeye cesaret edemem" (Romalılar 15:18).

Dolayısıyla cesur olabiliriz. Gökte ve yeryüzünde tüm yetki Tanrı'nın Oğlu'na verilmiştir ve diğer koyunlarını da getirmesi gerektiğini duyurmaktadır. O bunu yapacaktır.

Koyunlar Gelecekler

Bu da Yuhanna 10:16'daki son umut sözünü doğuruyor. *Eğer O onları getirecekse, geleceklerdir!* "Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var. Onları da getirmeliyim. *Benim sesimi işitecekler.*" Mesih'in koyunlarından hiçbiri nihayetinde O'nun Sözü'nü reddetmez. Tanrı'nın hüküm sürdüğü ve Baba'nın seçmiş olduklarının Oğul'un sesine kulak vereceği gerçeğinden başka ne sizi zorlu ve umursamaz bir hizmet alanında ayakta tutabilir?

Peter Cameron Scott'un hikâyesini düşünün. 1867 yılında Glasgow'da doğan Scott, Afrika İç Hizmetleri'nin (the Africa Inland Mission) kurucusuydu. Afrika'da hizmet etmeyi iki kez denemiş ancak her iki seferde de sıtma hastalığı yüzünden memlekete geri dönmek zorunda kalmıştır. Üçüncü denemesi sevinçliydi çünkü bu kez erkek kardeşi John da onunla birlikteydi. Ama John'un ateşe yenik düşmesiyle bu sevinç yok oldu. Scott erkek kardeşini bir başına toprağa gömdü ve mezarın başında kendisini tekrardan Müjde'yi vaaz etmeye adadı. Ancak sağlığı tekrardan engel oldu ve cesareti tümüyle kırılmış bir şekilde İngiltere'ye geri dönmek zorunda kaldı.

Londra'da harika bir şey oldu. Bunu Ruth Tucker'ın *From Jerusalem to Irian Jaya (Yeruşalim'den İrian Jaya'ya)* kitabında okuyoruz. Scott'un yeni bir ilhama ihtiyacı vardı ve onu Westminster Abbey adlı kilisedeki bir mezarda buldu. O mezarda Afrika'ya Müjde hizmeti konusunda birçoklarına ilham olmuş olan bir adamın kemikleri bulunuyordu: David Livingstone. Scott saygıyla diz çöküp mezardaki yazıyı okurken, Livingstone'ın ruhu onu dürtüyordu sanki:

Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım var; onları da getirmeliyim.

Scott Afrika'ya geri dönecek ve gerekiyorsa, bu adamın uğrunda yaşayıp öldüğü dava için kendi canını verecekti.

Rab, minderimize bir diken ve yüreklerimize de cesaret koy. Ve bizi yeryüzündeki ulaşılmamış halklara sevinç ve cesaretle gönder. Bize tüm dünyadaki seçilmişlerinin hasadında bir araç olma tutkusu ver. Amin.

2. SELANİKLİLER 1:3-5; 11-12

Kardeşler, sizin için her zaman Tanrı'ya şükran borçluyuz. Böyle yapmamız da yerindedir. Çünkü imanınız büyüdükçe büyüyor, her birinizin öbürüne olan sevgisi artıyor. 4 Bu nedenle bizler, katlandığınız bütün zulüm ve sıkıntılar karşısındaki sabır ve imanınızdan ötürü Tanrı'nın kiliseleri arasında sizinle övünüyoruz. 5 Bütün bunlar Tanrı'nın adil yargısının belirtisidir. Sonuç olarak, uğrunda acı çektiğiniz Tanrı Egemenliği'ne layık sayılacaksınız… 11 İşte bu nedenle Tanrımız sizi çağrısına layık görsün, iyiliğe yönelik her dileğinizi, imana dayanan her uğraşınızı kendi gücüyle sonuçlandırsın diye sizin için her zaman dua ediyoruz. 12 Öyle ki, Tanrımız'ın ve Rab İsa Mesih'in lütfuyla Rabbimiz İsa'nın adı sizde yüceltilsin, siz de O'nda yüceltilesiniz.

7

Hristiyan Yaşamını Sürdürmek

Bethlehem Baptist Kilisesi'nde 1985 yılının son pazar gününde ilk vaazımı bu metin üzerine vermiştim. 11 ve 12. ayetlerde kendim için ve kilisem için, o kilisenin en pratik ve en önemli teolojik işaretlerinden biri olacak olan temelleri kazdığımın pek farkında değildim. O temel de şuydu: gelecek lütfa imanla yaşamak. Bu iki ayeti özetleyeceğim ve sonrasında gelecek lütfa imanla yaşamanın ne anlama geldiğini ve bunun nasıl Tanrı'nın gücünün yaşamınıza açılan bir kanalı hâline geldiğini detaylandıracağım.

2. Selanikliler 1:11-12'de Görmemiz Gereken Sekiz Çok Önemli Şey

Pavlus'un duasında mutlaka görmemiz gereken sekiz çok önemli şey vardır. Aşağıda bu sekiz unsurla birlikte 11 ve 12. ayetleri veriyorum ve her unsur onları ele almak istediğim sıraya göre numaralandırılmıştır.

İşte bu nedenle Tanrımız sizi [çağrısına (1)] [layık görsün (2)], [iyiliğe yönelik her dileğinizi (3)], [imana dayanan her uğraşınızı (5)] [kendi gücüyle (4)] sonuçlandırsın diye sizin için her zaman dua ediyoruz. Öyle ki, Tanrımız'ın ve [Rab İsa Mesih'in lütfuyla (8)] [Rabbimiz İsa'nın adı sizde yüceltilsin (6)], [siz de O'nda yüceltilesiniz (7)].

1. Tanrı'nın Çağrısı

"Tanrımız sizi *çağrısına* layık görsün." Bu çağrı, bizim Tanrı'nın egemenliğindeki ve yüceliğindeki görkemli sonumuzdur. Pavlus'un 1. Selanikliler 2:12'de söylediği şey budur: "Sizi yüreklendirdik, teselli ettik; sizleri egemenliğine ve yüceliğine çağıran Tanrı'ya yaraşır biçimde yaşamaya özendirdik." Çağrınız Tanrı'nın egemenliğinde olmak ve Tanrı'nın yüceliğini paylaşmanızdır. Bunu birazdan göreceğiz.

2. Layık Kılınmak

"Tanrımız sizi çağrısına *layık görsün* [kılsın]." Layık kılınmak, hak eder kılınmak demek değildir. Bir başkasının değerinden ötürü *uygun, yaraşır, yerinde kılınmak* demektir. Dolayısıyla şöyle diyebiliriz: "Bu odayı düzeltmem gerekiyor çünkü İngiltere Kraliçesi bizimle kalacak ve odanın onun itibarına layık olması gerekiyor." Uygun, yaraşır, yerinde olması gerekiyor. O buraya odanın güzelliği için gelmedi. Oda güzel kılınmalı çünkü o geliyor. Bizler de Tanrı'nın egemenliğine ve yüceliğine olan çağrımıza yaraşır kılınıyoruz.

3. İyiliğe Yönelik Dileklerin Sonuçlandırılması

"Tanrımız sizi çağrısına layık görsün, *iyiliğe yönelik her dileğinizi... sonuçlandırsın*." Hristiyan yaşamı, dileyen, planlayan,

amaçlayan, niyet eden bir yaşamdır. Akıllarımız ve iradelerimiz vardır ve Tanrı onları kendi isteğine (iradesine) göre dilekler, planlar ve amaçlar oluşturmamız için kullanmamızı beklemektedir. Bu dilekler sonuçlandırılacaktır. Ama nasıl?

4. Tanrı'nın Gücüyle Sonuçlandırılma

"Tanrımız sizi çağrısına layık görsün, iyiliğe yönelik her dileğinizi... *kendi gücüyle* sonuçlandırsın." Eğer dileklerimiz kendi gücümüzle sonuçlandırılsaydı, yüceliği biz alırdık. Ama birazdan açıkça göreceğimiz üzere, iyiliğe yönelik dileklerimizin sonuçlanmasından doğan yüceliği Tanrı almak istemektedir. Bu nedenle O, iyiliğe yönelik bu dilekleri *kendi* gücüyle sonuçlandırır, bizim gücümüzle değil. Bizim görevimiz O'nun gücünden faydalanmaktır. Ama yine, *nasıl?*

5. İmanla Yaşamak

"Tanrımız sizi çağrısına layık görsün, iyiliğe yönelik her dileğinizi, *imana dayanan her uğraşınızı* kendi gücüyle sonuçlandırsın." Tanrı'nın gücüne *imanla* erişiriz. Ve Tanrı iyiliğe yönelik bir dileği sonuçlandırdığında, o dilek bir *iman* işi olur. Bunun sebebi, bizim o dileği sonuçlandırmak için gereken, onu bir eyleme dönüştüren güce ulaşma yolumuzun iman olmasıdır. Bu eylem, bu iş veya bu etkinlik sonrasında bir "iman işi", bir "iman eylemi" veya bir "iman etkinliği" olarak adlandırılır.

Dolayısıyla Tanrı'nın açısından, dilek *Tanrı'nın gücü sayesinde* bir eylem hâline gelir. Bizim açımızdansa, dilek *iman sayesinde*, yani o güc*e olan* iman sayesinde bir eylem hâline gelir. Bunu şu şekilde düşünebiliriz:

İman ile

Her dileğimizi sonuçlandıracak gücü için

Tanrı'ya güveniriz
ve bu güçle
iman aracılığıyla,
dileğimiz bir eylem veya iş haline,
bir *iman* işi hâline gelir.

Bir günah yenilir veya bir doğruluk eylemi sergilenir çünkü gözlerimizi kendimizden uzaklaştırıp Tanrı'ya ve O'nun yaşamlarımızdaki güçlü etkilerine çevirmişizdir.

6. İsa Yüceltilir

"Öyle ki... *Rabbimiz İsa'nın adı sizde yüceltilsin*." Tanrı dileklerimizi kendi gücüyle, iman aracılığıyla sonuçlandırır; *öyle ki*, İsa'nın adı yüceltilsin. Bu metin Tanrı'nın gücünün bize İsa'dan dolayı geldiğini varsaymaktadır. İsa bizim için ölmüş olduğundan, Tanrı'nın gücü artık bize karşı değil, bizden yanadır. Dolayısıyla o güç bizim dileklerimizi sevgi eylemlerine dönüştürmemize olanak tanıdığında, yücelik İsa'nın ve Baba'nın olur.

7. Biz O'nda Yüceltiriz

"Öyle ki... Rabbimiz İsa'nın adı sizde yüceltilsin, *siz de O'nda yüceltilesiniz*." İsa çağrımıza layık kılınmamız için bizim uğrumuza Tanrı'nın gücünü satın alarak kendini yüceltirken, biz de yüceltiliriz. Ve bu dünyada yavaşça ilerleyen sürecin göz açıp kapayıncaya kadar tamamlanacağı ve "bir daha günah işlememek üzere"* kurtulacağımız gün gelecektir. Bizim layık, uygun, yaraşır kılındığımız çağrı budur.

* *Ç. N.* Yazar burada "There Is a Fountain Filled with Blood" (Kan Dolu Bir Pınar Var) adlı ilahiye gönderme yapmaktadır.

8. Hepsi Lütuftandır

Tüm bu çağrımıza layık kılınma, iyiliğe yönelik dileklerimizin sonuçlandırılması ve Tanrı'nın gücüne olan imanla iyi işler yapmamız süreci, bize lütufla gelmektedir. Bu yüzden 12. ayetin tamamı şöyledir: "Öyle ki, *Tanrımız'ın ve Rab İsa Mesih'in lütfuyla* Rabbimiz İsa'nın adı sizde yüceltilsin, siz de O'nda yüceltilesiniz." Hepsi lütuftandır. Tanrı'nın bize anbean gelen, dileklerimizi iman işleriyle sonuçlandıran gücü, lütuf gücüdür.

Şimdi bu sekiz parçayı gerçekte işleme şekillerine göre sıralayayım. Pavlus ayeti her şeyin temeliyle, yani "Tanrımız'ın ve Rab İsa Mesih'in lütfuyla" sonlandırıyor. Bu temelle başlayalım ve Hristiyan yaşamının yapısını bu sekiz parçayla kuralım. Eğer bir Hristiyan'sanız, yaşamınız budur:

1. **Lütuf:** Her şey Tanrı'nın lütfuyla başlar ve O'nun lütfu üzerine kuruludur.

2. **Güç:** Bu lütuf Tanrı'nın çocuklarına yönelen gücüyle ifade edilir.

3. **İman:** Bu lütufkâr güç imanla tayin edilir, alınır ve kullanılır.

4. **Dileklerin sonuçlandırılması:** Bu gücün etkisi, biz Tanrı'ya bu güç konusunda güvenirken, bizim iyiliğe yönelik dileklerimizin sonuçlandırılmasıdır.

5. **İman işleri:** Bu sonuçlandırma dilekleri Kutsal Kitap'ın iman işleri dediği eylemlere, etkinliklere dönüştürür. Hristiyanlık irade gü-

cüne dayalı bir din değildir. İrademizle bir şeyler yaparız: dileriz, planlarız ve amaçlarız. Ama iradelerimizi eyleme geçirirken, Tanrı'ya bakarız. Ve O'na değer veririz, O'nu severiz, O'na dileği sonuçlandıracak gücün bize verileceği konusunda güveniriz.

6. **Layık kılınmak:** Bu şekilde, çağrımıza layık kılınırız. Tanrı'ya bağlı bir itaat yaşamı, Tanrı'nın egemenliğine ve yüceliğine olan çağrımıza uyan veya yaraşan bir yaşamdır.

7. **Yüceltiliriz:** Bu layık kılınma, bizim Mesih'te tamamen yüceltilişimizdeki ilk evredir.

8. **İsa yüceltilir:** Yukarıdakilerin tümü nihayetinde Mesih'in bizim aracılığımızla tamamen yüceltilmesiyle sonuçlanır.

Dolayısıyla geride durup 2. Selanikliler 1:11-12'ye baktığınızda, Hristiyan yaşamının ve varoluşun anlamının harika resmiyle karşılaşırsınız. Her şey Tanrı'nın Mesih'teki karşılıksız lütfundan doğmaktadır. Ve her şey Tanrı'nın bizde ve bizim aracılığımızla yüceltilmesi için hareket etmektedir. Ve lütuf temeliyle yücelik hedefi arasında, yaşamlarımıza günbegün akan Tanrı'nın gücü vardır; bu güç iman aracılığıyla günlük dileklerimizi, planlarımızı ve amaçlarımızı iman eylemlerine dönüştürmekte ve böylece bizi yüceliğe yaraşır hâle getirmektedir. Bu ayetleri yaşayın!

Bir Hristiyan olarak yaşamınız budur. Tanrı'nın sizin iyiliğe yönelik dileklerinizi canlandıran ve sonuçlandıran lütfundan her gün, her saat faydalanmaktır; öyle ki, siz O'nun

çağrısına artan ölçüde layık kılınırken, O'nun egemenliğine ve yüceliğine uygun kılınırken, İsa yaşamınızda daha da fazla yücelik alsın.

Bunun Her Gün İçin Anlamı

Şimdi Hristiyan yaşamının bu harika resmini ve "gelecek lütfa imanla yaşamak" derken neyi kastettiğimi açayım. Bahsedeceğim şey, bu iki ayette açık veya örtük biçimde duruyor.

Yeni Antlaşma'da lütuf Tanrı'nın yalnızca biz hak etmediğimiz hâlde bize iyilik yapma yönündeki eğilimi değildir. Ayrıca Tanrı'dan gelen, bizim yaşamlarımızda harekete geçen, bizde ve bizim için iyi şeylerin olmasını sağlayan bir güçtür. Pavlus 11. ayette iyiliğe yönelik her dileği "O'nun gücüyle" sonuçlandırdığımızı söylemiştir. Ve sonra 12. ayetin sonuna şu ifadeyi ekler: "Tanrımız'ın ve Rab İsa Mesih'in lütfuyla." Yaşamlarımızda çalışıp Mesih'i yücelten itaati mümkün kılan o güç, Tanrı'nın lütfunun bir uzantısıdır.

Bunu ayrıca 1. Korintliler 15:10'da da görebilirsiniz: "Ama şimdi neysem, Tanrı'nın *lütfuyla* öyleyim. O'nun bana olan *lütfu* boşa gitmedi. Elçilerin hepsinden çok emek verdim. Aslında ben değil, Tanrı'nın bende olan *lütfu* emek verdi." Dolayısıyla lütuf etkin, anlık, dönüştürücü, itaati mümkün kılan bir güçtür.

Bu nedenle zamanda Tanrı'dan size güçle akan bu lütuf, hem geçmişe hem de geleceğe yöneliktir. Sizin için veya sizde *zaten* bir şey yapmıştır ve bu nedenle geçmiştir. Ve sizde ve sizin için bir şey yapmak *üzeredir* ve bu nedenle de gelecektir; hem beş saniye hem de beş milyon yıl gelecektedir.

Tanrı'nın lütfu gelecekteki sonsuz lütuf nehrinden gelerek şimdiki zamanın sonsuza dek adım adım akan çağlayanına

varmakta ve buradan da geçmişin sonsuza dek zenginleşen o derin havzasına dolmaktadır. Önümüzdeki beş dakika içerisinde, gelecekten size doğru akan besleyici bir lütuf alacak ve geçmişin havzasına beş dakikalık bir lütuf daha depolamış olacaksınız.

Geçmişte deneyimlediğiniz bu lütfa verilmesi gereken doğru karşılık şükran ve gelecekte size vaat edilen lütfa verilmesi gereken doğru karşılıksa imandır. Bir önceki yılda sahip olduğumuz lütuf için şükran ve yeni yılda gelecek olan lütuf içinse güven duyarız. Gelecek lütfa iman fikrini buradan alıyorum. Pavlus, 2. Selanikliler 2:11-12'de bundan bahsediyor. Tanrı'ya Mesih'in işi temelinde lütfu için güvenerek, iyiliğe yönelik dileklerimizi bize saniye saniye ulaşan lütfun gücüyle sonuçlandırırız. Ve bize sürekli, yılmadan ulaşan gelecek lütfa imanla o dakikalarda yaşarız.

Geçmiş lütfa (özellikle de Tanrı'nın bize çarmıhta ve yeniden doğuşumuzda göstermiş olduğu lütfa), güvendiğimizi söylemek yanlış değildir ama kastettiğimiz şudur: *Bu geçmiş lütuf eylemlerinden dolayı, gelecek lütfun nehrinin bize doğru akmayı asla ve asla bırakmayacağına inanıyoruz.*

Mesih bizim için öldü ve bizim için yaşıyor. O her şeyi satın aldığı için ve O'nun yaşamı da her şeyi sağladığı için, lütuf bize doğru akmayı asla bırakmayacaktır. Bu nedenle, geçmiş lütfa güvenmek, onda gelecek lütuf için güven bulmak demektir. Mesih, "O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tümüyle kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır" (İbraniler 7:25).

Dolayısıyla imanımız *geçmiş* kurtaran lütfun kesin eylemleri üzerine kuruludur. Ve bu iman *şimdi*, anbean bizim dileklerimizi paklık ve sevgi eylemlerine dönüştürmek üzere etkindir. Ve imanın çalışma *yolu*, Tanrı'ya doğru *yukarı* bakmak

ve bize günün her anında bir vaatler nehri aracılığıyla gelen sınırsız lütuf pınarına doğru *ileriye* bakmaktır.

Gelecek lütfun durmadan akan gücüne imanla yaşarız.

İsa'ya İman, O'nda Tatmin Bulmak Demektir

Bu öğretinin bir diğer yönüne bakalım. Gelecek lütfa imandan bahsettiğimizde, Mesih'te bizden yana olacağını vaat eden Tanrı'da tümüyle tatmin bulmayı kastederiz. İsa şöyle demiştir: "Bana iman eden hiçbir zaman susamaz" (Yuhanna 6:35). Bir başka deyişle, *bana inanmak beni ruhunuzun susuzluğunu gideren (tatmin eden) kişi olarak kabul etmektir*; Mesih'te bizden yana olacağını vaat eden Tanrı'da tümüyle tatmin bulmaktır.

İman Tanrı'nın vaatlerinin gerçekliğini ciddiyetle onaylamaktan ibaret değildir; aynı zamanda o vaatlerde Mesih'i tatminkâr biçimde kabul etmektir. Pavlus, "Rabbim İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum" derken (Filipililer 3:8), anbean, her durumda Mesih'in tatmin ettiğini kastetmektedir. Şöyle demiştir Pavlus: "Ben her durumda eldekiyle yetinmeyi öğrendim. Yoksulluk çekmeyi de bilirim, bolluk içinde yaşamayı da. İster tok ister aç, ister bolluk ister ihtiyaç içinde olayım, her durumda, her koşulda yaşamanın sırrını öğrendim. Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim" (Filipililer 4:11-13).

Pavlus her durumda "yetinmektedir"; her durumda tatmin olmuştur. Nasıl? Çünkü bir sırrı öğrenmiştir: Tanrı'ya anbean güçlendirilme konusunda güvenmek. "Beni güçlendirenin aracılığıyla her şeyi yapabilirim." Tanrı'nın Mesih'te tümüyle ondan yana olduğu, her ihtiyaç için, yaşamının her anında akan gelecek lütuf yeterlidir. Lütuf tatmin eder. Pavlus memnundur. "Gelecek lütfa iman"ın özü budur.

Dolayısıyla Pavlus, 2. Selanikliler 1:11'de Tanrı'nın iyiliğe yönelik dileklerimizi kendi gücüyle, imanımız aracılığıyla ve kendi lütfu uyarınca sonuçlandırdığını söylerken, şunu kastetmektedir: Gelecek lütfa imanla, yani sonraki beş dakikada, beş haftada, beş ayda, beş yılda, beş on yılda, beş yüzyılda ve beş milyon yılda tümüyle Mesih'te bizden yana olacağını vaat eden Tanrı'da tatmin bularak günahı yeneriz ve doğruluk sergileriz.

Tanrı'nın İyiliğe Yönelik Dileklerimizi Sonuçlandırdığı Altı Örnek

Eğer yüreğinizi fedakârca ve cömertçe vermeye adarsanız, sizin O'nun şu vaatteki gelecek lütfuna güven duymanızla birlikte, Tanrı'nın bu dileği sonuçlandırmak üzere sahip olduğu güç size gelecektir: "Tanrım da her ihtiyacınızı kendi zenginliğiyle Mesih İsa'da görkemli bir biçimde karşılayacaktır" (Filipililer 4:19). Şu vaat de dahil: "Çok eken çok biçer" (2. Korintliler 9:6). Aynı zamanda da şu vaade: "Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmeniz için, Tanrı her nimeti size bol bol sağlayacak güçtedir" (2. Korintliler 9:8).

Eğer yüreğinizi kötülüğe iyilikle karşılık vermeye adarsanız, sizin O'nun şu vaatteki gelecek lütfuna güven duymanızla birlikte, Tanrı'nın bu dileği sonuçlandırmak üzere sahip olduğu güç size gelecektir: "Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür" (Matta 5:11–12).

Eğer yüreğinizi pornografiden kurtulmaya adarsanız, sizin O'nun şu vaatteki gelecek lütfuna güven duymanızla birlikte, Tanrı'nın bu dileği sonuçlandırmak üzere sahip olduğu güç

size gelecektir: "Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler" (Matta 5:8). "Vücudunun bir üyesinin yok olması, bütün vücudunun cehenneme atılmasından iyidir" (Matta 5:29). Çok daha iyidir. Harika ölçüde daha iyidir. Sizi tümüyle tatmin edecek kadar daha iyidir.

Eğer yüreğinizi fırsat oluştuğu zamanlarda Mesih'i açıkça duyurmaya adarsanız, sizin O'nun şu vaatteki gelecek lütfuna güven duymanızla birlikte, Tanrı'nın bu dileği sonuçlandırmak üzere sahip olduğu güç size gelecektir: "Neyi nasıl söyleyeceğinizi düşünerek kaygılanmayın. Ne söyleyeceğiniz o anda size bildirilecek" (Matta 10:19).

Eğer yüreğinizi tehlikeli bir yerdeki muhtaçlara hizmet ederek yaşamınızı riske atmaya adarsanız, sizin O'nun şu vaatlerdeki gelecek lütfuna güven duymanızla birlikte, Tanrı'nın bu dileği sonuçlandırmak üzere sahip olduğu güç size gelecektir: "Çünkü benim için, yaşamak Mesih'tir, ölmek kazançtır" (Filipililer 1:21) ve "Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın... İki serçe bir meteliğe satılmıyor mu? Ama Babanız'ın izni olmadan bunlardan bir teki bile yere düşmez. Size gelince, başınızdaki bütün saçlar bile sayılıdır" (Matta 10:28-30).

Eğer yüreğinizi size karşılığını veremeyecek durumda olan birilerini akşam yemeğine davet etmeye adarsanız, sizin O'nun şu vaatteki gelecek lütfuna güven duymanızla birlikte, Tanrı'nın bu dileği sonuçlandırmak üzere sahip olduğu güç size gelecektir: "Böylece mutlu olursun. Çünkü bunlar sana karşılık verecek durumda değildirler. Karşılığı sana, doğru kişiler dirildiği zaman verilecektir" (Luka 14:13-14).

Tanrı her gün O'nun değerli vaatlerine, O'nun bitmez tükenmez, kanla satın alınmış olan, Mesih'i yücelten gelecek lütfuna gösterdiğimiz imanı arttırsın!

Hristiyan Yaşamı Hakkında Daha Fazlası

YAŞAMINIZI TANRI'NIN MERHAMETLERİ ÜZERİNE KURUN

> *Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur. –Romalılar 12:1*

Bu, Pavlus'un "size yazdığım her şeyin ışığında" dediği, özet, vurgu ve geçiş niteliğindeki "öyleyse" anlarından biridir. Ve Pavlus, Romalılar mektubunun ilk on bir bölümüne bakarak sizin Mesih'teki yeni yaşamınızın kökü ve temeli olarak neyi öne çıkarıyor? *Tanrı'nın merhametlerini*.*

Ne harika bir ifade! Tanrı'nın gazabından, doğruluğundan ve yargısından, bizim düşüşümüzden, günahımızdan ve ölümümüzden, Mesih'in ölümünden ve dirilişinden, yalnızca imanla kurtuluştan, Ruh'un bizi kutsallaştırmak ve korumak için gelişinden, Tanrı'nın seçilmişlere ve İsrail'e olan sadakatindeki mutlak egemenliğinden bahsettikten sonra; tüm bunlardan bahsettikten sonra Pavlus tüm bunların özeti, zirvesi olarak bu yüce gerçekliği seçiyor ve şöyle diyor: "*Tanrı'nın merhametleri adına* size yalvarırım."

* *Ç.N.* Grekçe orijinal metinde burada tekil değil, çoğul çekim ("Tanrı'nın *merhametleri*") söz konusudur. Dolayısıyla ayet olduğu gibi korunsa da, yazarın kullandığı çoğul kelime çoğul şekliyle çevrilmiştir.

Bu özensizce yapılmış bir şey değildir. Romalılar 15:8-9'a bakın: "Çünkü diyorum ki Mesih, Tanrı'nın güvenilir olduğunu göstermek için Yahudiler'in hizmetkârı oldu. *Öyle ki, atalarımıza verilen sözler doğrulansın ve öteki uluslar merhameti için Tanrı'yı yüceltsin*." İşte burada. Tüm Romalılar kitabının hedefi, bizim Tanrı'nın merhametini uluslar arasında yüceltmemizdir. Ey Hristiyan, yaşamlarımızı Tanrı'nın merhametleri üzerine inşa edelim. Şöyle diyelim: "Tanrı'nın Mesih'teki merhametlerinden dolayı, Romalılar 12-16. bölümlerdeki yaşamı sürdüreceğim." 12. bölüm boyunca ilerlediğinizde ve yaşamlarımızı Tanrı'nın merhameti üzerine inşa ettiğimiz zaman bizden dışarı taşacak olan merhamete baktığınızda, bunun izlenecek doğru yol olduğunu da bilirsiniz.

Merhamet eden, bunu güler yüzle yapsın. (8. ayet)

Sevginiz ikiyüzlü olmasın. (9. ayet)

İhtiyaç içinde olan kutsallara yardım edin. (13. ayet)

Size zulmedenler için iyilik dileyin. (14. ayet)

Ağlayanlarla ağlayın. (15. ayet)

Hor görülenlerle arkadaşlık edin. (16. ayet)

Kötülüğe kötülükle karşılık vermeyin. (17. ayet)

Kimseden öç almayın. (19. ayet)

Düşmanın acıkmışsa doyur; susamışsa su ver. (20. ayet)

Romalılar 12-16. bölümlere ilerlerken, bir merhamet dünyasına adım atarız. Neden? Çünkü imanlılar olarak yaşamlarımız bir şeyin üzerine inşa edilir. Bir şeyle köklenir. Yaşamlarımız Tanrı'nın merhametleri üzerine inşa edilmişlerdir. Tanrı'nın merhametleriyle köklenmişlerdir. Tanrı'nın merhametleri üzerine kurulmuşlardır.

Merhamet kelimesi burada yalnızca suçların affedilmesini ima etmez, aynı zamanda muhtaç ve çaresiz durumda olanlara yumuşak kalple şefkat göstermeyi ima eder. Romalılar 1-11. bölümlerden sonra beklememiz gereken şey budur. Romalılar 5:6-8'de bunu arayın: "Evet, biz daha çaresizken Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü. Bir kimse doğru insan için güç ölür, ama iyi insan için belki biri ölmeyi göze alabilir. Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü."

Merhametin iki tarafını duydunuz mu? Biz zayıf ve çaresizdik (bir taraf) ve biz günahkâr ve suçluyduk (diğer taraf). Merhamet ikisine de yanıt verir. Merhamet suçluyu *affeder* ve merhamet çaresize *acır.*

Yaşamınızı bunun üzerine inşa ettiniz mi? Ya da belki şöyle sormam gerekiyor: Yaşamınızı bununla doldurdunuz mu? Tanrı'nın sizi kurtaran merhametleri yaşamınızın merkezine ve çekirdeğine gömüldü mü? Öyle ki, Tanrı'nın merhametinde alçakgönüllü, kırık yürekli bir mutluluk kaynağıyla yaşıyor musunuz?

Benim böyle olmam için dua eder misiniz? Arzum budur. Varlığımın derinliklerinde –filtrelenmemiş sözlerimin, yüz ifadelerimin, homurtularımız ve kıpırtılarımın geldiği yerde– Tanrı'nın affedici, şefkatli merhametinde çocuklar gibi yüzmek istiyorum. Ve Tanrı'dan sizin için de aynısını dileyeceğim.

Başka türlü nasıl memleketimizdeki ve hizmete gidilen ülkelerdeki düşmanlarımızı severiz? Kutsal Kitap'ın yanılmazlığını ve yetkisini, evliliğin gerçek anlamını, ırksal adaleti, kürtajın dehşetini veya İsa Mesih'ten başka kurtuluş yolu olmadığını savunurken aşağılandığımızda, başka türlü nasıl kötülüğe iyilikle karşılık veririz? Eğer yaşamlarımız Tanrı'nın

Mesih'teki merhametleri üzerine inşa edilmemişse ve onlarla doldurulmamışsa, nasıl merhametli olup Rab'bi yüceltiriz?

Ve merhametin kaypak olmadığını da biliyorsunuz, öyle değil mi? Romalılar 12:9'daki ilk iki ifadeye bakın: "Sevginiz ikiyüzlü olmasın. Kötülükten tiksinin."

Tiksinmek gerçekten güçlü bir kelimedir. Gerçekten derinden seviyorsanız, sevdiğinizi yok eden ne varsa ondan hararetle nefret edersiniz. Dolayısıyla merhamet kötülükten nefret eder ama kişisel ilişkilerimizde kötülüğe kötülükle karşılık vermez (17. ayet). Merhamet incitilmenin ve gücendirilmenin nasıl bir şey olduğunu bilir ama öç almaz (19. ayet). Merhamet düşman sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilir ama şöyle der: "Düşmanın acıkmışsa doyur" (20. ayet).

Merhamet zayıf değildir. Kırılmaz bir bel kemiği vardır ama yine de dokunulduğunda oldukça yumuşaktır.

Tanrı kendi Ruhu'yla yaşamınızı Tanrı'nın İsa Mesih'teki merhametleri üzerine inşa etmeniz için size cesaret ve imkân versin. Bu merhametleri alın. Yaşamınızı onlara emanet edin. Onları günahlarınız affı için ve bir merhamet yaşamı sürdürmek üzere ihtiyaç duyduğunuz tüm yardım için benimseyin.

O'nun Buyrukları Ağır Değildir

İsa'nın Mesih olduğuna inanan herkes Tanrı'dan doğmuştur. Baba'yı seven O'ndan doğmuş olanı da sever.
2 Tanrı'yı sevip buyruklarını yerine getirmekle, Tanrı'nın çocuklarını sevdiğimizi anlarız. *3 Tanrı'yı sevmek O'nun buyruklarını yerine getirmek demektir. O'nun buyrukları da ağır değildir.* *4 Çünkü Tanrı'dan doğmuş olan herkes dünyayı yener. Bize dünyaya karşı zafer kazandıran imanımızdır.* *5 İsa'nın Tanrı Oğlu olduğuna*

iman edenden başka dünyayı yenen kim? (1. Yuhanna 5:1-5)

Bu metin bize Tanrı'nın buyruklarının ağır olmadığını söylüyor. Neden ağır değil? "Çünkü Tanrı'dan doğmuş olan herkes dünyayı yener. Bize dünyaya karşı zafer kazandıran imanımızdır. İsa'nın Tanrı Oğlu olduğuna iman edenden başka dünyayı yenen kim?" Yolculuktaki yol haritamız budur. Bu yol haritası bize yaşamlarımızda Tanrı'nın buyruklarının bir külfet olmadığı, bir sevinç olduğu noktaya nasıl geleceğimizi anlatmaktadır.

4. ayet iki şeyin dünyayı yendiğini söylüyor: 1) Tanrı'dan doğmuş olan herkes ve 2) imanımız. Ve 1. ayet imanla yeniden doğuş arasındaki bağlantıyı ortaya koyuyor: "İsa'nın Mesih olduğuna inanan herkes Tanrı'dan doğmuştur." Yani yeniden doğuşumuz Mesih'in vaatlerine imanı doğurur, bu iman dünyayı yener ve bu yeniş Tanrı'nın buyruklarının ağırlığını ortadan kaldırır.

Bu nasıl işler? Tanrı'nın buyruklarının ağırlığıyla dünya arasındaki bağlantı nedir? İki yönlü bir bağlantı var gibi görünüyor. Bir yandan, Tanrı'nın buyrukları bizim için ağırdır çünkü dünya bizi Tanrı'nın buyruklarına itaatsizliğin itaatten daha tatmin edici olduğuna inandırmaya çalışmaktadır (ve doğal olarak da dünyayla hemfikir olmaya meyilliyizdir). Diğer yandan, içimizde dünyayla hemfikir olmayı seven bir şey vardır. Yeniden doğuştan önce, "dünyadan"ızdır. Benliğin tutkularına, gözün tutkularına, yaşamın verdiği gurura ters gelen her şey, yeniden doğmamış kişi için büyük bir külfet ve aptallıktır.

Eğer dünyanın, zinanın sizi daha fazla tatmin edeceği yönündeki mesajına inanıyorsanız, cinsel açıdan pak olmak bir külfettir.

> Eğer dünyanın, paranın sizi tatmin edeceği yönündeki mesajına inanıyorsanız, vergi ödemelerinizde dürüst olmak bir külfettir.
>
> Eğer dünyanın, Hristiyanların aptal oldukları ve suratınıza yumurta yemekten her şekilde kaçınmanız gerektiği yönündeki mesajına inanıyorsanız, iş arkadaşınıza Mesih için tanıklık etmek bir külfettir.
>
> Eğer dünyanın, her zaman güçlü görünmenin daha fazla tatmin edeceği yönündeki mesajına inanıyorsanız, "Üzgünüz, hata ettim" demek bir külfettir.

Ama eğer dünya yenilgiye uğratılabilirse, o zaman Tanrı'nın buyrukları ağır olmayacaktır. Bu buyruklar sevince, esenliğe ve tatmine giden yol olacaktır. Dünyanın ayartılarını ne yenebilir? Dünyanın yalanlarını ne açığa çıkarabilir?

Tanrı'nın kendisi. Ve O bunu bizim yeniden doğmamızı, böylece Mesih'in vaatlerinin dünyanın vaatlerinden ne denli üstün olduğunu görmemizi sağlayarak yapar. Sonucunda da Mesih'e güveniriz ve O'na güvenerek dünyanın ayartılarını yeneriz.

İman, dünyanın her ayartısına, *"Hayır, defol!"* der. Gerçek tatminin nerede bulunduğunu biliyorum. Tanrı beni sınırsız bir sevgiyle sevmiştir. O kendisini sevenler uğruna her şeyi iyilik için etkin kılacağını vaat ediyor. O doğrulukta yürüyenlerden hiçbir iyi şeyi esirgemez. Bana sunduğun hiçbir şey şimdi O'nunla paydaşlıktan doğan sevinçle ve sonra açığa çıkarılacak olan yücelikle kıyaslanamaz. İyi Efendi'nin memnun kölesi oldum ben. O'nun boyunduruğu rahat ve O'nun buyrukları hafiftir.

Rab size burada birçok iyi şey teklif ediyor. Eğer başkalarına olan sevginizin gerçek olduğunu ve yalnızca kendinizi kandırmadığınızı bilmek istiyorsanız, eğer Tanrı'nın buyruklarına itaat etmek için gereken gücü istiyorsanız, eğer sevgi dolu ama aynı zamanda da külfetli olmayan bir yaşam bulmak istiyorsanız, eğer dünyanın aldatıcı gücünü yenmek istiyorsanız, o hâlde Tanrı Oğlu'nun sonsuz üstünlüğünü düşünün ve güveninizi O'nun günahlarınız için sunduğu affa ve geleceğiniz için sunduğu vaatlere yükleyin. Kendisinde Oğul bulunanda yaşam vardır!

İBRANİLER 3:12-15

Ey kardeşler, hiçbirinizde diri Tanrı'yı terk eden kötü, imansız bir yüreğin bulunmamasına dikkat edin. 13 "Gün bugündür" denildikçe birbirinizi her gün yüreklendirin. Öyle ki, hiçbirinizin yüreği günahın aldatıcılığıyla nasırlaşmasın. 14 Çünkü Mesih'e ortak olduk. Yalnız başlangıçtaki güvenimizi gevşemeden sonuna dek sürdürmeliyiz. 15 Yukarıda belirtildiği gibi, "Bugün O'nun sesini duyarsanız, atalarınızın başkaldırdığı günkü gibi yüreklerinizi nasırlaştırmayın."

8

Kutsalların Sona Dek Dayanması

Yerel, ulusal ve küresel düzeyde yaşanan değişimler ve karışıklıklar, bizi insanın düşmanlığının artık insan gücüyle dizginlenemeyeceği günün er ya da geç geleceği konusunda uyarıyor. O gün tufanın tüm setlerini patlatacak ve kapınıza hücum edecek. Ve tüm İsa Mesih takipçileri için en önemli soru, dayanma konusunda olacaktır. İsa'ya olan imanımız ayakta kalacak mı? Yoksa korkuya, imansızlığa, öfkeye ve intikama mı kapılacağız?

Peygamber Daniel son günlerdeki hükümdarlardan biriyle ilgili şunları anlatıyor: "Yüceler Yücesi'ni kötüleyen sözler söyleyecek, O'nun kutsallarına *baskı yapacak*" (Daniel 7:25). Ve Vahiy kitabında Elçi Yuhanna o günle ilgili şunları yazıyor: "Tutsak düşecek olan tutsak düşecek. Kılıçla öldürülecek olan kılıçla öldürülecek. Bu, kutsalların *sabrını* ve imanını gerektirir" (Vahiy 13:10).

O günlerde ve bu günlerde sizin için esas önemli soru, dayanıp dayanamayacağınızdır. İmanınız gelmekte olan saldırı-

lara katlanabilecek mi? Yoksa "baskılanıp" imanda pes edecek ve imansızların güvenlik aldatmacasına mı katılacaksınız? Bu dayanma sorusu, sonsuz güvenlik sorusudur.

Farklı isimlerle anlatılan bu doktrinin, Hristiyanlar olarak birlikte sürdürdüğümüz yaşamımız için çok önemli bir uygulama noktası vardır. Bazıları buna sonsuz güvenlik doktrini der. Bazılarıysa dayanma doktrini der. Ne derseniz deyin, bu bir süreçtir ve bir toplum projesidir. Çünkü siz ve ben birbirimiz için gerekliyiz, birbirimize imanda sona dek dayanma konusunda yardım ederiz; öyle ki, öteki yol olan batık iman yolunu tutmayalım.

Dayanma Üzerine Üç Nokta

Bu doktrin üzerine olan imza metin, İbraniler 3:12-15'tir. Dayanma teolojisini ve yaşamınız için sonuçlarını bu dört ayeti temel alarak üç noktayla açıklamak istiyorum. Sonrasında bunun Kutsal Yazılar'daki daha geniş temelini ve Rabbimiz İsa'nın çarmıhıyla bağlantısını ortaya koyacağım.

Dayanma Çağrısı Gerçektir

"Ey kardeşler, hiçbirinizde diri Tanrı'yı terk eden kötü, imansız bir yüreğin bulunmamasına dikkat edin" (İbraniler 3:12). Bu tüm imanlılar ("kardeşler") için net bir imanda dayanma çağrısıdır. İmansızlığa kapılmama çağrısıdır. "Baskılanmama" çağrısıdır. Dayanma, sürdürme, imanı sona kadar koruma çağrısıdır. Bizi ciddiyetle uyarır: Hiçbirinizde diri Tanrı'yı terk eden kötü, imansız bir yüreğin bulunmamasına dikkat edin. Bu, kiliseye anlatılan gerçek bir tehlikedir. Sonsuz güvenlik doktrininiz buna el vermiyor diye bunu kenara atabilirsiniz ama kendinizi en büyük tehlikenin içerisine atmış olursunuz.

Her Birimiz Bir Diğerinin Dayanmasında Bir Aracız

"'Gün bugündür' denildikçe birbirinizi her gün yüreklendirin. Öyle ki, hiçbirinizin yüreği günahın aldatıcılığıyla nasırlaşmasın" (İbraniler 3:13). Sonrasında yazar aslında bize birbirimiz için yapmamızı buyurduğu şeyi bizzat yapıyor. Bize Mezmurlar 95:7-8'den bir nasihat veriyor: "Bugün sesini duyarsanız... yüreklerinizi nasırlaştırmayın" (15. ayet).

Dolayısıyla günahın aldatıcılığıyla nasırlaşmamamızın – kötü, imansız bir yürek bulundurmamanın– önemli araçlarından biri, çevrenizdeki diğer imanlıların sizin yaşamınıza imanı ayakta tutan sözlerle katkıda bulunmalarıyla birlikte Hristiyanların bu bireysel nasihat modelini örnek almalarıdır. "Birbirinizi her gün yüreklendirin." Yaşamlarınıza imanı ayakta tutan sözlerle katkıda bulunun. Pavlus ağzınızdan yalnızca "işitenler yararlansın diye, ihtiyaca göre, başkalarının gelişmesine yarayacak olan" şeyin çıkmasını söylemiştir (Efesliler 4:29).

Bir başka deyişle, dayanma teolojisindeki ikinci nokta şudur: Üyeler imanla, büyük oranda birbirlerine imanı ayakta tutan sözler vermeleri ve birbirlerinden bu sözleri almaları *aracılığıyla* sona dek dayansınlar diye, Tanrı kendi kilisesini tasarlamıştır. Siz ve ben Tanrı'nın kendi çocuklarının imanını sona dek korumasında araçlarızdır. Dayanma bir topluluk projesidir. Tanrı nasıl insanın iman uyandıran sesleri olmaksızın dünyaya Müjde'yi anlatmayacaksa, kendi kilisesini de insanın imanı ayakta tutan sesleri olmaksızın korumayacaktır. Ve "birbirinizi... yüreklendirin" sözlerinde açıkça görülüyor ki, bu sadece vaizleri değil, herkesi kastediyor. İmanda sona dek dayanmak için birbirimize bağlıyız.

İmanda Dayanma, Mesih'te Olduğumuzun Kanıtıdır

Birbirinize nasihat edin ve birbirinizin güven sahibi olmasına yardımcı olun "Çünkü Mesih'e ortak olduk. Yalnız başlangıçtaki güvenimizi gevşemeden sonuna dek *sürdürmeliyiz*" (14. ayet). Bu, İbraniler kitabındaki en önemli ayetlerden biridir çünkü eğer bir kişi Mesih'e ortak *olduysa*, o kişi kesinlikle imanda sona dek dayanacaktır.

Buradaki mantığa ve yüklemin çekim zamanlarına dikkatle bakın. Her şey buna bağlı. "Mesih'e ortak *olduk*, yalnız başlangıçtaki güvenimizi gevşemeden sonuna dek *sürdürmeliyiz*" (14. ayet). Dikkat ederseniz, "eğer güvenimizi sonuna dek sürdürürsek" demiyor. "*Başlangıçtaki* güvenimiz" diyor. Bunun anlamı, sona dek dayanmanın size Mesih'te pay *kazandırmadığıdır*. Mesih'te *zaten* bir paydaşlığa *sahip olmuş* olduğunuzu gösterir. Sona dek dayanma Mesih'te yeniden doğmanın bir kanıtıdır; onun bir aracı değildir.

Bunun sizin sonsuz güvenliğiniz açısından neler doğurduğunu görüyor musunuz? Eğer Mesih'e ortak edilmişseniz –yeniden doğmuşsanız, gerçekten iman etmişseniz, kurtaran iman aracılığıyla aklanmış ve bağışlanmışsanız– dayanmamanız söz konusu değildir. Mesih'teki güveninizi sona dek *kesin* sürdüreceksiniz.

Buradaki mantık 1. Yuhanna 2:19'la aynıdır. "Bunlar aramızdan çıktılar, ama bizden değildiler. Bizden olsalardı, bizimle kalırlardı. Ayrılmaları hiçbirinin bizden olmadığını ortaya çıkardı." "Bizden olsalardı, bizimle kalırlardı" ifadesi, "Eğer Mesih'e ortaksan, güvenini sona dek sürdüreceksin" ifadesiyle esasen aynıdır.

Dayanma teolojisinin üç noktayla yapılan açıklamasının özeti şöyledir:

1. Yüreğinizin kötü ve imansız olmasına izin vermeyin, çünkü eğer izin verirseniz, diri Tanrı'dan kopar ve sonsuza dek mahvolursunuz.

2. Birbirinizi böylesi kötü, imansız bir yürekten korumanın bir aracı olarak, her gün birbirinizin yaşamına günahı yenen, imanı ayakta tutan sözlerle katkıda bulunun.

3. Bu uyarı ve nasihatin sebebi, Mesih'e gerçekten ait olan bir kişinin kaybolabilecek olması değil, sona dek dayanmanın Mesih'e gerçekten ait olduğunuzun kanıtı olmasıdır. Eğer imandan saparsanız, asla Mesih'e ortak olmadığınızı gösterirsiniz. Ve Tanrı Mesih'e ortak edilmiş olanlar için bunun olmasına asla izin vermeyecektir.

"Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti" (Romalılar 8:30). Tanrı'nın ezeldeki önceden belirleyişi ve sonsuzluktaki yüceltişi arasında, hiç kimse kaybolmaz. Ve çağrılan hiç kimse aklanmadan kalamaz. Ve aklanan hiç kimse yüceltilmeden kalamaz. Bu ilahi antlaşma sadakatinin kırılmaz zinciridir.

Bu nedenle Pavlus şöyle der: "Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı'nın bunu Mesih İsa'nın gününe dek tamamlayacağına güvenim var" (Filipililer 1:6). Ve dahası şunu belirtir: "Rabbimiz İsa Mesih kendi gününde kusursuz olmanız için sizi sonuna dek pekiştirecektir. Sizleri Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le

paydaşlığa çağıran Tanrı güvenilirdir" (1. Korintliler 1:8-9). Bunlar yalan söylemesi mümkün olmayan Tanrımız'ın vaatleridir. Tanrı ne kadar sadıksa, yeniden doğmuş olanlar da o kadar güvendedirler.

Sona Dek Dayanma ve Çarmıh

Bu güvenlikle –bu vaat edilen dayanmayla– Rabbimiz İsa'nın çarmıhı arasındaki bağlantı nedir? İsa günahkârlar için kanını dökmeden hemen önce, Son Akşam Yemeği'nde kâseyi kaldırdı ve şöyle dedi: "Bu kâse, sizin uğrunuza akıtılan kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır" (Luka 22:20). Bunun anlamı, en bariz şekilde Yeremya 31 ve 32. bölümde vaat edilen yeni antlaşmanın, İsa'nın kanıyla güvence altına alındığı ve mühürlendiğidir. Yeni antlaşma gerçekleşir çünkü onu tesis etmek için İsa canını vermiştir.

Peki yeni antlaşma Mesih'e ait olan herkes için neyi güvence altına almaktadır? *İmanda sona dek dayanma*yı. Yeremya 32:40'a bakın: "Onlarla kalıcı bir antlaşma yapacağım: Onlara iyilik etmekten vazgeçmeyecek, *benden hiç ayrılmasınlar diye yüreklerine Tanrı korkusu salacağım*." Kalıcı antlaşma –yeni antlaşma– şu bozulmaz vaadi içermektedir: "Benden hiç ayrılmasınlar diye yüreklerine Tanrı korkusu salacağım." Ayrılmasınlar diye. Ayrılmayacaklar, ayrılamayacaklar. Mesih bu antlaşmayı kanıyla mühürledi. Sona dek dayanmanızı satın aldı.

Eğer bugün imanda dayanıyorsanız, bunu İsa'nın kanına borçlusunuz. Sizde imanınızı korumak için etkin olan Kutsal Ruh, İsa'nın satın aldığı şeyi onurlandırıyor. Ruh Tanrı, Oğul Tanrı'nın bizim için elde ettiği şeyi içimizde etkin kılmaktadır. Baba planladı. İsa satın aldı. Ruh uyguluyor. Ve Üçlübirlik'in

üç kişisi de eksiksiz biçimde hareket ediyor. Tanrı kanla satın alınmış çocuklarının sonsuz güvenliğine kendisini tümüyle adamıştır.

Uygulayan Topluluk

Yukarıdaki ikinci noktayı örneklendirmek adına, bu bölümün uygulama noktasının üstünde duralım. İbraniler 3:13'te Tanrı'nın güvenliğin kesinliğini topluluğun gerekliliğiyle bağladığını görüyoruz: "'Gün bugündür' denildikçe *birbirinizi* her gün yüreklendirin. Öyle ki, hiçbirinizin yüreği günahın aldatıcılığıyla nasırlaşmasın." Önceden kullandığımız bir ifadeyi daha iyi bir noktayla sunmak içinse şunu söyleyebiliriz: *kanla satın alınan* sonsuz güvenlik, *kanla satın alınan* bir topluluk projesidir.

Bu sanki, sahip olduğumuz güvenlik, kırılması kolay bir şeymiş gibi görünebilir, nitekim bizim topluluk yaşamımız her zaman kusurludur. Ama bu güvenlik kırılması kolay bir şey değildir. Tanrı'nın başkalarını sizin yaşamınıza, sizi de başkalarının yaşamına getirme konusundaki egemen yetisi ne kadar kırılgansa, bu da ancak o kadar kırılgandır. Tanrı, Mesih'e ait olan herkesi her şeye egemen gücüyle koruyacaktır. Ve bunu azımsanamayacak ölçüde diğer imanlıların birbirlerinin imanını ayakta tutan hizmetleri aracılığıyla yapacaktır.

Evli Hristiyan çiftler için bunun anlamı şudur: İnsan değil, Tanrı ("Tanrı'nın birleştirdiğini" der Kutsal Kitap) halihazırda sizi günbegün eşler, ebeveynler ve çocuklar olarak Söz'ü duyurma yoluyla birbirinizin imana destek olabileceğiniz, günahı yenebileceğiniz evlere yerleştirmiştir.

Siz karıların ve kocaların birbirleri için İbraniler 3:13'ü uygulamasının ne anlama geldiğine dair birkaç örnek vereyim.

Kocalara

Karınızı fedakârca sevin ve Mesih'in kiliseye olan sevgisinin bir yansıması olarak ona değer verin (Efesliler 5:25, 29). Bunu deneyimlemek onun imanını ayakta tutacaktır.

Karınızın ruhsal, duygusal, ilişkisel ve fiziksel ihtiyaçlarına karşı uyanık kalın, bunların ne olduğunu anlayın ve doğrudan veya dolaylı olarak, bu ihtiyaçları karşılamak için gerekli çabayı gösterin (İbraniler 3:12-13; 1. Petrus 3:7).

Karınızı Kutsal Kitap bilgisiyle, sizin sözleriniz aracılığıyla ve onun Kutsal Kitap öğretisine yakın kalması için teşvikiniz ve yardımınızla ruhça geliştirin (Yuhanna 8:32; Efesliler 4:25-30).

Kilisede ve dünyada hizmete dahil olması konusunda karınızı teşvik edin ve ona yardımcı olun (Süleyman'ın Özdeyişleri 31:20; Efesliler 4:11-12; 1. Timoteos 5:9-10).

Karılara

Kocanızın ruhsal durumuna karşı uyanık olun ve onun için içtenlikle dua edin (1. Samuel 25:1-35; İbraniler 3:12-13).

Yaşamındaki lütfun kanıtlarını onaylayarak eşinizi teşvik edin (Romalılar 15:2; Efesliler 4:29; İbra-

niler 10:24-25). Bunu duymak onun imanını ayakta tutacaktır.

Onu tüm önderlik çabalarında destekleyin ve ruhsal anlamda önderlik etmek üzere gösterdiği her çabaya duyarlı olun (Efesliler 5:21-24; 1. Petrus 3:1-6).

Yaşamınızdan ve yaptığınız derin düşünmelerden Tanrı'nın size Mesih'e ve O'nun yollarına ilişkin öğretmekte olduğu şeyleri paylaşın (Romalılar 15:13-14; 1. Selanikliler 4:18).

Saygı ve bilgelikle ona ciddi sohbetlerde katılın (Süleyman'ın Özdeyişleri 31:26; Romalılar 15:2; 1. Selanikliler 5:11).

Kimse onu sizin tanıdığınız kadar tanımaz. Dolayısıyla ona, onun için faydalı olabilecek insanlar ve kaynaklar önerin (Yaratılış 2:18; Süleyman'ın Özdeyişleri 31:12; Elçilerin İşleri 20:32).

Yaşamında görebildiğiniz faydasız alışkanlıkların ve günahların farkına varabilmesi için alçakgönüllülükle ve umutla ona yardımcı olun (İbraniler 3:12-13; Yakup 5:16).

Biliyorum ki, burada ikinizin de imanlı ve ikinizin de istekli olduğu varsayımı yatıyor. Ve biliyorum ki, bu her evli çift için geçerli değil. Ama Tanrı'nın bizi eşlerimizin ve çocuklarımızın imanda sona dek dayanmaları için duaya ve eyleme çağırdığı şey budur. Sonsuz güvenlik bir aile projesidir.

Herkese

Ve bekâr olsun veya evli olsun, hepimiz için söylenecek bir söz de var. Tanrı evliliği, kilisenin yerini alsın diye tasarlamadı ve aileleri de arkadaşlığın yerini alsınlar diye tasarlamadı. Her evli erkeğin, yaşamında diğer imanlı erkeklere ihtiyacı vardır. Her evli kadının, yaşamında diğer imanlı kadınlara ihtiyacı vardır. Gençlerin diğer imanlı gençlere ihtiyaçları vardır. Ve bekârların da, yaşamlarında hem diğer evli insanlara hem de diğer bekâr insanlara ihtiyaçları vardır. Aileler bu ilişkilerden hiçbirinin yerine geçemez.

Mesih'in kanla satın alınan kilisesi yeni, doğaüstü ailedir. Bu, dünyayı altüst eden bir diğer şaşırtıcı gerçektir. Bekârlar, evliler, gençler ve yaşlılar, zenginler ve yoksullar, her etnik kökenden insanlar – hepsi kilisede kardeş bulabilir. Evlilik geçicidir. Ebeveynlik geçicidir. Ama kilise –yeni aile– sonsuza dek kalıcıdır.

Kutsalların Sona Dek Dayanması Hakkında Daha Fazlası

GÜVENLİĞİMİZİ YALNIZCA TANRI'YA BAĞLAMAK

Mesih'te sahip olduğumuz güvencenin tadını çıkarmamızın önündeki bir engel, Yeni Antlaşma'da sanki bu noktayla çelişiyormuş gibi görünen çetin metinlerdir. Tam O'nun sevgisinde sonsuza dek güvende olduğumuzu hissetmeye başlamışken, bir Kutsal Yazı metni gelir ve bizi tehdit edip bu güvenceden yoksun bırakıyormuş gibi görünür. Bu Kutsal Yazı metinlerini tümüyle sahiplenmeden ve bunların Tanrı sevgisinin ve gücünün güvencesiyle nasıl ilişkili olduğunu anlamadan,

Tanrı'da gerçekten derin, kalıcı bir güvenlik hissi bulabileceğimizi de düşünmüyorum. Dokuz Yeni Antlaşma kitabından seçilen şu örnekleri düşünün.

> **Romalılar:** İmansız İsrailliler, "doğru, onlar imansızlık yüzünden kesildiler. Sense imanla yerinde duruyorsun. Böbürlenme, kork! Çünkü Tanrı asıl dalları esirgemediyse, seni de esirgemeyecektir" (Romalılar 11:20-21).
>
> **Birinci Korintliler:** "Ayakta sağlam durduğunu sanan dikkat etsin, düşmesin!" (1. Korintliler 10:12). Ayrıca, "size müjdelediğim söze sımsıkı sarılırsanız, onun aracılığıyla kurtulursunuz. Yoksa boşuna iman etmiş olursunuz" (1. Korintliler 15:2).
>
> **İkinci Korintliler:** "İman yolunda olup olmadığınızı anlamak için kendinizi sınayıp yoklayın. İsa Mesih'in içinizde olduğunu bilmiyor musunuz? Yoksa sınavdan başarısız çıkarsınız" (2. Korintliler 13:5).
>
> **Galatyalılar:** "İyilik yapmaktan usanmayalım. Gevşemezsek mevsiminde biçeriz" (Galatyalılar 6:9).
>
> **Filipililer:** "Kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla sonuca götürmek için daha çok gayret edin" (Filipililer 2:12).
>
> **Koloseliler:** "Bir zamanlar düşüncelerinizde Tanrı'ya yabancı ve düşmandınız. Şimdiyse Mesih sizi Tanrı'nın önüne kutsal, lekesiz ve kusursuz

olarak çıkarmak için öz bedeninin ölümü sayesinde sizi Tanrı'yla barıştırdı. Yeter ki, duyduğunuz Müjde'nin verdiği umuttan kopmadan, imanda temellenip yerleşmiş olarak kalın" (Koloseliler 1:21-23).

İbraniler: "Herkesle barış içinde yaşamaya, kutsal olmaya gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab'bi göremeyecek" (İbraniler 12:14).

Birinci Petrus: "Kimseyi kayırmadan, kişiyi yaptıklarına bakarak yargılayan Tanrı'yı Baba diye çağırdığınıza göre, gurbeti andıran bu dünyadaki zamanınızı Tanrı korkusuyla geçirin" (1. Petrus 1:17).

Vahiy: "Ölüm pahasına da olsa sadık kal, sana yaşam tacını vereceğim" (Vahiy 2:10).

Tüm bu metinler Hristiyanlar için *sahicilik sınamasının*, imanda ve kutsal yaşamda dayanma olduğunu öğretmektedir. Bizi kalıcı imanın ve sevgi yaşamının yokluğunda sonsuza dek güvende olduğumuzu varsaymamız konusunda ciddi şekilde uyarmaktadır. Bu vazgeçilmez gerçeklikler olmaksızın birine güvenlik hissi sunmak, kesin yıkımın pahasına sahte güvenlik sunmaktır.

Bu ayetlerin bizim Tanrı'daki güvenliğimize tehdit oluşturmak amacıyla var olduğunu düşünmek korkunç bir yanlış anlayış olur. *Bu ayetler Tanrı dışındaki herhangi bir şeydeki güvenliğimize tehdit oluşturmak amacıyla yazılmıştır.* Eğer güvenliğinizi sağlıkta buluyorsanız, Kutsal Kitap sizin için bir tehdittir. Eğer güvenliğinizi ailenizde, işte, parada veya eğitimde bu-

luyorsanız, Kutsal Kitap sizin için bir tehdittir. Ve güvenliğin tüm bu feci hâlde yetersiz kalan temellerini tehdit etmekle, Kutsal Kitap bizi durmak bilmeden ve sevgiyle, güvenlik için o tek sonsuz ve sarsılmaz temele geri göndermektedir ve o temel de Tanrı'dır. Kutsal Kitap'ın tüm tehditleri ve uyarıları hep bir ağızdan şunu söylemektedirler: Günah, Tanrı dışındaki herhangi bir şeyde güvenli hissetme çabasıdır.

Dolayısıyla Tanrı bir yandan *günahtan dönmemiz gerektiğini, aksi takdirde öleceğimizi* ve diğer yandan da *O'nun sevgisinde sonsuza dek güvende hissediyorsak yaşayacağımızı* söylerken, farklı iki şey talep etmemektedir. Neden mi? Çünkü günah, Tanrı'daki güvenliğinizi başka şeylerle değiştirdiğiniz zaman olan şeydir. Dolayısıyla Tanrı bu dünyaya ait şeylerde yatan güvenlik hissimizi tehdit ederken, bunun sebebi Tanrı'nın bizim –yalnızca ve tümüyle– O'nun sevgisinde ve gücünde güvenlik hissetmemizi istiyor olmasıdır. Kutsal Yazılar'ın tehditlerinin ve vaatlerinin tek bir mesajı vardır: *güvenliğinizi yalnızca Tanrı'da arayın.*

Yalnızca Tanrı'da Bulunan Güvenlik

Efesliler 1:11-14, Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın kendi halkının yalnızca kendisinde güvenlik bulması, bizim O'nun sevgisinde ve gücünde güvenlik bulmamız konusundaki arzusunu gösteren en açık metinlerden biridir.

> Her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenleyen
> Tanrı'nın amacı uyarınca önceden belirlenip Me-
> sih'te seçildik. 12 Öyle ki, Mesih'e ilk umut bağla-
> yan bizler, O'nun yüceliğinin övülmesi için ya-
> şayalım. 13 Gerçeğin bildirisini, kurtuluşunuzun
> Müjdesi'ni duyup O'na iman ettiğinizde, siz de

> vaat edilen Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiniz. [14] Ruh, Tanrı'nın yüceliğinin övülmesi için Tanrı'ya ait olanların kurtuluşuna dek mirasımızın güvencesidir.

Bu ayetlerde görülecek ilk ve en önemli şey, bunların Tanrı'nın nihai amacıyla, yani kendini yüceltmesiyle başlaması ve bitmesidir. "O'nun yüceliğinin övülmesi için" yaşamak üzere belirlendik (12. ayet). Yine, "[O'nun] yüceliğinin övülmesi için" bizim mirasımızı güvence altına aldı (14. ayet). Tanrı'nın doğruluğuna dair en temel gerçek, O'nun kendi yüceliğine sarsılmaz bir bağlılık taşımasıdır. Yaptığı her şeyi, halkının O'nu yüceliğinden ötürü övmesi, bunu daha da yoğun bir şekilde yapması için yapmaktadır.

Bu metinde görülecek ikinci şey, Tanrı'nın miraslarını güvence altına aldığı insanların Müjde'ye *iman eden* insanlar olmalarıdır: "O'na iman ettiğinizde... O'nda mühürlendiniz" (13. ayet). Tanrı'nın Sözü'ne inanmakla O'nun yüceliğinin övülmesi için yaşamak arasında doğrudan bir bağlantı vardır. İnsanları onurlandırmanın en harika yollarından biri onlara güvenmektir ve Tanrı da her şeyden öte kendi onuruna bağlı olduğu için, O'na güvenenlere de sonuna kadar bağlıdır.

Bu metinden çıkaracağımız üçüncü şeyse tam bekleyeceğiniz şeydir. Tanrı her şeyi kendi yüceliğinin övülmesi için yaptığından ve O'nun Sözü'ne inanmak da o yüceliğin büyümesini sağladığından, Tanrı kendi yüceliğinin sonsuza dek büyümesini güvence altına almak için kesin adımlar atmaktadır. Ve bunu da imanlıları Kutsal Ruh'la *mühürleyerek* ve bizim O'nun yüceliğini överek tam mirasımıza kavuşacağımızı *güvenceye alarak* yapmaktadır.

Tanrı kendi mülkiyeti altında bir halka, sonsuza dek O'nun yüceliğinin övülmesi için yaşayacak olan bir halka sahip ol-

maya o denli tutkuyla adanmıştır ki, sonsuz akıbetimizin, iradenin ve eylemin doğal güçlerine bağlı olmasına müsaade etmeyecektir. O yaşamlarımıza girmesi ve bizi sonsuza dek güvende kılması için Kutsal Ruhu'nu yollamaktadır.

Sonsuza Dek Mühürlü ve Güvenceli

Efesliler'deki metnimizde bizim Tanrı'nın sevgisinde ve gücünde güvende hissetmemize yardımcı olacak iki harika kelime vardır: *mühür* ve *güvence*. Bu *mühür* kelimesini açıp içinde ne olduğunu görüp göremeyeceğimize bakalım. İmanlıların "Kutsal Ruh'la mühürlenmiş" olmaları (13. ayet) ne anlama gelmektedir? Bu kelime Yeni Antlaşma'da en az üç farklı şekilde kullanılmaktadır.

1. Matta 27:66'da, İsa'nın mezarı *mühürlenerek* ve çevresine askerler konarak güvenlik altına alındı. Vahiy 20:3'te Tanrı, Şeytan'ı bir çukura atar ve onu *mühürler* ki, kaçamasın. Dolayısıyla *mühür* kelimesi bir anlamıyla bir şeyi kilitlemek, kapalı bırakmaktır.

2. Bir diğer kullanım Romalılar 4:11'de yer almaktadır. Bu ayette İbrahim'in sünneti onun imanla sahip olduğu doğruluğun bir işareti ve *mührü* olarak adlandırılır. Ve 1. Korintliler 9:2'de Pavlus, Mesih'e dönen kişilerin onun elçiliğinin *mührü*[*] olduğunu söyler. Dolayısıyla *mühür* kelimesi ikinci bir anlamıyla bir sahicilik işaretidir.

[*] *Ç. N.* Türkçe Yeni Çeviri'de "kanıt" olarak çevrilen kelime Grekçede aslında mühür kelimesidir ve Türkçedeki diğer çevirilerde (Kitab-ı Mukaddes, Thomas Cosmades ve Bünyamin Candemir çevirileri) mühür olarak çevrilmiştir.

3. Üçüncü bir kullanım da Vahiy 7:3'te bulunmaktadır. Bu ayette Tanrı'nın *mührü*, Tanrı'nın kullarını dünyaya gelecek olan gazaptan korumak üzere onların alnına basılır. Burada, bu kelime koruyucu bir sahiplik işaretine karşılık gelir.

Peki Pavlus, Efesliler 1:13'te imanlıların Kutsal Ruh'la mühürlendiğini söylerken ne kastetti? Hangi anlamı kullanırsanız kullanın, temel gerçek aynıdır.

1. Eğer Ruh *kapatmayla mühürlüyorsa*, imanı içeride, imansızlığı ve imandan dönüşü dışarıda bırakır.

2. Eğer Ruh *sahiciliğin işareti* olarak mühürlüyorsa, o hâlde bizzat kendisi o işarettir; Ruh'un yaşamımızdaki işleyişi Tanrı'nın özel işaretidir. Bir başka deyişle, eğer Ruh'a sahipsek, bizim sonsuz oğulluğumuz gerçek ve sahicidir. Üçlübirlik'in üçüncü kişisi yaşamlarımızda ilahi gerçekliğin işaretidir.

3. Eğer Ruh bizi *Tanrı'nın mührüyle işaretliyorsa,* bizi kötü güçlerden korur; bu güçler Tanrı'nın kendi sahiplik işaretini taşıyan bir kişinin içine giremez.

Mühürlenme ifadesinin içerisinde yatan mesaja hangi açıdan bakıyor olursanız olun, bu Tanrı'nın sevgisinde ve gücünde güvende ve emniyette olma mesajıdır. Tanrı, Kutsal Ruh'u bizim imanımızı kilitleyip içeride tutmak üzere *muhafaza edici* bir mühür olarak, oğullumuzu tasdik etmek üzere *sahiciliği*

belgeleyen bir mühür olarak ve yıkıcı güçleri dışarıda tutmak üzere *koruyucu* bir mühür olarak göndermektedir.

Pavlus'un bunu anlatmak için kullandığı diğer kelime 14. ayetteki *güvence* kelimesidir. "Ruh, Tanrı'nın yüceliğinin övülmesi için Tanrı'ya ait olanların kurtuluşuna dek mirasımızın *güvencesidir*." Eşim Noël ve ben bir keresinde Minneapolis'in merkezindeyken, arabamızın benzini bitti. Yakındaki bir benzin istasyonuna gittim ve on beş dolar değerinde bir bidon benzin aldım. Ama ehliyetimi orada bırakmam gerekti. Neden? Çünkü ehliyetim benim geri geleceğimin ve işimi tamamlayacağımın *güvence*siydi. Oradakiler ehliyetimin benim için olan değerinin, onlar için bidonlarını geri getireceğime dair güvence hissettirecek kadar fazla olduğunu biliyorlardı. Öyleyse, Tanrı bize Kutsal Ruhu'nu bir güvence veya bir kapora olarak verirken bize ne diyor? Aslında şunu diyor:

> Bana iman edenler için olan büyük arzum, sizin benim sevgimde güvende hissetmenizdir. Sizi dünyanın kuruluşundan önce seçtim. Sonsuza dek benim çocuğum olmanız için sizi önceden belirledim. Sizi Oğlum'un kanıyla kurtardım. Ve içinize bir mühür ve bir güvence olarak Ruhum'u koydum. Bu nedenle, mirasa kavuşacaksınız ve sonsuzlarca benim lütfumun yüceliğini öveceksiniz. Ve bunu size burada, Efesliler 1'de söylüyorum çünkü sizin benim sevgimde ve gücümde güvende hissetmenizi istiyorum. Size kolay bir yaşam vaat etmiyorum. Hatta, Göklerin Egemenliği'ne birçok sıkıntıdan geçerek girmeniz gerekir. Her zaman yumuşak bir sesle konuşup sizi onaylayacağımı vaat etmiyorum; ne zaman benden başka bir şeyde güvenlik ararsanız sizi sevgiyle uyaracağımı vaat ediyorum.

Dolayısıyla tekrar söyleyeyim: Sizi seçtim; sizi önceden belirledim; sizi kurtardım; sizi Ruhum'la mühürledim. Mirasınız kesindir çünkü kurtuluşunuzdaki lütfumun yüceliğini büyültmeye tutkuyla adanmış durumdayım.

Tanrı sanki bize ve bizim için şu ezgiyi söylüyor:

Esenlik bir nehir gibi karşına çıktığında,
Elemler deniz dalgaları gibi gürlediğinde,
Neyse payına düşen, şunu demeyi öğrettim sana,
Güvendedir canım, her zaman güvende.

YARATILIŞ 1:26-31

Tanrı, “Kendi suretimizde, kendimize benzer insan yaratalım” dedi,
“Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun.”
27 Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı’nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı. 28 Onları kutsayarak, “Verimli olun, çoğalın” dedi, “Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun. 29 İşte yeryüzünde tohum veren her otu, tohumu meyvesinde bulunan her meyve ağacını size veriyorum. Bunlar size yiyecek olacak. 30 Yabanıl hayvanlara, gökteki kuşlara, sürüngenlere –soluk alıp veren bütün hayvanlara– yiyecek olarak yeşil otları veriyorum.” Ve öyle oldu. 31 Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü. Akşam oldu, sabah oldu ve altıncı gün oluştu.

9

Kutsal Kitap'a Dayalı Erkeklik ve Kadınlık

Bethlehem Baptist Kilisesi'nin uzun süredir var olan ayırt edici işaretlerinden biri, kilisemizin Tanrı'nın ailede, kilisede ve toplumda erkek ve kadın ilişkilerine yönelik tasarılarını anlama şekli olmuştur. Bu anlayışın en yaygın ismi *tamamlayıcılıktır* ve *tamamlamaktan* gelmektedir. Bu görüşe göre, söz konusu insanın cinsiyeti olduğunda, Tanrı'nın yüceliğinin en fazla sergilenmesi, insan ilişkilerinde en fazla sevincin yaşanması ve hizmette en fazla verimin elde edilmesini mümkün kılan şey, erkek ve kadın arasındaki derin farklılıkların birbirlerini tamamlayıcı özellikler olarak benimsenmesi ve kutlanmasıdır. Çünkü bu farklılıklar birbirlerini bütünler ve güzelleştirir.

Tamamlayıcı görüştekiler bu ismi kullanarak iki hata türünün arasında bizim bakış açımızı ve yaşam şeklimizi konumlandırırlar. Bir hata türü erkek hegemonyası altında kadınların çeşitli istismarlara maruz kalmaları ve diğer hata türüyse bizim güzel öneme sahip olarak gördüğümüz cinsiyet farklılıklarının reddedilmesidir.

Bunun anlamı şudur: Bir yandan, tamamlayıcı görüştekiler kadınların ve kız çocuklarının kişisel ve sistematik olarak türlü şekillerde kötü muameleye, saygısızlığa, istismara ve sömürüye maruz kaldıklarını bilirler ve bundan ötürü acı duyarlar. Öte yandansa, tamamlayıcı görüştekiler Tanrı tarafından verilen erkek ve kadın farklılıklarını minimize eden feminist ve eşitlikçi görüşlerden ötürü de acı uyarlar çünkü bu görüşler Tanrı'nın insan yaşamının her yönden iyileşmesi için tasarladığı düzeni parçalama eğilimindedirler.

Tamamlayıcı görüştekiler şovenist, baskıcı ve istismarcı bir kültürün görüşlerine karşı çıkarlar ve bunun yanında aynı zamanda cinsiyet körü, cinsiyetleri her yönden eşitleyen, cinsiyet farkı gözetmeyen (üniseks) bir kültürün görüşlerine de karşı çıkarlar. Ve bu iki farklı yaşam şeklinin arasında yer almamızın sebebi, orta noktanın emniyetli nokta olması değil (kesinlikle öyle değildir), ancak bunun Tanrı'nın erkekler ve kadınlar için Kutsal Kitap'ta yer alan iyi planı olmasıdır. Yaratılış 1. bölümde Tanrı'nın söylediği üzere "çok iyi" olandır.

Hatta, şunu dahi söyleyebilirim ki, feminizmin cinsiyet farklılıklarını ortadan kaldırarak erkek istismarına çare bulma teşebbüsü geri tepmiş, kadınlar tarafından feminenliklerinden ötürü hoşlanılamayan veya çarpık, gaddar maskülenliklerinden ötürü katlanılamayan milyonlarca erkek ortaya çıkarmıştır. Tamamlayıcı bakış açısından bakılırsa, eğer erkek ve kız çocuklarına farklılıklarına dair gerçeği, güzelliği ve değeri öğretmezsek, bu farklılıklar sağlıksız ve işlevsiz şekillerde olgunlaşacaktır. Bunun sonucundaysa olgun bir adam veya olgun bir kadın olmanın ne anlama geldiğini bilmeyen bir başka genç yetişkin kuşağı olur. Bunun için ödeyeceğimiz kültürel bedel muazzam derecede büyüktür.

Şimdi genelden özele doğru gideceğim; insan olmaktan kısaca bahsedecek, kadın ve erkek olmayı bir örnek tasvirle sunacak ve sonrasında da tamamlayıcılığın Kutsal Kitap'taki köklerini göstermek üzere özel bir metne geçeceğim.

İnsanın Olmanın Görkemi

13 Temmuz 1980 gününün, benim Bethlehem Baptist Kilisesi'ndeki ilk pazar günümün akşamında, "Yaşam Önemsiz Değildir" adlı mesajımı paylaştım. Orada şöyle dedim:

> "Her insan, ara sıra, yaşamın sızdıran bir musluk gibi damlaya damlaya geçip gitmemesi arzusuna kapılır. Günlük yaşamın bir boş şeyler dizisinden daha fazlası olması arzusunu hepiniz tatmışsınızdır. Bu bir şiir okurken, odanızda diz çökerken, günbatımında göl kenarında dururken olabilir. Sıklıkla da yaşamda ve ölümde olur." Ayrıca Musa'nın Yasa'nın Tekrarı 32:46'daki sözlerinden alıntı yaptım: "Bugün size bildirdiğim bu uyarıcı sözlerin tümünü benimseyin. Bu yasanın bütün sözlerine dikkat etmeleri ve yerine getirmeleri için çocuklarınıza buyruk verin. Bunlar sizin için *boş sözler* değildir, sizin yaşamınızdır.

Tanrı tarafından yaratılmış her insanın, Tanrı benzeyişinde insanlığın işaretini taşıyan her birimizin, yüreğinin derinliklerinde yaşamın anlamsız olmamasına, boş, önemsiz, sonuçsuz olmamasına yönelik bir arzu vardır. Polisiye yazarı Agatha Christie'nin (1896-1976) şu düşüncesine bakın: "Yaşamayı seviyorum. Fena, ümitsiz, şiddetli şekilde çaresiz olduğum, hüzünle ezildiğim zamanlar oldu ama hepsinin içerisinde, şunu hâlâ kesinlikle bilmekteyim: Sadece hayatta olmak bile muazzam bir şey."

Bence bu harika şekilde doğru. Yaşayan bir insan olmak, muazzam bir şey. Belki benim ara sıra zevkine vardığım o nadir ve harika anlardan birini siz de yaşamışsınızdır. Bir pencerenin dibinde, bir kapının dibinde veya herhangi bir yerde dururken, aniden, kendiliğinden ve güçlü bir şekilde, şu uyanış gelir: *Yaşıyorum. Yaşıyorum. Bir ağar veya bir tavşan gibi değil, bir insan gibi. Düşünüyorum, hissediyorum, arzuluyorum, pişman oluyorum, kederleniyorum. Yaşıyorum. Bizzat Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmışım. Ve bu muazzam bir şey.*

Bu gerçekten de muazzam bir şeydir. Ve Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış yaşayan bir insan olmanın görkeminin bir kısmı da erkek veya kadın olmanızdır. "Tanrı insanı kendi suretinde yarattı, onu Tanrı'nın suretinde yarattı. Onları erkek ve dişi olarak yarattı" (Yaratılış 1:27). Hiç kimse jenerik, tekdüze bir insan değildir. Böyle bir şey yoktur ve Tanrı bunu hiçbir zaman istememiştir. Tanrı erkek insanlar ve kadın insanlar yaratır. Ve bu muazzam bir şeydir.

Ancak bu iki insan doğasını, sanki Tanrı'nın cinsiyet farklılıklarını oluştururken sahip olduğu tek tasarı bebeklerin meydana getirilmesi ve bakımlarıymış gibi tasvir etmek de gülünçtür. Mevcut farklılıklar böyle yüzeysel bir açıklamanın çok daha ötesinde, çok daha derin farklılıklardır. Bir kadın kendi insanlığının dibine kadar bir kadındır. Ve bir erkek de kendi insanlığının dibine kadar bir erkektir. Ve bu muazzam bir şeydir. Dolayısıyla aktarmak istediğim ilk nokta, Tanrı'nın bizi kendi suretinde erkek ve kadın olarak yaratmasıyla muazzam bir şey yapmış olduğudur. Bunu hafife almayın. Bundan hoşnut olun. Olduğunuz erkek veya kadın bireyden övünç duyun.

FARKLILIKLAR BENZETMESİ

Erkeklik ve kadınlık arasındaki farklılıkların bazılarını yansıtmak için örnek bir tasvir sunayım. Bir resim bin kelimeye bedeldir; her ne kadar bu resim kelimelerle anlatılıyor olsa da.

Şehirdeki bir kilisede, 20 yaşında genç bir adam ve bir kadının, ibadet öncesinde sohbete giriştiklerini farz edelim. Adam duyduklarından ve gördüklerinden hoşlanır ve şöyle der: "Yanında oturan biri var mı?" Ve birlikte otururlar. Birbirlerinin ibadet sırasında Tanrı'yla nasıl yakın olduklarını fark ederler.

İbadet bittiğinde kiliseden çıkmaya hazırlanırlarken, adam şöyle der: "Öğle yemeği için herhangi bir planın var mı? Sana öğle yemeği ısmarlamak isterim." Bu noktada kadın, "Aslında planlarım var. Yine de, teşekkür ederim" diyerek ilgilenmediği sinyalini verebilir. Ya da, "Aslında var ama bir telefon görüşmesi yapayım. Sanırım planlarımı değiştirebilirim. Yemeğe gitmek isterim" diyerek tam tersi yönde bir sinyal de verebilir. Ve kadın ikinci seçeneği seçer.

İkisinin de arabası yoktur ve adam kiliseye 10 dakika mesafede bulunan bir kafeye yürümeyi teklif eder. Yürürlerken, kadının dövüş sanatlarında siyah kuşak olduğunu, yaşadıkları eyaletteki dövüşçüler arasında en iyilerinden biri olduğunu öğrenir. Kafeye yaklaşırlarken, iki adam huzursuz edici bir şekilde onların önünü keser ve şöyle der: "Kız arkadaşın da güzelmiş. Onun çantasını, senin de cüzdanını alalım. Hatta, kız o kadar güzel ki, onu da almak isteriz."

Genç adam şöyle düşünür: "Bu kız bu adamları haşat edebilir." Ama adam onun arkasına geçmek yerine, onu kolundan tutar, arkasına doğru çeker ve diğer iki adama şöyle der: "Ona dokunacaksanız, ancak ölü bedenimi çiğnersiniz."

Adamlar hücum edince de onlara müdahale eder ve kıza kaçmasını söyler.

İki adam genç adamı yere serip baygın bırakır ama ikisi daha darbenin nereden geldiğini anlayamadan, genç kadın ikisini de yüzüstü yere yatırmış ve dişlerinden birkaçını yerinden çıkarmıştır. O ana kadar kalabalık toplanmış ve birisi acil servisi aramıştır. Polis ve ambulans geldiğinde, genç kadın genç adamla birlikte ambulansa biner; adamın bilinci henüz yerine geliyordur. Hastaneye giderlerken, kadının aklında esasen şu düşünce vardır: Evlenmek istediğim adam böyle bir adamdır.

Bu hikâyenin temel amacı, erkeklik ve kadınlık arasındaki derinde yatan farklılıkların üstün veya düşük *yeterlilikler* olmadığını göstermektir. Farklılıklar bunlardan ziyade derindeki, yüreğe yazılmış olan *mizaçlar* veya *eğilimlerdir* (her ne kadar günahtan ve düşüşten dolayı oldukça bozuk bir biçimde olsalar da). Ama üç çok önemli şeyi fark etmemiz gerekiyor.

İlk olarak, inisiyatifi genç adam aldı: Kadına yanında oturup oturamayacağını sordu, öğle yemeğine gitmek isteyip istemediğini sordu ve gidecekleri yeri ve nasıl gideceklerini önerdi. Kadın adamın ne yaptığını açıkça gördü ve kendi arzularına göre özgürce karşılık verdi. Dansa katıldı. Bu, plan yapma konusunda kimin daha üstün yeterliliklere sahip olduğuna konusunda hiçbir şey söylememektedir. Tanrı önderlik etme güdüsünü bir erkeğin yüreğine, önderliği muhakeme edecek ve bundan zevk alacak bilgeliği de bir kadının yüreğine yazar.

İkinci olarak, adam kadına öğle yemeği ısmarlamak istediğini söyledi; o ödüyor. Bu durum, genç adamdan bir nevi şu sinyali yolluyor: "Bence bu benim sorumluluğumun bir parçası. Bu küçük yaşam sahnesinde ben inisiyatif alıyorum,

ben sağlıyorum." Kadın anlar ve onaylar. Adamın inisiyatifini destekler ve sağlanan taraf olma teklifini zarif bir şekilde kabul eder. Koreografide bir sonraki adımı o atar. Ve bu, kimin daha varlıklı veya kimin daha çok kazanabilecek güçte olduğu konusunda hiçbir şey söylememektedir. Tanrı adamının yapması gerektiğini hissettiği şey budur.

Üçüncü olarak, saldırganlarla yüzleşirken, kadının kendini savunmada adamdan çok daha iyi olması, adamın maskülen ruhu açısından bir şey ifade etmiyordu. Anın ciddiyetinde ortaya çıkan şey, adamın kadını korumaya yönelik derin, Tanrı vergisi, maskülen güdüsüydü. Bu kesinlikle adamın üstün yeterliliği değildi ve aptalca maçoluk da değildi. Bir erkeklik meselesiydi. Ve kadın bundan dolayı aşağılanmış hissetmedi, onurlandırılmış hissetti ve bunu sevdi.

> Olgun erkekliğin kalbinde, şu Tanrı vergisi hissiyat (mizaç, eğilim) yatar: Söz konusu önderlik, inisiyatif, sağlama ve koruma olduğunda birincil sorumluluk (tek sorumluluk değil) erkeğindir.
>
> Ve olgun kadınlığın kalbinde, şu Tanrı vergisi hissiyat (mizaç, eğilim) yatar: Bunların hiçbiri kadının aşağı olduğunu ima etmez; ancak böyle bir adamın yanında olmanın ve bu tür önderliği, sağlayışı ve korumayı memnuniyetle onaylayıp kabul etmenin güzel bir şey olacağını ima eder.

Bu Farklılıkların Kutsal Kitap'taki Yeri

Bu tamamlayıcı görüşe katılmayanların muhtemel eleştirisi, benim burada tabiatımıza bağladığım cinsiyet farklılıklarının

tümüyle kültür tarafından belirlendiği, tabiatımızdan ve Tanrı'dan kaynaklanmadığıdır. Onlara göre tamamlayıcı görüşe sahip olanlar yalnızca yetiştikleri evi ve çocukluklarından gelen önyargıları yansıtmaktadırlar.

Bu mümkündür. Herkes bu konuya kendi varsayımlarını ve tercihlerini getirmektedir. Dolayısıyla asıl soru şudur: Tanrı bu şeylere ilişkin kendi isteğini Sözü'nde açıklıyor mu?

Öncelikle evlilikle ilgili olan ve sonrasında da kiliseyle ilgili olan bir Kutsal Kitap metnine bakalım. Her iki metinde de Mesih benzeri, alçakgönüllü, sevgi dolu, fedakâr erkekler önderlik, sağlayış ve koruma konusunda birincil sorumluluğu almaya çağrılıyorlar. Ve kadınlar da erkeklerin yanında durup, o önderliği desteklemeye ve Kutsal Yazılar'da ortaya konulan armağan yelpazelerini tümüyle kullanarak Mesih'in krallığını genişletmeye çağrılıyorlar.

> İlk olarak, evlilik ve ev yaşamıyla ilgili olan metne bakalım.
>
> Ey kadınlar, Rab'be bağımlı olduğunuz gibi, kocalarınıza bağımlı olun. [23] Çünkü Mesih bedenin kurtarıcısı olarak kilisenin başı olduğu gibi, erkek de kadının başıdır. [24] Kilise Mesih'e bağımlı olduğu gibi, kadınlar da her durumda kocalarına bağımlı olsunlar. [25] Ey kocalar, Mesih kiliseyi nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse, siz de karılarınızı öyle sevin. [26] Mesih kiliseyi suyla yıkayıp tanrısal sözle temizleyerek kutsal kılmak için kendini feda etti. [27] Öyle ki, kiliseyi üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmadan, görkemli biçimde kendine sunabilsin. Amacı kilisenin kutsal ve kusursuz olmasıdır. [28] Aynı biçim-

de kocalar da karılarını kendi bedenleri gibi sevmelidir. Karısını seven kendini sever. [29] Hiç kimse hiçbir zaman kendi bedeninden nefret etmemiştir. Tersine, onu besler ve kayırır; tıpkı Mesih'in kiliseyi besleyip kayırdığı gibi. [30] Çünkü bizler O'nun bedeninin üyeleriyiz. [Ardından, Yaratılış 2:24'ten alıntı] [31] "Bunun için adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak." [32] Bu sır büyüktür; ben bunu Mesih ve kiliseyle ilgili olarak söylüyorum. [33] Size gelince, her biriniz karısını kendisi gibi sevsin. Kadın da kocasına saygı göstersin. (Efesliler 5:22-33)

Bu metinden çıkarılan dört saptama şöyledir:

1. Evlilik Mesih'in kilisesiyle olan ilişkisinin bir sahnelenişidir. "Bu sır büyüktür; ben bunu Mesih ve kiliseyle ilgili olarak söylüyorum" (32. ayet).

2. Bu sahnelenişte, koca örneği Mesih'ten alır ve kadın da örneği Tanrı'nın kilisesi için olan isteğinden alır. "Ey kocalar, Mesih kiliseyi nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse, siz de karılarınızı öyle sevin" (25. ayet). "Ey kadınlar, Rab'be bağımlı olduğunuz gibi, kocalarınıza bağımlı olun" (22. ayet).

3. Dolayısıyla bir evde inisiyatif ve önderlik konusunda birincil sorumluluk, örneği baş olan Mesih'ten alan kocadan gelmelidir. Ve bunun hak veya güçle alakalı olmadığı, sorumluluk ve fedakârlıkla alakalı olduğu açıktır: "Mesih

kiliseyi nasıl sevip onun uğruna kendini feda ettiyse..." (25. ayet). İstismar yoktur. Patronluk taslamak yoktur. Otoritercilik yoktur. Kibir yoktur. Burada kibri, kendisinin bir Kurtarıcı'ya olan ihtiyacıyla kırılmış olan bir adam vardır ve yük ne kadar ağır olursa olsun, Efendisi tarafından kendisine verilen önderlik yükünü taşımaya razıdır. Kutsal kadınlar bunu görürler ve memnun kalırlar.

4. Evdeki bu önderlik, besleyen sağlayış ve sevecen koruma konusunda da birincil sorumluluğu içerir. "Hiç kimse hiçbir zaman kendi bedeninden (yani karısından) nefret etmemiştir. Tersine, onu besler ve kayırır; tıpkı Mesih'in kiliseyi besleyip kayırdığı gibi" (29. ayet). Buradaki *besler* kelimesi besleyen sağlayışı ima eder. Ve *kayırır* kelimesi de sevecen korumayı ima eder. Mesih'in kendi gelini için yaptığı budur. Kutsal kocanın kendi karısı ve ailesi için yapması gerektiğini hissettiği birincil sorumluluk budur.

Dolayısıyla tamamlayıcı görüşteki bir kişinin vardığı sonuç şudur: Kocanın Kutsal Kitap'tan gelen reisliği, evde Mesih benzeri hizmetkâr önderlik, koruma ve sağlayış konusunda birincil sorumluluğu alması için ona Tanrı tarafından yapılan çağrıdır. Ve karının Kutsal Kitap'tan gelen boyun eğişiyse*

* *Ç. N.* Türkçe Yeni Çeviri'de Efesliler 5:22 ve 24. ayetlerde "bağımlı olma" olarak çevrilen ifade, Türkçede "onsuz yapamama" şeklinde bir çağrışıma sebep olabilir. Ancak bu kelimenin "tabi olma", "boyun eğme" veya "teslim olma" şeklinde anlaşılması daha doğru olacaktır. Aynı Grekçe fiilin Yeni Antlaşma'daki diğer kullanımları için bkz. Luka 10:17, Luka 10:20, Romalılar 8:7 ve 1. Korintliler 14:32.

kocasının önderliğini onurlandırıp onaylama ve kendi armağanları uyarınca o önderliğin sürdürülmesine yardımcı olması için ona Tanrı tarafından yapılan çağrıdır. Yaratılış 2:18'in söylediği üzere "ona uygun bir yardımcı" olma çağrısıdır.

Bunların kiliseye nasıl uygulanacağına ilişkin argümanları burada sunmayacağım. Bunun yerine, tamamlayıcı görüştekilerin bunları nasıl anladıkları konusunda birkaç özet yorumda bulunacağım.

1. Timoteos 2:12'de Pavlus şöyle der: "Kadının öğretmesine, erkeğe egemen olmasına izin vermiyorum; sakin olsun." Bunu Kutsal Yazılar'ın daha geniş bağlamında, kilisede yönetim ve öğretiş konusunda birincil sorumluluğun ruhsal erkekler tarafından yerine getirilmesi şeklinde anlıyoruz. İhtiyarları diyakonlardan ayıran iki işlev budur: yönetim (1. Timoteos 5:17) ve öğretiş (1. Timoteos 3:2). Dolayısıyla bu genel öğretiyi en net uygulama şeklimiz, kilisenin ihtiyarlarının ruhsal erkekler olmaları gerektiğini söylememizdir.

Bir başka deyişle, kilise Tanrı'nın ailesi olduğundan dolayı, evlilik konusunda gördüğümüz reislik ve boyun eğme gerçekliklerinin (Efesliler 5:22-33) kilisede karşılıkları vardır. 1. Timoteos 2:12'de *egemen olma* (yetkili olma), ruhsal, armağan sahibi erkeklerin kilisede Mesih benzeri hizmetkâr önderlik ve öğretiş için birincil sorumluluğu almaları için onlara Tanrı tarafından yapılan çağrıya karşılık gelir. Ve Efesliler 5'te *boyun eğmeyse*, hem erkekler hem de kadınlar olmak üzere kilisenin geri kalanının ihtiyarların önderliğini ve öğretişini onurlandırıp onaylayarak *Mesih'e* boyun eğmeleri için onlara Tanrı tarafından yapılan çağrıya karşılık gelir; öyle ki, ihtiyarlar tarafından *Mesih'e* hizmette hem erkekler hem de kadınlar için mümkün olan yüzlerce hizmet için donatılabilsinler.

Son nokta çok önemlidir. Hizmet etmek –canları kurtarmak, kırık yaşamları iyileştirmek, kötülüğe direnmek ve ihtiyaçları karşılamak– isteyen erkekler ve kadınlar için, fırsatlar sayısızdır. Tanrı tüm kilisenin, hem erkeğin hem de kadının hizmette harekete geçmesini ister. Dünya alevler içinde yanıyorken, hiç kimsenin sadece evde oturup dizi veya maç izlememesi gerekir.

Kutsal Kitap'ın erkekliğe ve kadınlığa dair resmi, erkeklere ve kadınlara Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış bir erkek ve bir kadın olmanın nasıl eşit muazzamlıkta bir şey olduğunu görmeleri için yapılan bir çağrıdır. Ancak birincil sorumluluk yükü erkeklerde olduğundan, burada onları düşündüreceğim.

Erkekler, aileleriniz için ahlaki bir vizyonunuz, Rab'bin evi için bir şevkiniz, Tanrı'nın Egemenliği'nin ilerlemesi için olağanüstü bir adanmışlığınız, kilisenin Müjde hizmeti için açıkça ifade edilmiş bir hayaliniz ve bunu gerçekleştirmek için yumuşak yürekli bir azminiz var mı? Bunlar olmadan kutsal bir kadına önderlik edemezsiniz. O muazzam bir varlıktır!

Bugün kilisede bu erkeklerden bir sürü var ama çok daha fazlasına ihtiyaç var. Rab kendi kilisesini ziyaret ettiğinde ve Tanrı'nın Sözü'ne ve kilisenin Müjde görevine adanmış, derinden ruhsal, alçakgönüllü, güçlü, Mesih benzeri adamlardan oluşan kudretli bir ordu yarattığında, büyük kadın ordusu bu erkeklerin önderliğinden dolayı sevinç duyacak ve sevinç dolu bir ortaklığa adım atacaklardır. Ve bu, muazzam bir şey olacaktır.

Kutsal Kitap'a Dayalı Erkeklik ve Kadınlık Hakkında Daha Fazlası

DÜŞÜŞ SONRASINDA ÇATIŞMA VE KARIŞIKLIK

Tanrı'nın bizi kendi benzeyişinde, erkek ve kadın olarak yarattığı gerçeği, altı önemli şeyi doğurmaktadır: bireylikte eşitlik, itibarda eşitlik, karşılıklı saygı, uyum, tamamlayıcılık ve birleşik bir son. Her birini kısaca tanımlayalım.

Bireylikte Eşitlik

Bireylikte eşitlik, bir erkeğin göğsünde kılı var diye kadından daha az birey olmadığı ve bir kadının da göğsünde kılı yok diye erkekten daha az birey olmadığı anlamına gelir. Bireylikte eşittirler ve farklılıkları bu temel gerçeği değiştirmez.

İtibarda Eşitlik

İtibarda eşitlik, onların Tanrı'nın benzeyişindeki insanlar olarak eşit derece değer görmeleri gerektiği anlamına gelir. Petrus, "herkese değer verin" der (1. Petrus 2:17, Thomas Cosmades Çevirisi). İnsanlara sadece insan olmalarından dolayı verilmesi gereken bir değer vardır. En adi suçlulara bile, sadece köpekgillerden olmayıp da insan olmalarından dolayı vermemiz gereken bir değer vardır. Ve bu değer hem erkeğe hem de kadına eşit şekilde aittir.

Karşılıklı Saygı

Karşılıklı saygı, erkeklerin ve kadınların birbirlerine saygı gösterme ve birbirlerini onurlandırma konusunda eşit şekilde

gayretli olmaları gerektiği anlamına gelir. Saygı hiçbir zaman tek yönde olmamalıdır. Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış olarak erkek ve kadın, birbirlerine bir tür huşuyla, günahla lekelenmiş ama yok edilmemiş bir huşuyla bakmalıdırlar.

Uyum

Uyum, erkekler ve kadınlar arasında huzurlu bir iş birliği olması gerektiği anlamına gelir. Aramızda takım çalışmasının, anlaşmanın, karşılıklı yardımseverliğin ve sevincin olması için, ilişkilerimizi beslemenin yollarını aramalıyız.

Tamamlayıcılık

Tamamlayıcılık, ilişkilerimizin müziğinin tek perdeli seslerden oluşmaması gerektiği anlamına gelir. Müziğimiz soprano, bas, alto ve tenor seslerin entegrasyonundan, uyumundan oluşmalıdır. Bu, erkek ve kadın farklılıklarının saygı, onay ve değer göreceği anlamına gelir. Yani, erkek ve kadın birbirini kopyalamayacak, karşılıklı zenginleştirme amacıyla birbirlerindeki eşsiz özellikleri öne çıkaracaklardır.

Birleşik Son

Birleşik son, erkeğin ve kadının Mesih'e iman ettikleri zaman, "Tanrı'nın lütfettiği yaşamın ortak mirasçıları oldukları" (1. Petrus 3:7) anlamına gelir. Gelecek çağda Tanrı'nın açığa çıkarılacak yüceliğinden eşit şekilde zevk almak üzere belirlenmişizdir.

İnsanları kendi benzeyişinde erkek ve kadın olarak yaratmakla, Tanrı harika bir şey tasarlamıştır. Ve tasarısı hâlâ aklındadır. Ve O, İsa Mesih'te bu vizyonu günahın tüm yıkımından kurtarma niyetindedir.

Laneti Anlamak

Erkekler ve kadınlar arasındaki çatışmanın ne olduğunu ve günümüzde bir erkek olmanın ve bir kadının olmanın ne anlama geldiğini konusundaki karışıklığın ne kadar büyük olduğunu kuvvetle hissetmenizi istiyorum.

Yaratılış 3:16'ya bakalım. Adem ve Havva'nın ikisi de Tanrı'ya karşı günah işledi. O'nun iyiliğine güvenmediler ve O'na sırtlarını dönüp nasıl mutlu olacakları konusunda kendi bilgeliklerine güvendiler. Böylece O'nun sözünü reddettiler ve iyiyle kötüyü bilme ağacının meyvesinden yediler. Sonrasında Tanrı onlara hesap sorar ve günahtan ötürü insan yaşamı üzerindeki lanetin ne olacağını tarif eder. Tanrı, kadına şöyle der: "Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim. Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, seni o yönetecek" (Yaratılış 3:16).

Bu, lanetin bir tarifidir. *Sefaletin bir tarifidir, evlilik için bir model değildir.* Tanrı günahın üstün geldiği tarihte bunun bu şekilde olacağını söylüyor. Ama buradaki daha geniş mana nedir? Günahtan sonra mahvolan bu ilişkinin *doğası* nedir?

Burada kilit olay, Yaratılış 3:16'nın sön sözleriyle Yaratılış 4:7'nin son sözleri arasındaki bağlantıyı kurmaktır. Yaratılış 4:7'de Tanrı, Kayin'i kardeşi Habil'e olan kini ve öfkesi konusunda uyarır ve ona, günahın yaşamına egemen olmak üzere olduğunu söyler. "Günah kapıda pusuya yatmıştır; ve onun istediği sensin; fakat sen ona üstün ol" (Kitab-ı Mukaddes Çevirisi).

Burada, Yaratılış 3:16'yla Yaratılış 4:7 arasındaki benzerlik şaşırtıcı biçimde yakındır. İbranicedeki kelimeler neredeyse aynıdır ama bunu İngilizcede de görebilirsiniz. 3:16'da Tanrı, kadına şöyle der: "Kocana istek duyacaksın, seni o yöne-

tecek." 4:7'de Tanrı, Kayin'e günahıyla ilgili şöyle der: "Onun istediği sensin; fakat sen ona üstün ol."

Bunu görmemiz önemli çünkü bize iki ayette *istek* kelimesiyle ne anlatıldığı daha net bir şekilde gösteriyor. 4:7 günahın Kayin'in yüreğinin kapısında bir aslan gibi pusuya yattığını ve istediği şeyin o olduğunu söylerken, günahın onu ele geçirmek istediğini kastetmektedir. Kayin'i yenmek, ona egemen olmak ve onu günahın kölesi yapmak istemektedir.

Yaratılış 3:16'ya geri döndüğümüzde, kadının günahlı isteğinde de muhtemelen aynı anlamı görmemiz gerekiyor. "Kocana istek duyacaksın" derken, günah kadına egemen olduğunda, kadının kocasını alt etmek, ona egemen olmak veya onu sömürmek isteyeceğini kastetmektedir. Ve günah erkeğe egemen olduğunda, o da buna benzer biçimde karşılık verecek ve kendi gücüyle kadına egemen olmaya veya ona hâkim olmaya çalışacaktır.

Dolayısıyla Yaratılış 3:16'daki lanette tarif edilen şey, erkek ve kadın arasındaki, insanlık tarihinin birçoğuna imzasını atmış olan çirkin çatışmadır. Tanrı'nın yarattığı şekliyle erkeklik, günahla bozulmuş ve yozlaşmıştır. Tanrı'nın yarattığı şekliyle kadınlık, günahla bozulmuş ve yozlaşmıştır. Günahın özü önce Tanrı'ya karşı isyanla, sonra da birbirlerine karşı uyguladıkları sömürüyle kendine bel bağlama ve kendini yüceltmedir.

Dolayısıyla yozlaşmış erkekliğin özü, kendi arzuları için kadınlara egemen olmaya, onları kontrol etmeye ve sömürmeye çabalayarak kendini yüceltmektir. Ve yozlaşmış kadınlığın özü de kendi arzuları için erkeklere egemen olmaya, onları kontrol etmeye ve sömürmeye çabalayarak kendini yüceltmektir. Ve aradaki fark, temelde birbirlerinde suiistimal edebilecekleri farklı zayıflıklarda yatmaktadır.

Bir kural olarak, erkeklerin kadınlara kıyasla daha fazla kaba kuvvetleri vardır ve bu nedenle tecavüz edebilir, istismar edebilir, tehdit edebilir, boş boş oturabilir ve parmaklarını şıklatabilirler. Günümüzde bunlar bolca söylenebiliyor. Ama kadınların günahkâr oldukları da aynı şekilde doğrudur. Erkek ve kadın olarak Tanrı'nın benzeyişinde yaratıldık ve erkek ve kadın olarak bozulmuş durumdayız. Kadınların erkekler kadar fazla kaba kuvvetleri olmayabilir ama kadın, erkeğe hâkim olmanın yollarını bilir. Sözleriyle çoğu zaman erkeği gölgede bırakabilir. Ve sözlerinin yeterli olmadığı yerde, erkeğin şehvet ve kibir konusundaki zayıflığını bilir.

Eğer günahkâr kadınların günahkâr erkekleri kontrol etme konusundaki güçlerine dair şüpheniz varsa, dünyadaki bir numaralı pazarlama gücünü düşünün; yani, kadın bedeni. Kadınların görüntüsü erkeklerin evrensel zayıflığına dokunarak erkeklere ne varsa satabilmek amacıyla kullanılabilir ve bugüne dek de kullanılagelmiştir. Kadınların günahkâr erkekler tarafından sömürülüşünün göz önünde olduğu doğrudur çünkü bu sömürü çoğu zaman sert ve şiddetlidir. Ancak birazcık düşünürseniz, erkeklerin günahkâr kadınlar tarafından sömürülüşünün de toplumuzda bir o kadar yaygın olduğunu görürsünüz. Buradaki fark Batı toplumunun günahkâr bir şekilde birine yaptırım uygularken, diğerine izin vermesidir. (Bazı toplumlarsa tam tersini yapmaktadır.)

Müthiş Bir Dansta Farklı Hareketler

Tanrı bunun böyle olmasını istememiştir. Günahtan önce erkek ve kadın nasıl yaşayacakları konusunda hâlâ tümüyle O'na bağlıydı. Bugün cinsiyetler arasındaki gerilim, Tanrı'ya karşı isyanın sonucudur. Öyleyse Tanrı'nın isteği neydi? Günah dünyaya girmeden önce Adem'le Havva arasındaki iliş-

kinin nasıl olması gerekiyordu? Cevabın bir kısmını gördük: Yaratılış 1:27'ye göre onlar Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmışlardı ve bu nedenle sahip oldukları ilişkinin bireylikte eşitlik, itibarda eşitlik, karşılıklı saygı, uyum, tamamlayıcılık ve birleşik bir son uyarınca yönetilmesi gerekiyordu.

Ancak bu, cevabın sadece bir kısmı.

Bu, bale yapan bir erkeğe ve kadına şunu demek gibidir: "Unutmayın, ikiniz de başarılı dansçılarsınız; diğer dansçılar arasında eşit derecede saygı görüyorsunuz; uyumlu bir performans çıkarmalısınız; birbirinizin hareketlerini tamamlamalısınız ve alkışları da birlikte alacağınızı unutmayın."

Bu tür öğütler oldukça önemlidir ve performansın güzelliğini derinden etkileyecektir. Ama eğer sergileyecekleri dansa dair bildikleri tek şey buysa, o hâlde onu sergileyemezler. *Hareketleri bilmeleri gerekir.* Farklı duruşlarını bilmeleri gerekir. Kimin düşeceğini ve kimin tutacağını, kimin koşacağını ve kimin duracağını bilmeleri gerekir. Oyuncuların yapmaları gereken özel hareketleri bilmeleri, dansın ve oyunun doğrudan özüdür.

Eğer sahnede kendilerine düşen farklı kısımları bilmiyorlarsa, oyun olmayacaktır, dans olmayacaktır.

2. KORİNTLİLER 5:20-6:13

Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik
ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın. 21 Tanrı, günahı
bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sa-
yesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım. 1 Tanrı'yla birlikte çalışan biz-
ler, O'nun lütfunu boş yere kabul etmemenizi ayrıca rica ediyoruz. 2
Çünkü Tanrı diyor ki, "Uygun zamanda seni duydum; Kurtuluş günü
sana yardım ettim." Uygun zaman işte şimdidir, kurtuluş günü işte
şimdidir. 3 Hizmetimizin kötülenmemesi için hiçbir konuda hiç kim-
senin sürçmesine neden olmadık. 4-8 Tersine Tanrı'nın hizmetkârları
olarak olağanüstü dayanmada, sıkıntı, güçlük ve elemlerde, dayak,
hapis, karışıklık, emek, uykusuzluk ve açlıkta; pak yaşayışta, bil-
gi, sabır, iyilik, Kutsal Ruh ve içten sevgide; gerçeğin ilanında ve
Tanrı'nın gücünde; sağ ve sol ellerimizde doğruluğun silahlarıyla,
yücelikte ve onursuzlukta, iyi ünde ve kötü ünde, kendimizi her du-
rumda örnek gösteriyoruz. Aldatanlar sayılıyorsak da dürüst kişile-
riz. 9 Tanınmıyor gibiyiz, ama iyi tanınıyoruz. Ölümün ağzındayız,
ama işte yaşıyoruz. Dövülüyorsak bile öldürülmüş değiliz. 10 Keder-
liyiz ama her zaman seviniyoruz. Yoksuluz ama birçoklarını zengin
ediyoruz. Hiçbir şeyimiz yok ama her şeye sahibiz. 11 Ey Korintliler,
sizinle açıkça konuştuk, size yüreğimizi açtık. 12 Sizden sevgimizi
esirgemedik, ama siz bizden sevginizi esirgediniz. 13 Bize aynı kar-
şılığı verebilmek için –çocuklarıma söyler gibi söylüyorum– siz de
yüreğinizi açın.

10

Kederli Ama Her Zaman Sevinçli

Bu kapanış bölümünün temel amacı basittir, güçlüdür ve merkezidir. *Dünyanın kilisede ihtiyaç duyduğu şey, acıların ve kederin ortasında İsa'daki yılmaz sevinçtir.*

DÜNYANIN BİZDE NE GÖRMEYE İHTİYACI VAR?

Bethlehem Baptist Kilisesi'ndeki zamanımda, "kederli ama her zaman sevinçli" deneyimiyle önderlik etmeye çalıştım. Bunu tekrardan, kitabın onuncu ve son gerçeği; bir diğer evcilleştirilemez, kontrol edilemez ve gelecek yaratıcı gerçeklik, dünyayı altüst eden bir gerçek olarak ele alıyorum.

Bu gerçekten –kederli ama her zaman sevinçli gerçeğinden– ötürü, telefon bağlantılı radyo programlarını andıran kilise ibadetleri karşısında dehşete düşüyorum. Bunlar insanları tasasız, şen ve zıpır hissettirmek için tasarlanmış şık, oyunbaz, enerjik gevezelikler oluyor. Bu ibadetlere bakıyorum ve kendime şöyle diyorum: *Dışarıda kanserden ölmekte olan, evlilikleri cehenneme dönen, çocukları tarafından kalpleri kırılan, eko-*

nomik açıdan zar zor geçinen, işini yeni kaybetmiş, yalnız, korkmuş, yanlış anlaşılmış ve depresif olan insanların olduğunu bilmiyor musunuz? Ve siz zıpır, şık, oyunbaz, tasasız, şen bir ibadet atmosferi yaratmaya çalışıyorsunuz, öyle mi?

Şimdi bazıları bunu okuyup şöyle düşünebilir: *Yani sen o insanların ihtiyaç duydukları şeyin asık suratlı, kasvetli, can sıkıcı, karanlık, ağır bir ciddiyet atmosferi olduğunu mu söylüyorsun?* Ama söylemek istediğim şey bu değil. Şunu söylüyorum: O canı yanan insanların ihtiyaç duydukları şey, acıların ve kederin ortasında İsa'daki yılmaz sevinçtir. "Kederli ama her zaman sevinçli" (10. ayet). Bu kilise insanlarının oyun oynamadıklarını görmeye ihtiyaçları vardır. Bu insanlar kendi dinlerini dünyanın her gün sunduğu heyecanlı kişisel gelişim için bir platform olarak kullanmadıklarını görmeye ihtiyaçları vardır. Gözlerini yukarı kaldırdıklarında Tanrı'nın büyüklüğünü ve görkemini umut yıldızları olarak görmeye ihtiyaçları vardır. Çarmıha gerilmiş ve dirilmiş olan akıl almaz Mesih'in suratı ve elleri kan olmuş bir şekilde onları sevgiyle kucaklamasına ihtiyaçları vardır. Ve ayaklarının altında binlerce kilometrelik derinlikteki kaya olarak Tanrı'nın Sözü'ne ihtiyaçları vardır. Bizim tüm yüreğimiz ve canımızla şöyle söylediğimizi duymaya ihtiyaçları vardır:

Cesaret bulun, ey korku içerisindeki azizler
Sizi korkutan o bulutlar var ya
Merhametle doludurlar ve dökülecekler
Bereketlerle dökülecekler başınıza.
O'nun tasarıları yol alacaktır hızlıca
Her geçen saatte açığa kavuşacaktır
Tomurcuğun tadı acı olabilir ama
Çiçeği elbet tatlı olacaktır.

Eğer bana, "Kurtuluşa kavuşmamış dünyanın, imanımızın gerçekliğini bilebilmeleri ve yüce Kurtarıcı'ya çekim duyabilmeleri için Hristiyanları mutlu olarak görmeye ihtiyacı yok mudur?" diye sorarsanız, cevabım "Evet, evet, evet" olur. *Ve* bizim mutluluğumuzun, kederimizin –bildiklerinden muhtemelen çok daha derin olan, her gün varlığıyla yaşadığımız bir kederin–ortasında Mesih'in yılmaz eylemi olduğunu bilemeye ihtiyaçları vardır. "Kederli ama her zaman sevinçli" olmayı görmeye ihtiyaçları vardır.

Öyleyse bu kayanın, Tanrı'nın Sözü'nün kayasının bir kısmını şimdi ayaklarımızın altına yerleştirelim. Kutsal Kitap'a gidelim ve bu şeylerin böyle olup olmadığını görelim.

Engelleri Kaldırmak Ve Kilise Hizmetini Örnek Göstermek

Neden dünyanın ihtiyaç duyduğu şeyi vurguladım? Neden bu bölümün ana fikrini, "Dünyanın kilisede ihtiyaç duyduğu şey, acıların ve kederin ortasında İsa'daki yılmaz sevinçtir" olarak belirledim? Cevap, yukarıdaki metnimizin 3 ve 4. ayetlerindedir. Pavlus şöyle der: "Hizmetimizin kötülenmemesi için hiçbir konuda hiç kimsenin sürçmesine neden olmadık. Tersine... kendimizi her durumda örnek gösteriyoruz."

Pavlus şöyle diyor: "Bu bölümde yapacak olduğum şey, engelleri kaldırmak ve hizmetimizi –yaşamımızı ve mesajımızı– örnek göstermektir. Pavlus Korint'teki kilisenin ve dünyanın onun üstünü çizmemelerini, sırtlarını çevirmemelerini, onun kim olduğunu, ne öğrettiğini ve kimi temsil ettiğini yanlış anlamamalarını istiyor. Onları kazanmak istiyor.

Pavlus'un burada yaptığı şey inanılmazdır. Kilisenin büyümesi hakkında bolca konuşan bazı bilmiş kişilerin, bu en-

gelleri kaldırma ve Hristiyanlığı örnek gösterme yöntemine dair hiçbir kategorileri yoktur. Hatta, bazıları Pavlus'un burada engelleri kaldırmadığını, engeller yarattığını dahi söyleyebilirler. Ama burada olan şey bu değildir; hiç değildir.

Acılar, Karakter ve Paradokslar

Pavlus engelleri kaldırırken ve kendi hizmetini örnek gösterirken onu bir izleyelim. Bunu üç şekilde yapıyor.

Pavlus Mesih Uğruna Çektiği Acıları Tarif Ediyor

> *Hizmetimizin kötülenmemesi için hiçbir konuda hiç kimsenin sürçmesine neden olmadık. Tersine Tanrı'nın hizmetkârları olarak olağanüstü dayanmada, sıkıntı, güçlük ve elemlerde, dayak, hapis, karışıklık, emek, uykusuzluk ve açlıkta; pak yaşayışta... kendimizi her durumda örnek gösteriyoruz*. (2. Korintliler 6:3-5)

Bu, engelleri nasıl kaldırıyor? Bu, onun hizmetini nasıl örnek gösteriyor? Bu, insanları geri itmekten ziyade neden onları çekiyor? Bu düşünceyi aklınızda tutun.

Pavlus Göstermek İstediği Karakteri Tarif Ediyor

> *Pak yaşayışta, bilgi, sabır, iyilik, Kutsal Ruh ve içten sevgide; gerçeğin ilanında ve Tanrı'nın gücünde; sağ ve sol ellerimizde doğruluğun silahlarıyla, yücelikte ve onursuzlukta, iyi ünde ve kötü ünde, kendimizi her durumda örnek gösteriyoruz*. (2. Korintliler 6:6-7)

Pavlus'un burada silahlara yaptığı atıf, muhtemelen sağ elde Ruh'un kılıcı ve sol elde iman kalkanıdır (Efesliler 6:16-17).

Dolayısıyla buradaki ayetlerde, Pavlus'un sıkıntılardan, zorluklardan, belalardan, emeklerden ve uykusuz gecelerden ötürü küskün, hayal kırıklığına uğramış, öfkeli veya gücenik olmadığını görüyoruz. Onun ruhu, hizmetinin acıları tarafından parçalanmamıştır. Bunun yerine, Tanrı'nın lütfuyla, sabır, iyilik ve sevgi göstermektedir. Homurdanmayıp vermek, kendine acımayıp Tanrı'nın zamanlamasına güvenmek; acısını başkalarından çıkarmak yerine insanlara karşı iyi olmak için Kutsal Ruh'ta kaynak bulmuştur.

Pavlus Hristiyan Yaşamının Paradokslarını Tarif Ediyor

> *Yücelikte ve onursuzlukta, iyi ünde ve kötü ünde, kendimizi her durumda örnek gösteriyoruz. Aldatanlar sayılıyorsak da dürüst kişileriz. Tanınmıyor gibiyiz, ama iyi tanınıyoruz. Ölümün ağzındayız, ama işte yaşıyoruz. Dövülüyorsak bile öldürülmüş değiliz. Kederliyiz ama her zaman seviniyoruz. Yoksuluz ama birçoklarını zengin ediyoruz. Hiçbir şeyimiz yok ama her şeye sahibiz.* (2. Korintliler 6:8-10)

Işıkta yürüdüğünüzde, Kutsal Ruh'un gücüyle hizmet ettiğinizde ve gerçeği paklıkla, bilgiyle, sabırla, iyilikle ve sevgiyle konuştuğunuzda (6. ayet), bazı insanlar sizi onurlandıracak ve bazılarıysa onursuzluk edecektir (8. ayet); bazıları size kötü sözler söyleyecek ve bazılarıysa iyi sözler söyleyecektir (8. ayet). Ve o onursuzluk ve kötüleme bazen size aldatan denmesiyle de gerçekleşebilir (8. ayet). "Sen gerçek değilsin. Sen dindar bir ikiyüzlüsün."

İsa'nın şöyle dediğini hatırlayın: "Bütün insanlar sizin için iyi sözler söyledikleri zaman, vay halinize! Çünkü onla-

rın ataları da sahte peygamberlere böyle davrandılar" (Luka 6:26). Bu da Pavlus'un aklında, karşılaştığı bu karışık tutumun (bazılarından onur ve övgü, bazılarındansa onursuzluk ve kötüleme) kendisinin örnek oluşunun bir parçası olduğu anlamına geliyor. Bu durum, "Sen gerçek bir peygamber olamazsın çünkü herkes senin hakkında iyi konuşuyor" diyen engeli kaldırdı.

Sonrasında altı başka paradoks daha geliyor. Eğer dikkat etmezseniz, bu metinleri Pavlus'un Hristiyanların yanlış algılarını düzeltişi olarak görebilirsiniz ama aslında öyle değildir. Burada dış dünyanın bahsi geçen her algısında gerçeklik payı vardır. Ama Pavlus her vakada görünen şeyin, her ne kadar gerçek olsa da, gerçeğin tümü olmadığına veya hatta temel gerçek dahi olmadığına işaret ediyor.

> Görüyorsunuz, "tanınmıyor gibiyiz, ama iyi tanınıyoruz" (9. ayet). *Evet, Roma İmparatorluğu'nda bir hiçiz, çarmıha gerilmiş ve dirilmiş bir Kral'ı izleyen küçük bir hareketiz. Ama biz ki, Tanrı tarafından tanınıyoruz ve önemli olan da budur* (1. Korintliler 8:3; Galatyalılar 4:9).
>
> Görüyorsunuz, "ölümün ağzındayız, ama işte yaşıyoruz" (9. ayet). *Evet, her gün ölüyoruz. Mesih'le çarmıha gerildik. Bazılarımız zindanda ve öldürüyorlar. Ama biz ki, yaşıyoruz çünkü Mesih şimdi bizim yaşamımızdır ve bizi ölümden diriltecektir.*
>
> Görüyorsunuz, "dövülüyorsak bile öldürülmüş değiliz" (9. ayet). *Evet, insanların elinde cezalara ve Tanrı'nın elinde birçok terbiyeye katlanıyoruz ama tekrar tekrar Tanrı bizi ölümden kurtarmıştır. Ve O bizi işimiz tamamlanana dek esirgeyecektir.*

Görüyorsunuz, "kederliyiz ama her zaman seviniyoruz" (10. ayet). *Evet, kederliyiz. Kalplerimizin parçalanması için sayısız sebep var. Ama tüm bunlarda dahi sevinmeyi bırakmıyoruz ve bu, Hristiyan yaşamının en büyük paradokslarından biridir!*

Görüyorsunuz, "yoksuluz ama birçoklarını zengin ediyoruz" (10. ayet). *Evet, bu dünyanın servetinde yoksuluz. Ama maddiyatta zenginleşmek için değil, insanları İsa'da zenginleştirmek için yaşıyoruz.*

Görüyorsunuz, "hiçbir şeyimiz yok ama her şeye sahibiz" (10. ayet). *Bir anlamda, Mesih İsa'yı tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar saymış durumdayız* (Filipililer 3:8). *Ama aslında, Tanrı'nın çocuklarıyız ve eğer çocuklarsak, öyleyse Tanrı'nın mirasçılarıyız ve Mesih'le ortak mirasçılarız* (Romalılar 8:17). Hatta, Pavlus her Hristiyan'a şöyle diyor: "Bu nedenle hiç kimse insanlarla övünmesin. Çünkü her şey sizindir. Pavlus, Apollos, Kefas, dünya, yaşam ve ölüm, şimdiki ve gelecek zaman, her şey sizindir. Siz Mesih'insiniz, Mesih de Tanrı'nındır" (1. Korintliler 3:21-23).

Asıl Engeli Kaldırmak

Şimdi geri dönelim ve Pavlus'un 3. ayetteki sözlerini hatırlayalım: "Hizmetimizin kötülenmemesi için hiçbir konuda hiç kimsenin sürçmesine neden olmadık. Tersine... kendimizi her durumda örnek gösteriyoruz." Sonrasında Pavlus yedi ayet boyunca imanın önündeki engelleri kaldırır ve hizmetinin – yaşamının, mesajının ve Rabbi'nin– gerçekliğini ve değerini

örnek gösterir. Ve bunu "refah müjdesi"nin* yaptığının tam tersi şekilde yapmaktadır.

Pavlus'un kaldırdığı asıl engel nedir? Birisinin onun para için, dünyasal konfor ve rahatlık için hizmette olduğunu düşünme ihtimalidir. Pavlus kendisinin, olası dünyasal getiriler *sebebiyle* Hristiyan olmadığını –ve hizmette olmadığını– göstermek için mevcut her türlü kanıtı sunmaktadır. Günümüzde bunun tam tersini düşünen birçok pastör vardır. Lüks bir eve, lüks bir arabaya ve lüks kıyafetlere sahip olmanın onların hizmetini örnek gösterdiğini düşünürler. Ama Pavlus asla bu şekilde düşünmüyordu. Bu tür şeylerin engel olduğunu düşünüyordu.

Neden? Çünkü eğer bu şeyler birisini Mesih'e çekerse, *bu yanlış sebeple olurdu.* İsa'nın insanları zengin yaptığını, yaşamı rahat ve kolay yaptığını düşündükleri için gelirlerdi. Kimse Mesih'e bu tür sebeplerle gelmemelidir. İnsanları Mesih'te sevinç süsü verilerek zengin yaşam tarzlarıyla veya şık, zıpır, tasasız, şen, yüzeysel laklak etmelerle Mesih'e çekmek, bazı insanları getirebilir. Ama bu, Mesih'i yüceliğiyle doğru biçimde sergileyerek ve Hristiyan yaşamını da doğru biçimde Golgota Yolu olarak sunarak olmayacaktır. Sahte iman örneklerinin çoğu bu şekilde olmaktadır.

Dolayısıyla Pavlus kendi hizmetini –yaşamını, mesajını ve Rabbi'ni– şunu göstererek örnek göstermektedir: Mesih'i *tanımak*, Mesih *tarafından* tanınmak ve Mesih *ile* sonsuz yaşama sahip olmak, tüm dünyasal servetten, refahtan ve rahatlıktan daha iyidir.

---

* *Ç. N.* Refah müjdesinin ne olduğuna ve neden yanlış olduğuna ilişkin bir makale için bkz. https://mujdebirligi.com/makaleler/teoloji-ve-doktrin/refah-mujdesinin-5-hatasi/

"Kederli Ama Her Zaman Sevinçli" Olmaya Dair İki Resim

Yaşamımızı ve hizmetimizi sıkıntılarla örnek gösteririz. Yaşamımızı ve hizmetimizi belalarla örnek gösteririz. Yaşamımızı ve hizmetimizi uykusuz gecelerle örnek gösteririz. Bunun anlamı nedir? Bunun anlamı şudur: Mesih bizim için gerçektir ve Mesih sınırsız değerdedir; bu dünyanın her servetinden ve rahatlığından çok daha arzu edilirdir. Bizim gösterdiğimiz örnek budur: *Ruhumuzun dört bir yanında her şey yıkıldığında, O'dur tüm umudumuz ve desteğimiz.* Bunun Kutsal Yazılar'daki iki resmine aşağıda yer verdim. Elbette daha fazlası vardır.

Tuz ve Işık

Dağdaki Vaaz'da İsa şöyle demiştir: "Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür. Sizden önce yaşayan peygamberlere de böyle zulmettiler." Akabinde söylediği şeyin şu olması sizce rastgele midir: "Yeryüzünün tuzu sizsiniz... Dünyanın ışığı sizsiniz"?

Ben bunun rastgele olduğunu düşünmüyorum. Bence dünyanın tatmaya ihtiyaç duyduğu tuzun tadı ve dünyanın görmeye ihtiyaç duyduğu ışığın parlaklığı, tam da kederin ortasındaki bu yılmaz sevinçtir.

Sağlığın ortasındaki sevinç mi? Servetin ve kolaylığın ortasındaki sevinç mi? Ve herkes hakkınızda iyi konuştuğu zaman olan sevinç mi? Bunlar dünya için ne anlama gelir ki? Dünya bunlara zaten sahiptir. Ama kederin ortasındaki –hakarete uğrandığında, zülüm görüldüğünde ve hakkında konuşulduğunda– yılmaz sevinç dünyada yoktur. Dünya bu tür

şeylerle sevinemez ve memnun olamaz. Hristiyanlar olarak, çoğunlukla kederliyizdir; "kederliyiz *ama* her zaman seviniyoruz." Kederin ortasındaki sevinç. İşte İsa'nın bu düşmüş, acı dolu, günahla harap olmuş dünyaya vermek için geldiği şey tam olarak budur.

Ya da Pavlus'un Yahudi soydaşlarının kayıp durumundan ötürü duyduğu acı deneyimini düşünün. Pavlus'un bizzat şöyle yazdığını hatırlayın: "Rab'de her zaman sevinin; yine söylüyorum, sevinin" (Filipililer 4:4). Ama aynı zamanda da şöyle yazmıştır "Yüreğimde büyük bir keder, dinmeyen bir acı var. Kardeşlerimin, soydaşlarım olan İsrailliler'in yerine ben kendim lanetlenip Mesih'ten uzaklaştırılmayı dilerdim" (Romalılar 9:2-3). Buradaki *dinmeyen* kelimesinin korkunç ağırlığını gözden kaçırmayın. "Yüreğimde büyük bir keder, dinmeyen bir acı var" çünkü soydaşlarım imansızlık içerisinde, Mesih'ten uzak bir hâlde mahvoluyorlar.

Pavlus burada kendi sevinme buyruğuna itaatsizlik mi ediyor? Hayır. Çünkü sevinç deneyimi ve keder deneyimine 2. Korintliler 6:10'daki paradoks eşlik etmektedir: "Kederliyiz ama her zaman seviniyoruz."

Dünyanın Buna İhtiyacı Vardır

Dünyanın bizde ihtiyaç duyduğu şey bu değil midir? En sevdiğiniz restoranda olduğunuzu hayal edin. Oldukça önemsediğiniz ancak iman etmeyen biriyle masada karşı karşıya oturuyorsunuz. Daha önceden Müjde'yi paylaştınız ama onlar kayıtsız kaldı. Tanrı bu kez size onlara yakarma lütfunu veriyor. Ve size gözyaşı lütfunu da veriyor. Ve siz şöyle diyorsunuz: "İnanmanı ve benimle birlikte İsa'nın bir takipçisi olmanı çok ama çok istiyorum. Senin sonsuz yaşama kavuşmanı

istiyorum. Sonsuza dek Mesih'le birlikte olmamızı istiyorum. Günahlarının bağışlandığını ve İsa'nın dostun olduğunu bilmenin sevincini paylaşmanı istiyorum. Ve seni kaybetmenin düşüncesi bile bana dayanılmaz geliyor. Sanki göğsüme ağır bir taş oturuyor."

Dünyanın bizde ihtiyaç duyduğu şey bu değil midir? Sadece bir sevinç daveti değil, sadece acılı bir endişe ifadesi değil ama hiç görmedikleri bir şekilde acının ve sevincin bir karışımı. Onlar asla böyle sevilmemişlerdir. Asla kederin ortasında İsa'da yılmaz sevinç görmemişlerdir. Ve Tanrı'nın lütfuyla, bu onlar için dünyanın tuzunu tatmak ve dünyanın ışığını görmek olabilir.

Acıların ve kederin ortasında İsa'daki yılmaz sevinç. Pavlus kendi hizmetini böyle örnek gösterdi. Sizin Mesih'i örnek gösterişiniz de bu olsun. Pavlus'un Kutsal Kitap'ın en büyük bölümünü, yani Romalılar 8'i, özellikle sizin sevincinizi ve benim sevincimi acılar ve kayıplar karşısında ayakta tutmak üzere tasarlanmış olan sözlerle bitirmesi kazara değildir.

> Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir? Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı? Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır. Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir. Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? Yazılmış olduğu gibi: "Senin uğruna bütün gün öldürülüyoruz, kasaplık koyun sayılıyoruz." Ama bizi sevenin aracılığıyla bu durumların hep-

> sinde galiplerden üstünüz. Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir (Romalılar 8:31-39).

Öyleyse, sevgili Hristiyan, dünya senin acılar ve kederdeki yılmaz sevincini tatsın.

Kederin Ortasında Sevinç Hakkında Daha Fazlası

NE OLURSA OLSUN SEVİNMEYE DEVAM ETMEK İÇİN ALTI NEDEN

> *Sevgili kardeşlerim, sınanmanız için size giydirilen ateşten gömleği, size garip bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın. Tersine, Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih'in görkemi göründüğünde de sevinçle coşasınız. –1. Petrus 4:12-13*

Burada bir buyruk buluyoruz: "Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin." Acılara atıldığınızda, sevinmeye devam edin. Sıkıntılar denizine battığınızda, sevinmeye devam edin. Hatta, sıkıntılara rağmen sevinmeye devam etmekle kalmayın, sıkıntılardan dolayı da sevinin.

Bu pozitif düşünmenin gücüyle alakalı bir yaşam çözümü değildir. Bu acılara verilen tümüyle radikal, normal dışı, doğaüstü bir yanıttır. Bizim kendi gücümüzle veya bizim kendi onurumuz için yapılan bir şey değildir. Bundan ziyade, ruh-

sal konukların ve yabancıların yeryüzünde Büyük Kralları'nın yüceliği için yaşama şeklidir.

"Kardeşlerim, çeşitli denemelerle yüz yüze geldiğinizde bunu büyük sevinçle karşılayın" (Yakup 1:2), eğer Tanrı yoksa, aptalca bir öğüttür. Yukarıdaki metnimizde Petrus, bize acılar geldiğinde sevinmeye devam edebilmemiz için altı neden sunuyor. Hepsi de Tanrı'yla bağlantılıdır.

Sevinmeye Devam Edin Çünkü Acılar Kazara Değildir, Bir Plandır

> *Sevgili kardeşlerim, sınanmanız için size giydirilen ateşten gömleği, size garip bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın.* (12. ayet)

Sınama garip değildir. Absürt değildir. Anlamsız değildir. Maksatlıdır. Sınanmanız içindir. Birkaç ayet sonra Petrus şöyle der: "*Tanrı'nın isteği uyarınca acı çekenler,* iyilik ederek canlarını güvenilir Yaradan'a emanet etsinler" (1. Petrus 4:19). Tanrı'nın isteği uyarınca acı çeken... Acı çekmek Tanrı'nın isteği dışında değildir. Tanrı'nın isteği dahilindedir. Bir şeyin birincil sebebi Şeytan olduğu zaman bile bu geçerlidir. Tanrı her şeyin üzerinde egemendir ve buna acılarımız ve Şeytan da dahildir.

Ama neden? Ne maksatla? Petrus bunu iki şekilde cevaplıyor. Acılar "sınanmanız için"dir (12. ayet) ve sonrasında acılarda ilgili şunu söyler: "Çünkü yargının, Tanrı'nın ev halkından başlayacağı an gelmiştir. Eğer yargılama önce bizden başlarsa, Tanrı'nın Müjdesi'ne kulak asmayanların sonu ne olacak? 'Doğru kişi güçlükle kurtuluyorsa, tanrısız ve günahlı kişiye ne olacak?'" (17-18. ayetler). Yani, Tanrı'nın yargısı yeryüzünde dolaşıyor. Kilise bundan kaçamaz ama sonuç bizim için

farklıdır. Yargı ateşi kiliseyi yaktığında bu sınayan, kanıtlayan, arındıran bir ateştir. Yargı ateşi dünyayı yaktığındaysa, ya ayıltır ya da mahveder.

İmanlılar Tanrı'nın yargısının sınayan ateşinden geçerler ama bunun sebebi O'nun bizden nefret etmesi değil, bizi sevmesi ve paklığımızı istemesidir. Tanrı günahtan o kadar nefret eder ve çocuklarını o kadar sever ki, bizi nefret ettiği şeyden arındırmak için bizden acıyı esirgemez.

Dolayısıyla Petrus'un acılar geldiğinde sevinebilmemiz için sunduğu ilk neden, acının kazara değil, planlanmış olmasıdır. Bir sınanmadır. Arındıran bir ateştir. Gerçek imanı kanıtlar ve güçlendirir; ve "gösterişçi imanı" yok eder.

Alexander Solzhenitsyn, Rus imanlıların sabrından ve uzun süren acılarından etkilenmişti. Bir gün Sibirya'da hapishanede Yahudi doktor Boris Kornfeld, Solzhenitsyn'in yanına oturdu ve ona Mesih'e dönüş hikâyesini anlattı. Aynı gece, Kornfeld dövülerek öldürüldü. Solzhenitsyn şöyle demiştir: "Kornfeld'in sözleri bende bir miras olarak duruyor... Ancak o hapishanenin çürüyen samanları üzerinde yatarken içimde ilk iyiliğin kıpırtılarını hissettim... Teşekkürler hapishane, yaşamım olduğun için."

Günümüzün acılarının birçoklarına paklık ve yaşam getireceği ve birçoklarını uyandıracağı konusunda güçlü bir umudumuz olabilir. Acı kazara değildir; maksatlıdır.

Sevinmeye Devam Edin Çünkü Bir Hristiyan Olarak Acılarınız, Mesih'le Bir Olmanızın Bir Kanıtıdır

Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin. (13. ayet)

Bir başka deyişle, acılarınız yalnızca sizin acılarınız değildir. Aynı zamanda Mesih'in acılarıdır. Bu sevinç sebebidir çünkü

Mesih'le birleştiğiniz anlamına gelir. Çavuşesku'nun Hristiyanlığa yönelik baskılarına karşı duran Romanyalı pastör Joseph Tson şöyle yazmıştır:

> Mesih'le bu birlik, Hristiyan yaşamındaki en güzel konudur. Burada yalnız bir savaşçı olmadığım anlamına gelir: Ben İsa Mesih'in bir uzantısıyım. Romanya'da dövüldüğümde, benim bedenimde O acı çekti. Benim acım değildir: Yalnızca O'nun acılarına ortak olma şerefine sahip oldum. (tarihlendirilmemiş belge, "A Theology of Martyrdom")

Sevinmeye devam edin çünkü bir Hristiyan olarak acılarınız yalnızca sizin değil, aynı zamanda Mesih'indir ve O'nunla olan birliğinize kanıt oluşturmaktadırlar.

Sevinmeye Devam Edin Çünkü Bu Sevinç, Mesih Yücelik İçinde Geldiğinde O'nunla Sonsuza Dek Sevinç Duyacağınıza Dair Güvencenizi Güçlendirir

> *Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih'in görkemi göründüğünde de sevinçle coşasınız.* (13. ayet).

Burada yatan fikir şudur: Şu anda sevinmeye devam etmemiz gerekir ki, sonrasında da sevinebilelim. Şu an acılar aracılığıyla olan sevincimiz, *sonraki sevincimizi elde etmenin bir aracıdır* ve o zaman yücelikte, sevincimiz bin kat daha fazla olacaktır.

Önce acı vardır, sonra yücelik vardır. Petrus "içlerinde olan Mesih Ruhu, Mesih'in çekeceği acılara ve bu acıların ardından gelecek yüceliklere tanıklık etti" demiştir (1. Petrus 1:11; krş. 5:1). Ve Pavlus da "Mesih'le birlikte acı çekiyorsak" bunun "Mesih'le birlikte yüceltilmek üzere" olduğunu söyle-

miştir (Romalılar 8:17). Hem İsa için hem de O'nunla birleşenler için önce acı, sonra yücelik vardır.

Eğer yaşam ve acıları karşısında küskün olursak, Mesih'in yüceliğinin açığa çıkışında sevinmeye hazırlanmıyoruz demektir. Şimdi acılarda sevinmeye devam edin; öyle ki, O'nun yüceliğinin açığa çıkışında iftiharla sevinebilesiniz.

Sevinmeye Devam Edin Çünkü Yücelik Ruhu ve Tanrı Ruhu Üzerinizdedir

> *Eğer Mesih'in adı için hakarete uğrarsanız, mutlusunuz; çünkü yüceliğin Ruhu ve Tanrı'nın Ruhu üzerinizde durur.* (14. ayet – Bünyamin Candemir Çevirisi)

Bunun anlamı en büyük denenme saatinde, büyük teselli olduğudur. Yeryüzündeki büyük acılarda, göklerden büyük destek vardır. Şimdi ona katlanamayacağınızı düşünüyor olabilirsiniz. Ama eğer Mesih'inseniz, katlanabileceksiniz çünkü O size gelecek ve sizde kalacaktır. Rutherford'un söylediği gibi, Büyük Kral en iyi şarabını sıkıntı kilerinde saklar. O, en iyi şarabını güneşli öğle sonralarında sunmaz. Onu en ciddi zamanlar için saklar.

Peki bu nedir? Acılarda sizde kalan yüceliğin Ruhu ve Tanrı'nın Ruhu nedir? Cevap basitçe şudur: Bunu, ona ihtiyaç duyduğunuz zaman anlayacaksınız. Ruh sizin ruhunuzu tatmin etmek ve sizi yol boyunca taşımak için size yücelikten ve Tanrı'dan yeterince verecektir.

Kutsal olmaya gayret edin; gerçeği sunmaya gayret edin; tanıklık etmeye gayret edin; ve riskten kaçmayın. Er ya da geç, acılarda sizde kalan yüceliğin Ruhu'nu ve Tanrı'nun Ruhu'nu deneyimleyeceksiniz.

Sevinmeye Devam Edin Çünkü Bu, Tanrı'yı Yüceltir

> *Ama Mesih inanlısı olduğu için acı çeken, bundan utanç duymasın. Taşıdığı bu adla Tanrı'yı yüceltsin.* (16. ayet)

Tanrı'yı yüceltmek Tanrı'nın sizin için yüce olduğunu, sizin için değerli, kıymetli, arzu edilir, tatmin edici olduğunu, eylemlerinizle ve tutumlarınızla göstermektir. Ve birinin sizin yüreğinizi tatmin ettiğini göstermenin en harika yolu, diğer tüm tatmin destekleriniz yıkılırken o kişide sevinmeye devam etmektir. Acıların ortasında Tanrı'da sevinmeye devam ettiğinizde, sevincinizin yüce kaynağının diğer şeyler değil, Tanrı olduğunu gösterir.

Hindistan'da hizmet eden cerrah Paul Brand, Hindistan'da Müjde hizmetkârı olan annesinin hikâyesini anlatır. Annesinin yaşamı, acıların ortasında Tanrı'nın yüceliğine adanmışlığın bir resmi olmuştur.

> Acı ve fedakârlık çoğunlukla annemin yanı başındaydı. Bunu iyilikle ve sevgiyle söylüyorum ancak ileri yaşta, annemde pek bir fiziksel güzellik kalmamıştı. Zorlu koşullar, tökezleten düşüşler ve tifo, dizanteri ve sıtmayla olan mücadeleleri onu zayıf, kambur bir yaşlı kadına dönüştürmüştü. Yıllarca rüzgâra ve güneşe maruz kalması, cildini bir kösele gibi sertleştirmiş ve hiç kimsenin suratında görmediğim kadar derin, uzun kırışıklıklar açmıştı... Annem de herkes gibi bunların farkındaydı ve yaşamının son 20 yılında evinde hiçbir ayna istemedi (*Christianity Today*, 10 Ocak 1994, 23).

Hiçbir ayna olmadan yirmi yıl hizmet. Anlıyor musunuz? Ayna *kendisiydi*. Ve Tanrı da ışık ve yücelikti.

Sevinmeye Devam Edin Çünkü Sadık Yaratıcınız Canınızı Korur

> *Bunun için Tanrı'nın iradesine göre elem çekenler, iyilik işlemekle kendi canlarını sadık olan Yaradan'a emanet etsinler.* (19. ayet)

Acının dereceleri ve sıkıntının biçimleri hepimiz için farklı olacaktır. Ama İsa gelene dek, şu tek şey hepimiz için ortaktır: Hepimiz öleceğiz. O korkunç hesap anına hepimiz varacağız. Eğer geriye bakıp düşünecek zamanınız olursa, yaşamınızı iyi bir şekilde geçirip geçirmediğinizi düşünürken tüm yaşamınızın bir film şeridi gibi gözünüzün önünden geçtiğini görebilirsiniz. Yakında Tanrı'yla yüzleşecek olmanızın tarifsiz gerçekliği karşısında titreyeceksiniz. Ve canınızın akıbeti de değiştirilemeyecek.

O vakit sevinecek misiniz? Eğer canınızı sadık Yaratıcınız'a teslim ediyorsanız, sevineceksiniz. O sizin canınızı (ruhunuzu) kendi yüceliği için yarattı. O kendi yüceliğine, O'nun yüceliğini sevenlere ve O'nun yüceliği için yaşayanlara sadıktır. Şimdi hazinenizin nerede olduğunu, yerde mi yoksa gökte mi olduğunu gösterme vaktidir. Şimdi Tanrı'nın yüceliğiyle parlama vaktidir. O'na güvenin. Ve sevinmeye devam edin.

Yazar

John Piper, desiringGod.org adlı hizmetin kurucusu ve Bethlehem College & Seminary adlı teoloji okulunun da rektörüdür. Minneapolis'teki Bethlehem Baptist Kilisesi'nde otuz üç yıl baş pastör olarak hizmet etmiştir ve elliyi aşkın kitabın da yazarıdır. Otuz yılı aşkın süredir vermiş olduğu vaazlara ve yazdığı makalelere desiringGod.org web sitesi üzerinden ulaşılabilir.

Herkes mutlu olmak ister. Web sitemiz mutluluk için oluşturuldu ve geliştirildi. Bizler dünyanın her yerindeki insanların şu gerçeği anlamasını ve benimsemesini istiyoruz: Biz ne zaman en çok Tanrı'da tatmin bulursak, O da bizde en çok o zaman yüceltilir. John Piper'ın otuz yılı aşkın süredir vaaz ettiği ve yazdığı tüm materyalleri derleyip bir araya getirdik ve bunların arasında kırktan fazla dile tercüme edilmiş kaynaklar da bulunuyor. Ek olarak da gerçeği, amacı ve asla son bulmayan tatmini bulmanıza yardımcı olmak için, her gün yeni yazılı, sesli ve görüntülü kaynaklar sağlamaktayız. Üstelik hizmetimizden bereket alan kişilerin cömertliği sayesinde, bunların hepsi ücretsiz.

Eğer gerçek mutluluğa dair daha fazla kaynak bulmak ya da Desiring God ekibi olarak yaptıklarımız hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, sizi desiringGod.org adlı web sitemize davet ediyoruz.

---

www.desiringGod.org

Dünyanızı altüst edin

Otuz yıldan fazla süredir John Piper, Minneapolis şehir merkezinin çetin ve karmaşık gerçeklikleri içerisinde pastörlük yaptı, yaşamın iniş çıkışlarında kilisesinin insanlarına her pazar vaaz etti. Kilisesindeki sevinç kuşağını son bir vaaz serisiyle ortaya koymak istediğinde, kendisi insanlarının kulağında çınlaması için on gerçeğe değindi. Bu on gerçek dünyayı sarsacak niteliktedir; her biri kendine özgü bir şaşırtıcılığa sahiptir. Bunlar ilk önce Piper'ın kendi dünyasını alt üst etti. Sonra kilisesinin dünyasını altüst etti. Ve Mesih'in Müjdesi genişlikte ve derinlikte ilerlemeye devam ettikçe, tüm dünyayı altüst etmeye de devam edecektir. Bu harika öğretiler, John Piper'ın yazdığı üzere, "evcilleştirilemez, kontrol edilemez ve gelecek yaratıcı" niteliktedir.

Kıdemli bir yazar, pastör ve Hristiyan lider olan John Piper'a, kendisini ayakta tutan bu on şaşırtıcı, şefkatli, yaşam dolu, sevinç uyandırıcı ve umutlu gerçeği ortaya koyduğu bu kitapta siz de eşlik edin.

JOHN PIPER, desiringGod.org adlı hizmetin kurucusu ve öğretmenidir. Aynı zamanda Minneapolis, Minnesota'daki Bethlehem College & Seminary okulunun da rektörüdür. 33 yıl boyunca Bethlehem Baptist Kilisesi'nde pastör ve öğretmen olarak hizmet etmiştir. *Nihayet Yaşıyorum*, *Beş Nokta* ve *Hayatını Boşa Harcama* da dahil olmak üzere 50'yi aşkın kitabın yazarıdır.

KARANLIKTAN IŞIĞA YAYINLARI

ISBN 978-605-72785-5-5